VIAȚA ÎNTR-UN ACVARIU

LEN VLAHOS

youngart

LEN VLAHOS s-a născut în Bronxville, SUA. A urmat timp de trei ani cursurile de Film de la NYU, la care a renunțat ca să-și urmeze, pentru scurt timp, pasiunea pentru muzică. În prezent lucrează în industria editorială, ca proprietar al librăriilor Tattered Covered din Denver. A debutat în 2014 cu romanul *The Scar Boys*, urmat de *Scar Girl* în 2015 și *Viața într-un acvariu* în 2017.

LEN VLAHOS

VIAȚA ÎNTR-UN ACVARIU

Traducere din limba engleză și note
de Laura Ciobanu

youngart

Redactor: Cristina Ștefan
Tehnoredactor: Cristian Vlad
Corector: Theodor Zamfir
Copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

VLAHOS, LEN

Viaţa într-un acvariu / Len Vlahos; trad. din lb. engleză şi note de Laura Ciobanu. – Bucureşti: Youngart, 2018

ISBN 978-606-8811-47-5

I. Ciobanu, Laura (trad.)

821.111

Len Vlahos
Life in a Fishbowl

Traducere publicată de Youngart
prin intermediul Bloomsbury Publishing Inc.

youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

În amintirea lui Patrick A. McCartney, a lui Patti Girvalo Neske,
a lui Avin Mark Domnitz și a unchiului meu, Charlie Vlahos

PROLOG

Joi, 10 septembrie

Jackie Stone își iubea tatăl. Tare mult îl mai iubea.

Își lipise o poză a tatălui ei, Jared, în interiorul dulapului de la școală. Era un selfie recent înfățișându-i pe ei doi într-un telescaun. De sub căciula lui Jackie scăpaseră șuvițe blonde, care însă nu reușeau să-i ascundă zâmbetul larg. Ori de câte ori ziua lua o întorsătură proastă, ceea ce lui Jackie i se întâmpla destul de des, privea fotografia. Vederea ei devenise un soi de plasă de siguranță.

În zilele în care tatăl lui Jackie nu se afla în Salem, unde își făcea datoria ca membru în Adunarea Legislativă a statului Oregon, îl găsea baricadat în biroul său. Jackie îl bănuia că nu muncește, ci mai degrabă se joacă pe consola Wii. Bucuria pe care o simțea tatăl ei când reușea să-l bată pe Tiger Woods la propriul joc, fie și pe un teren virtual de golf, o făcea să-l iubească și mai tare. În tot cazul, știa că nu trebuie să-l întrerupă când ușa biroului este închisă.

Joile însă erau altă poveste.

Joia era rândul tatălui ei să rezolve treburile casei – făcea cumpărături, se ducea la poștă, lua rufele de la curățătorie – după care mergea la sală. Revenit acasă, își lepăda la ușă sacul cu echipamentul transpirat, urca scările câte două și se așeza alături de Jackie pe treapta cea mai de sus. Stăteau puțin de vorbă, luau cina în familie, alături de mama și sora lui Jackie, apoi se cuibăreau pe canapea și se

uitau la televizor, sărind de la un post la altul. Ea și tatăl ei numeau asta „seara întâlnirii tată – fiică“ și pentru Jackie, acesta era momentul preferat al săptămânii.

Chiar și la cincisprezece ani, când își sprijinea capul de umărul tatălui ei, Jackie simțea o căldură, o siguranță și o pace pe care nu le găsea nicăieri altundeva. Și știa că și el simțea același lucru. Dar în această seară așteptarea se dovedea interminabilă.

Tatăl ei întârzia.

* * *

Jared Stone era mândru de creierul lui. Tare mândru mai era.

Sigur, erau momente – monotonia navetei de fiecare seară, ultimele lovituri ale unei partide de baseball cu rezultatul deja evident, liniștea oferită de serviciul religios neschimbat din fiecare săptămână – când acesta părea să se deconecteze, ca și cum ar fi trecut pe autopilot. Dar în majoritatea timpului creierul lui Jared muncea din greu. Îl ajuta să se orienteze pe culoarele parlamentului statal, unde se afla la cel de-al patrulea mandat de doi ani ca reprezentant al cetățenilor de bună-credință din Portland. Îi spunea cum să citească fețele de neînțeles ale soției sale, Deirdre, și ale celor două fiice adolescente, Jackie și Megan, să știe când aveau nevoie de el și când era mai bine să le lase în pace. Știa ce mâncăruri erau bune, ce femei erau atrăgătoare și ce colegi aveau probleme cu igiena personală. Și, în linii mari, părea capabil să deosebească binele de rău. Am putea spune despre creierul lui Jared că era cel mai bun prieten al lui. De aceea nu-i era ușor să audă că acest creier avea un glioblastom multiform de gradul 4... sau nu i-ar fi fost ușor, dacă Jared ar fi știut ce-i ăla un glioblastom multiform de gradul 4.

— Un glio cum? întrebă el.

Doctorița – o femeie căruntă cu bărbia pătrată și cu niște sandale cum purtase cândva mătușa lui Jared, Eva – îl privi îndelung.

— Îmi pare rău, Jared. E o tumoare pe creier.

El învârti un timp cuvintele ei prin minte: „Îmi pare rău, Jared. E o tumoare pe creier." Îi părea rău că era vorba despre o tumoare sau că nu i-o zisese mai clar, folosind în schimb termenul „glioblastom multiform de gradul 4"? Oare partea din creier pe care o folosea el acum era cea afectată de tumoare?

— Și? întrebă el.

— Și astea nu-s vești bune, răspunse doctorița.

— Nu-s vești bune?

Jared auzise cuvintele, dar nu reușea să le înțeleagă. Știa că trebuie să se concentreze, că e mai important ca oricând să se concentreze, dar pur și simplu nu era în stare. Asta îl și adusese la neurolog: lipsa ocazională de concentrare, episoadele de confuzie și de pierdere a memoriei și durerea insistentă din tâmpla dreaptă.

— Nu, zise doctorița.

A așteptat ca Jared să înțeleagă.

— Nu-s vești bune, zise el, înțelegând în sfârșit.

— E inoperabilă.

— Inoperabilă, repetă Jared, înțelegând de data asta imediat.

— Nu-ți pot prescrie decât tratamente paleative.

— Îmi pare rău, doamnă doctor. Nu cunosc cuvântul ăsta.

Deși nu știa dacă așa fusese dintotdeauna sau dacă știuse cândva cuvântul, dar acum îl uitase.

— Înseamnă că îți putem alina suferința, dar că nu putem face nimic cu privire la evoluția tumorii. O să continue.

— Evoluția o să continue?

— Da.

El lăsă și această informație să-i circule prin creier și se întrebă din nou dacă gândul îi circula peste, pe sub, pe lângă sau prin tumoare.

— Pot să trăiesc cu o tumoare? întrebă el.

Doctorița lăsă să-i scape un oftat. Nu dorise să facă asta și se opri la jumătate, așa că se auzi un fel de „ahm“, care sună mai degrabă ca o aprobare decât ca o manifestare a tristeții. Apoi zise:

— Nu.

— Nu, repetă Jared.

— Nu, zise doctorița.

Îi dăduse vestea pe un ton pragmatic, de parcă i-ar fi comunicat buletinul meteo, dar Jared văzu că ochii femeii se umpleau de lacrimi și îi păru rău pentru ea. Empatia era o parte esențială a firii lui sau cel puțin așa crezuse el. Acum nu mai putea fi sigur de nimic.

* * *

Glioblastomului multiform de gradul 4 îi plăcea creierul lui Jared Stone. Tare mult îi mai plăcea. Îl găsea de-a dreptul delicios.

Asemeni multor ființe vii, tumoarea habar nu avea cum venise pe lume. Așa cum un copil abia ieșit din pântece deja găsește sânul mamei sale, glioblastomul se trezise pur și simplu într-o bună zi înfulecând materia cenușie a lobului frontal al lui Jared și știuse că îi plăcea să se afle aici.

Pentru tumoare, aceasta era o existență normală. Asta fac tumorile: consumă amintirile gazdei lor până ce ambele – gazda și tumoarea – încetează să mai existe. Înghițind întinderea aparent nesfârșită de neuroni, glioblastomul asimila însăși esența minții gazdei sale, urmând cu timpul să devină mai Jared decât Jared. Atunci partida avea să

se sfârșească. Dar tumoarea nu știa asta. Nu știa decât că trebuie să mănânce încontinuu și că amintirile lui Jared aveau un gust minunat, meritând să fie savurate ca niște trufandale.

În dimineața vizitei lui Jared la doctor, în joia în care acesta află că are o tumoare pe creier, glioblastomul contempla amintirea momentului în care Jackie, fiica cea mare a lui Jared, se ivise pe lume.

Deirdre, soția lui Jared și mama lui Jackie, era întinsă pe o masă de operații cu capul și umerii răsărind de la un capăt al unui cearceaf albastru, în timp ce de cealaltă parte un chirurg și două asistente se aplecaseră deasupra trupului ei, deși glioblastomul nu putea vedea ce fac. Tumoarea înregistră fiecare amănunt. Albul strălucitor al podelei și al pereților. Mirosul de sânge amestecându-se cu cel de dezinfectant într-un fel care sugera că urmează să se petreacă ceva nespus de important. Țiuitul echipamentului medical și zgomotul aparatului de oxigen. Tumoarea absorbi imagini, mirosuri și sunete ca și cum le-ar fi trăit ea însăși, ceea ce într-o anumită măsură și făcea. Pentru tumoare, amintirea evenimentului era la fel de vie ca atunci când Jared îl trăise.

Gustul și construcția acestei amintiri îi spuseră glioblastomului că lui Deirdre i se făcea o cezariană de urgență, căci cordonul ombilical era înfășurat în jurul gâtului bebelușului. Jared, și odată cu el și tumoarea, era bolnav de grijă.

Așezat la căpătâiul lui Deirdre, Jared se aplecase înainte și îi luase mâna într-a lui, debitând o serie de platitudini de genul „o să fie bine“ și „doctorul spune că așa ceva se întâmplă tot timpul“. Jared încerca să vorbească pe un ton cât mai încrezător, dar tumoarea știa că gazda sa nu credea nimic din ce spunea. Știa pentru că nici ea, tumoarea, nu credea.

Deirdre plângea. Mai mult ca orice, glioblastomul își dorea să o facă să înceteze.

Apoi se auziră niște plânsete noi.

Niște plânsete diferite.

Niște plânsete în care sălășluiau toate misterele universului.

La început plânsetele acestea se auziră de lângă trupul lui Deirdre, dar imediat sunetul se îndepărtă și Jared – și acum tumoarea – trăi un moment de panică.

Anestezista, pe care tumoarea nici n-o observase, deși se afla lângă Jared, simți probabil neliniștea acestuia.

— E OK, zise ea. O s-o spele și o să-i facă testul Apgar.

— Testul Apgar? întrebă Jared.

— Îi fac bebelușului o evaluare generală ca să se asigure că totul e cum trebuie. E o chestie de rutină.

O clipă mai târziu, o asistentă în uniformă verde ca menta și cu o mască acoperindu-i toată fața, mai puțin ochii, îi arătă copilul lui Deirdre, apoi i-l dădu lui Jared.

— Felicitări, zise ea.

Tumoarea văzu că fața asistentei radia sub mască. Se întrebă cum de era în stare să simtă o emoție atât de sinceră pentru ceva ce făcea zilnic.

— Bună, Jacquelyn, zise Jared. Ești așa micuță!

Tumoarea simți tensiunea din mușchii brațelor și gâtului lui Jared. Savură frica acestuia, teama că va scăpa din brațe această ființă nou-născută.

— Vreau s-o văd, zise Deirdre.

Jared se lăsă într-un genunchi și ținu bebelușul dinaintea ochilor lui Deirdre. Apoi făcu ceva ce tumoarea nu înțelese: începu să cânte.

La început cântă atât de încet, încât glioblastomul fu sigur că nimeni altcineva nu-l putea auzi, nici măcar Deirdre. Era un cântec de leagăn numai pentru urechile

fiicei lui. Dar tumoarea îl auzea și i se părea frumos: *Seven Spanish Angels* de Willie Nelson și Ray Charles. Titlul i se ivi de la sine în cap sau i s-ar fi ivit dacă tumoarea ar fi avut cap, ceea ce n-avea. Însă experiența era aceeași.

— Nu mai plânge, zise Deirdre radiind atâta bucurie, încât tumoarea se așteptă ca soția gazdei sale să explodeze de la o clipă la alta.

Jared zâmbi, se aplecă și o sărută pe Deirdre pe frunte. Apoi se aplecă și o sărută pe micuța Jackie în același loc. În timp ce pielea lui Deirdre era aspră și plină de sudoare, a lui Jackie era netedă, mirosind a speranță și a promisiuni de viitor. Bebelușul gânguri.

Din clipa aceea, știu tumoarea, legătura formată între tată și fiică era indestructibilă. Se opri și savură senzația, lăsându-se cuprinsă de o fericire nețărmurită.

Apoi glioblastomul multiform de gradul 4 devoră amintirea în întregime.

* * *

În acea joi după-amiază, Megan, sora mai mică a lui Jackie, avea în vizită niște prietene de la școală și dăduse de înțeles că prezența lui Jackie nu era bine-venită. Jackie fu mai mult decât fericită să-i facă pe plac. Ultima chestie de care avea chef era să vadă în reluare *Burlacul* sau altă cretinătate de reality show și să le audă pe Megan și pe prietenele ei chicotind în jurul televizorului.

Văzând că tatăl ei nu ajunge acasă la ora lui obișnuită, Jackie se retrase la ea în cameră ca să-și facă lecțiile. Păși peste grămada de haine abandonate în mijlocul podelei, bătu cu palma posterul imens al filmului *Fete Rele*[1], ca

---

[1] *Mean Girls*, film din 2004 al regizorului Mark Waters, cu Lindsay Lohan în rolul principal.

să-i poarte noroc (cum făcea de fiecare dată) și împinse la o parte manualele și romanele polițiste împrăștiate pe birou ca să își ia rucsacul de școală. Se trânti pe burtă în pat, cu caietele de teme pe perna alăturată.

Cu un creion într-o mână și răsucindu-și o șuviță pe degetele celeilalte mâini, Jackie zâmbi dând peste „cuvântul zilei" din cartea de engleză de clasa a zecea:

infatuat – 1. Îngâmfat sau pompos

Era o descriere cum nu se poate mai potrivită: Megan și gașca ei de dive de clasa a opta erau în mod cert îngâmfate și aproape ridicol de pompoase.

Nu că avea vreo importanță. Jackie s-ar fi retras în vizuina ei chiar dacă Megan și prietenele sale nu ar fi invadat parterul casei. Camera lui Jackie era sanctuarul său. Era unicul loc din casă unde se simțea în largul ei.

Singurul loc *din afara casei* unde Jackie se simțea în largul ei era Internetul. Își spusese adesea că a fi conectată cu lumea era mult mai bine decât a te aventura la propriu în ea. În primul rând, îi plăcea anonimatul. Puteai să tragi cu ochiul pe paginile altora sau pe chaturi și nimeni nu se sinchisea. Nimeni nu atrăgea atenția asupra ta și dac-o făcea puteai să dispari cu un simplu clic. Era ca și cum ar fi avut propria ei pereche de Pantofi Roșii care o puteau purta cât ai clipi din Oz în Kansas și din Hollywood în Tokio.

Unica persoană cu care discutase vreodată online era Max. Jackie ar fi vrut și acum să discute cu el, dar știa că după-amiaza târziu acesta nu era conectat.

Jackie auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se și gașca lui Megan rostind în cor: „Bună seara, domnule Stone" și apoi râzând fără motiv. Asta o deranja cel

mai tare pe Jackie la prietenele lui Megan: râsul ăsta fără niciun motiv vizibil.

Dar nu conta. Tatăl ei ajunsese acasă. Într-o clipă, Jackie fu jos din pat, ieși pe ușa camerei și se instală pe treapta de sus.

Își auzi tatăl spunându-i mamei ei ceva ce nu reuși să audă, apoi îl văzu ivindu-se de după colț și începând să urce scările. Zâmbetul ei larg păli când văzu că tatăl ei bombănea ceva ca pentru sine, părând complet neatent la cele din jur. Consternată, Jackie îl privi trecând pe lângă ea.

— Tată?

Jared se opri locului și se răsuci către ea.

— O, Jackie, bună. Îmi pare rău, nu te-am văzut.

Nu așa se desfășurau lucrurile între ei. Nici pe departe. Faptul că el trecuse pe lângă ea fără să o observe era ca și cum președintele Statelor Unite ar fi trecut din neatenție pe lângă podiumul cu microfoane la o conferință de presă. Așa ceva pur și simplu nu se întâmpla.

— Tati, te simți bine?

— Hă? Da, da, am avut mult de lucru azi.

Jackie își dădu seama că el mințea.

— Mă duc să lucrez puțin, adăugă el înainte să intre în birou, închizând ușa sub privirile uluite ale fiicei lui. N-o invită pe Jackie să-l urmeze.

* * *

Jared nu era pregătit să le mărturisească adevărul membrilor familiei sale. Nu le putea spune ce îi spusese doctorița: că episoadele de confuzie și migrenele se vor înrăutăți și că în trei sau cel mult patru luni va fi mort.

Îi părea rău de scena de adineauri cu Jackie, pe scări, dar acum nu era momentul să-și facă griji pentru asta. Avea altele la care să se gândească.

Doctorița îi spusese că putea să țină la distanță confuzia, măcar puțin, reducând numărul de „stimuli externi" pe care creierul lui era silit să-i proceseze. Jared își cercetă biroul căutând din priviri stimulii externi. Închise computerul, monitorul și imprimanta ca să elimine zumzăitul de fundal. Stinse lumina de plafon și veioza de pe birou. Simțindu-se stupid să stea așa pe întuneric, se lungi pe spate pe podea.

Zăcu așa câteva minute, apoi rosti cu voce tare: „moarte".

Propria-i voce îl surprinse, așa că repetă „moarte".

Trebuchet[1], câinele familiei, care moțăise până atunci în birou, își ridică pentru o clipă capul, apoi și-l culcă din nou pe labe cu un oftat de epuizare, tipic labradorilor negri ajunși în amurgul vieții.

„Moarte e anagrama de la marote", își zise Jared. Își dădu seama că liniștea încăperii chiar îl ajuta să gândească mai clar.

— O să mor, spuse el cu glas tare.

„Asta e anagrama pentru «o morsă»", își zise el în gând. „Ce ciudat!"

Cu cât se gândea mai mult la moarte, cu atât se temea mai puțin de ea. Avea pești mai mari de prins. Ca multora dintre legiuitorii statali, lui Jared îi trebuia o a doua slujbă ca să aibă din ce trăi. Spre deosebire de majoritatea legiuitorilor statali, Jared nu era avocat. Era designer grafic. Venitul limitat obținut din cele două salarii ale sale, chiar și adăugând la ele salariul lui Deirdre, avea să-i lase familia într-o situație proastă din punct de vedere financiar. Avea o asigurare de viață, dar era numai o poliță în valoare de 500 000 de dolari cu scadența la douăzeci de ani, încheiată imediat după nașterea lui Jackie. Numai

---

[1] Catapultă folosită în Evul Mediu pentru a arunca bolovani în zidurile de apărare ale cetăților.

creditul la casă avea să înghită suma aceea ca un vierme care roade un măr „sau ca o tumoare care roade creierul", își zise el. Își stoarse mintea din răsputeri căutând o soluție pentru această problemă, dar cu cât se gândea mai mult, cu atât i se întețea durerea de cap. Nu știa dacă durerea era provocată de tumoare sau de întreaga situație, dar nici nu prea conta.

— Îmi trebuie biștari, rosti cu voce tare.

„Mi s-atribuie trebi", își zise el în gând. Jared se întrebă de unde veneau toate anagramele astea. Nu se dăduse niciodată în vânt după jocurile de cuvinte, cel puțin nu din câte-și amintea. Poate era o consecință a tumorii, poate că aceasta făcea anumite părți ale creierului său să fie mai deștepte în timp ce îl omora.

Se mai gândi și la alte anagrame în timp ce ațipea („paiațe") înconjurat de o mare de cuvinte și litere („și ulcer venit ție").

* * *

În următoarele câteva zile, Jackie observă că tatăl ei îi evita pe toți. Încercă să îi vorbească, dar fiecare discuție era mai derutantă decât precedenta.

— Bună, tati, zise Jackie într-o zi.

— Ă? A, bună, Căpșunică. Fac bine, mulțumesc.

Și se îndepărtă.

Fusese o conversație neobișnuit de scurtă, dar nu doar asta o tulbura pe Jackie, ci și faptul că ea nu îl întrebase ce făcea și că oricum „Căpșunică" era numele lui de alint pentru Megan.

— Tată, îl întrebă ea cu un alt prilej, poți să mă ajuți cu tema la mate?

— Sigur, Jax, dar mai târziu, după ce ne uităm la *Jericho*.

Ceea ce ar fi fost în regulă, dacă serialul *Jericho* n-ar fi fost anulat cu ani în urmă.

Sigur, nu toate întâlnirile lor decurgeau atât de nefiresc. Jared încă își amintea să o întrebe cum fusese la școală și chiar reușea să-i dea impresia că o ascultă. Erau însă suficiente semne pentru ca Jackie să-și dea seama că era ceva în neregulă.

Încercă să o întrebe pe mama ei, însă Deirdre era și ea preocupată, deși într-un mod cu totul diferit, tipic mamelor din suburbii. Ele au prea multe pe cap ca să se îngrijoreze pentru chestiuni care nu sunt arzătoare. Și, deși tumoarea lui Jared era o chestiune arzătoare, deocamdată nimeni nu raportase incendiul.

Jackie își zise că probabil tatăl ei era pur și simplu stresat din pricina serviciului și își scoase problema din minte, bucurându-se, fără să știe, de ultimele zile de binecuvântată neștiință.

* * *

Timp de patru zile, Jared păstră vestea tumorii pentru sine și-și petrecu majoritatea timpului întins pe podeaua biroului său, încercând să facă planuri. Ieșea afară suficient de des pentru ca familia să nu intre la bănuieli, revenind înapoi imediat ce era sigur că, amăgite de el, cele trei nu miroseau niciun necaz.

Jared se străduia din greu să găsească o ieșire din ceea ce el considera a fi un dezastru financiar iminent. În curând, cineva trebuia să plătească pentru facultățile fetelor. Și pentru mașini și vacanțe de primăvară și alte chestii pentru care adolescenții au nevoie de bani. Când se plictisea să zacă pe întuneric, deschidea computerul și lua la rând site-urile despre cancer. Informațiile sumbre despre

glioblastomul multiform de gradul 4 îi dădeau dureri de cap, așa că se pomenea abătându-se către site-urile de informații și divertisment.

Așa nimeri peste un articol straniu, scris cu câteva luni în urmă.

Bărbat divorțat își scoate viața la licitație pe Internet

14 martie – Știri de pe mapamond

Când Jens Schmidt și-a dat seama că avea nevoie de un nou început, și-a scos toate bunurile la licitație pe Internet. De la un tub nefolosit de pastă de dinți și până la Toyota lui Camry din 2002, toată viața lui Schmidt este de vânzare pentru cel care plătește mai bine.

Olandezul în vârstă de 34 de ani, un avocat de succes căruia îi place să schieze și să se dea cu aeroglisorul, părea să aibă tot ce-și poate dori un om. Dar apoi soția sa, cu care era căsătorit de șapte ani, o italiancă pe nume Anna Mazucchi, a înaintat divorțul, așa că Schmidt a decis că se impunea o schimbare.

„Pur și simplu nu mi-am dorit nimic care să-mi amintească de viața mea de dinainte", a declarat el.

Pe lista bunurilor scoase la vânzare figurează casa, jacuzziul, hainele, televizorul, pisica și mașina. „Prietenii mei sunt incluși și ei în ofertă. Dacă veți câștiga licitația, promit să fie drăguți cu dumneavoastră," adaugă el.

Jared își desprinse ochii de ecranul computerului și lumea păru să încremenească în jurul lui.

În creierul lui începu să se contureze o idee. Era o idee nebunească. Era o idee care-i putea veni numai unui om care suferea de un glioblastom multiform de gradul 4. Avea să-și scoată la vânzare viața – nu lucrurile lui, ci însăși viața – pe eBay. Susținătorii eutanasiei umane făceau presiuni asupra lui să ia poziție față de propunerea de a extinde legislația statului Oregon cu privire la moartea asistată[1]. Avea să devină mascota lor, Jared Stone punându-se la dispoziția cui dă mai mult, pentru a se folosi de el cum poftește.

---

[1] În prezent, numai cinci state americane au legi privind sinuciderea asistată: Oregon, Washington, Vermont, California și Colorado.

PARTEA ÎNTÂI

SĂ CUNOAȘTEM OFERTANȚII

Marți, 15 septembrie

9 zile, 9 ore și 14 minute

Lui Hazel Huck îi plăceau jocurile. Tare mult îi mai plăceau.

Îi plăceau jocurile de îndemânare (cum ar fi șahul și cuvintele încrucișate), jocurile de noroc (Yahtzee și Risk), dar cel mai mult iubea jocurile pe roluri. Lui Hazel nu-i plăcea nimic mai mult decât să se piardă în lumile offline din *Dungeons & Dragons* și în universurile online din *EverQuest*, *Dark Age of Camelot* și *World of Warcraft*, unde putea deveni altcineva. Să fii un războinic elf uriaș cu 150 de partide câștigate însemna să fii invincibil; ca urmare, își petrecea fiecare clipă liberă pe care-o avea în vreuna dintre aceste lumi. Așa lupta împotriva sâcâielilor vieții de zi cu zi.

Hazel era ca un cub într-o gaură circulară. Era dintr-o familie înstărită din Huntsville, Alabama, și, la cei șaptesprezece ani ai ei, ar fi trebuit să se pregătească pentru balul ei de debut. Colegele de la Școala pentru Tinere Domnișoare „Florence Nightingale" păreau obsedate de prima lor ieșire în lume. Nu și Hazel. După părerea ei, ideea unei intrări oficiale în societate era în cel mai bun caz anacronică și în cel mai rău caz penibilă. Părinții ei, avocați specializați în litigii maritime, erau dezamăgiți, dar respectau independența fiicei lor.

Cu excepția temelor și a obligațiilor de familie – treburi gospodărești, vizite la unchi și mătuși, mersul obligatoriu la slujba de duminică – Hazel trăia într-o lume virtuală.

Prietenii săi cei mai buni erau membrii ghildei ei din Warcraft. Și de ce nu? Erau interesanți. Nu-i întâlnise în carne și oase, dar știa mai multe despre ei decât despre oricare dintre colegele de școală. Unul era un om de afaceri între două vârste din New York, altul o liceană din Bolivia, iar un al treilea pretindea că e un autor publicat de SF, deși el (sau ea?) refuza să dezvăluie numele cărților, povestirilor sau editurii lui (ei?). Dar nu conta. În lumea aceea puteai fi cine voiai, nu numai prin personajele cu care jucai, ci și prin poveștile pe care le spuneai despre tine.

Cu prilejul primei sale raite prin lumea jocurilor pe Internet, Hazel fusese atât de jenată de povestea vieții ei – sau mai bine zis de lipsa acesteia – încât născocise una. Pretindea că își pregătește doctoratul în literatură engleză la o universitate „undeva în Europa". Ceilalți păruseră impresionați și, până să-și dea seama, nu mai putea să-și renege minciuna. Ca să-și construiască o identitate online cât mai credibilă, făcuse cercetări aprofundate în privința celor mai importante programe de doctorat în literatură din Marea Britanie și Franța. Avea întotdeauna pregătită vreo noutate picantă care să îi susțină povestea. Cu timpul ajunsese să creadă că acest personaj – o femeie pe care o botezase Tess – chiar exista. Era prea târziu să le mai spună oamenilor că de fapt era o elevă de liceu – în clasa a noua când începuse să țeasă această poveste și în clasa a douăsprezecea acum – din Alabama. Așa că își îmbrățișă născocirea și nu se dezise de ea.

Hazel tocmai arunca o vrajă când pe ecran se ivi un mesaj de la un amic de Warcraft. Mesajul spunea:

Îți vine să crezi asta? ROTFL

și includea un link către oferta lansată de Jared pe eBay.

Dar lui Hazel nu-i veni deloc să râdă.

* * *

Lui Ethan Overbee îi plăcea secretara lui, Monique. Tare mult îi mai plăcea.

Îi plăcea că era capabilă să anticipeze când trebuia reprogramată o ședință. Îi plăcea că știa cărora dintre subalterni să le permită accesul la el și în ce zile și chiar cât timp trebuia să-i lase să aștepte în anticameră. Și îi plăcea că reușea de fiecare dată să-l scape de telefoanele pe care i le dădeau iubita, mama sau sora lui. Dar lui Ethan Overbee cel mai tare îi plăceau lucrurile pe care i le făcea Monique după ce el încuia ușa biroului său din Santa Monica.

Ethan nici nu se gândea că o făcuse pe Monique să se simtă ca o prostituată de lux și că îi distrusese orice urmă de respect de sine, încât aceasta nu se mai putea privi în oglindă fără să-i vină să vomite. Nu era capabil să se gândească la așa ceva. Spre deosebire de Jared Stone, Ethan Overbee era un ins fără pic de empatie.

Peste câțiva ani, o echipă de geneticieni avea să descopere un anumit marker genetic (pe cromozomul 15q) responsabil pentru empatia umană. Un alt studiu urma să demonstreze că șefii de state, președinții de corporații și cicliștii de week-end erau lipsiți de acest marker într-o proporție mai mare decât restul societății. Printre aceștia ar fi putut fi inclus și Ethan, după cum avea să se dovedească.

Nu era deci vreo surpriză că Ethan nu numai că era obsedat de bicicleta sa, dar era, la treizeci și doi de ani, cel mai tânăr ins care ocupa funcția de director adjunct de programe la American Television Network. ATN era perla unui imperiu mediatic – compus din posturi de televiziune, radio și ziare din toată lumea – care reușea să jignească aproape toate categoriile de populație, dar și să atingă an după an cifre record de spectatori, ascultători și

cititori. Un editorial din *New York Times* descrisese ATN ca pe o „oglindă care reflectă cele mai întunecate cotloane ale sufletului Americii". Dacă Ethan s-ar fi deranjat să se gândească la asta (ceea ce nici nu-i trecea prin cap), ar fi fost de acord.

Ethan își compensa lipsa de empatie copleșindu-i cu daruri de preț pe cei care îl tratau bine. În această clipă, simțea o apreciere nemaipomenită pentru Monique – care, fără știrea lui Ethan, se afla încă la baie, plângând –, așa că trecea în revistă ofertele de pe eBay în căutarea cadoului perfect.

Știa că Monique „îl adora pur și simplu" pe actorul Heath Ledger. În mod normal ar fi dat câteva telefoane și Ledger și-ar fi făcut apariția în biroul lui, gata s-o scoată pe Monique în oraș. Dar tipul murise de supradoză, așa că Ethan era silit să se mulțumească să-i cumpere ceva. „Ăștia talentați sunt toți la fel", se gândi el.

Pe eBay erau aproape două mii de oferte, dar niciuna nu părea darul potrivit. Ethan era de părere că o fotografie cu autograf sau un costum purtat de Ledger într-un film erau lucruri prea banale. Îi veni o idee: poate că exista vreun suvenir care să aibă legătură chiar cu moartea lui Ledger. Se întrebă dacă nu era o chestie cam morbidă, dar lui unuia nu i se părea.

Presa scrisese că moartea lui Ledger fusese un accident, dar Ethan nu credea așa ceva. Căută „Ledger sinucidere". În timp ce trecea în revistă cele câteva obiecte macabre rezultate în urma căutării, văzu un link: „Cei care au văzut asta au mai citit și". Unul dintre ele avea un titlu intrigant: „Viață de vânzare." Îl accesă.

Și așa dădu Ethan Overbee peste oferta lui Jared.

* * *

Surorii Benedict Joan îi plăcea Internetul. Tare mult îi mai plăcea.

Îi plăcea că o ajută să răspândească Cuvântul Domnului prin intermediul blogului ei, cadetiiluiiisus.blogspot.com. Îi plăcea că îi permite să țină legătura cu alți războinici ai Domnului din întreaga lume. Și mai ales îi plăcea că Internetul îi permite să vadă și să combată nesfârșitul val de obscenități, lipsă de respect și blasfemie care își propusese să distrugă orice urmă de decență în societate. O femeie mai puțin optimistă ar fi fost copleșită de pornografia și violența care păreau să țină în mișcare inima World Wide Web-ului. Nu și sora Benedict: ei asta-i dădea un scop în viață.

Ca stareță a Surorilor Adorației Perpetue, era un lider al comunității sale și se simțea personal responsabilă de protecția călugărițelor și a novicelor aflate în grija ei. Asta însemna mult mai mult decât să le furnizeze hrană și adăpost. Însemna să facă tot ce-i stătea în putere, așa neînsemnată cum era, pentru a contribui la crearea unei lumi care să cunoască și să urmeze învățăturile și iubirea lui Iisus. S-ar fi putut spune că Iisus însuși era singurul lucru care îi era mai drag surorii Benedict Joan decât Internetul.

Sora era un anacronism. De când cu Cel de-al Doilea Consiliu de la Vatican, majoritatea călugărițelor își păstraseră numele de botez, devenind sora Ella, sora Casey sau sora Jordyn. Angelei Maria Taggart i se păruse însă că a-și păstra numele ar fi fost o abatere de la esența învățăturii catolice. Călugărițele pe care le idolatrizase în copilărie – cu pietatea, supușenia și frumusețea lor aproape războinică – își luaseră nume de sfinți, tradiție pe care simțea că e imperios necesar să o urmeze. Își vedea numele ca pe o prezență severă și reconfortantă pentru tinerele femei din mânăstire, ca să nu mai pomenim de elevele de la Școala

Catolică a Bunei Vestiri, unde preda la clasa a treia. Pur și simplu nu te îndoiai de cineva care purta numele de sora Benedict.

Cea dintâi amintire din copilăria ei era cea a unei slujbe catolice și știuse încă din acea clipă, la numai patru ani, că i se va devota întru totul lui Iisus. Ceea ce nu înțelesese atunci, ceea ce nu înțelegea nici acum, era de ce numai ea gândea așa. Săptămână după săptămână credincioșii umpleau stranele bisericii St. Mary și stăteau respectuoși sub ferestrele înalte, cu vitralii, ridicându-se, așezându-se și îngenunchind când li se cerea, deschizându-și inimile și portofelele când li se solicita s-o facă. Își zâmbeau din toată inima, zicându-și unul altuia „pacea fie cu tine!“ Dacă toți credeau în Dumnezeu și în învățăturile sale, dacă erau convinși de adevărurile Bibliei, dacă veneau la biserică pentru a-l cinsti pe Dumnezeu, Regele Regilor, Creatorul Atotputernic, Stăpânul sorților lor, cum de nu se deranjau să i se roage decât o dată pe săptămână? Asta n-ar fi trebuit să fie o slujbă cu program întreg?

La asta se gândea sora Benedict Joan deschizându-și laptopul. Ca de obicei, nu avea răspuns. Clătină din cap și luă o gură de ceai Earl Gray.

Surorii îi plăcea să-și privească computerul îndeplinindu-și ceremonialul său electronic: încărcând Windowsul și programul antivirus, verificând actualizările, verificând e-mailul. Își imagina că îl călăuzea mâna Domnului, deși știa că adevărata dovadă a grației divine nu o constituiau aceste minuni ale tehnologiei, ci mințile care le creaseră.

Deschise navigatorul și își verifică blogul. Nu-i plăcea numele de Cadeții Domnului, dar toate numele bune – Războinicii lui Iisus, Cavalerii lui Cristos și Soldații lui Iisus – fuseseră deja luate. Avea un comentariu nou, ceea ce era neobișnuit. Deși sora Benedict era convinsă că oamenii

îi citeau blogul, aceștia rareori lăsau comentarii. Când o făceau, de obicei acestea erau de genul: „Fă-ți rost de o viață, nef* * * *ă penibilă“, numai că „utut“ nu era înlocuit cu steluțe.

Acest nou comentariu era anonim, la fel ca multe altele, și spunea pur și simplu: „Așa ceva nu ar trebui permis.“ Sub această rugăminte era un link către oferta lansată de Jared Stone pe eBay.

* * *

Lui Sherman Kingsborough îi plăcea viața. Tare mult îi mai plăcea.

La douăzeci și trei de ani, Sherman era deja putred de bogat. Era norocosul beneficiar al unui fond lăsat de un tată care făcuse milioane din specula în perioada războiului din Vietnam și care murise în ziua când Sherman împlinise optsprezece ani.

Mama lui Sherman se întorsese în Coreea ei natală când el era mic (tatăl lui se descotorosise de ea ca de un angajat nedorit) și de atunci el nu mai luase legătura cu ea. În mod incorect, lui Sherman i se spusese că mama lui îl abandonase. Fără frați și fără părinți, crescut într-o lume a excesului și a extravaganței, Sherman plutea în derivă, ca un vas fără busolă. Moralmente vorbind, se învârtea în cerc fără să găsească nordul.

Nimeni nu fusese deci surprins când Sherman își folosise milioanele nou dobândite ca să își satisfacă orice capriciu și fetiș imaginabil. De la aventuri sexuale prea perverse pentru a le numi sau număra până la a avea pe post de animale de companie tot soiul de creaturi din specii exotice sau periclitate, numai pentru a le degusta apoi la cină, Sherman nu-și refuzase nimic. Ce-i trecea prin cap, aia făcea.

Dar nu era totul numai desfrânare și dezmăț. După fiecare plonjon în adâncurile întunecate ale sufletului său, Sherman făcea un gest nobil. După ce concediase tot personalul moștenit de la tatăl lui fiindcă găsise o pată pe un pahar de vin, Sherman petrecuse două luni într-un ashram din India. La o săptămână după ce îi spusese unei liceene de cincisprezece ani că o iubește numai ca să se culce cu ea, părăsind-o a doua zi într-o cameră sordidă de hotel, zburase până în strâmtoarea Bering ca să curețe penele îmbibate de ulei ale pescărușilor surprinși de o deversare de petrol. Iar după ce evacuase o familie săracă dintr-unul dintre imobilele în care investise tatăl său – un bloc prăpădit din Queens, New York – Sherman escaladase Everestul ca parte a unei expediții care strângea fonduri pentru Habitatul Umanității. Fiecare gest generos era menit să contrabalanseze unul dintre păcatele sale.

Era un ciclu imposibil de întrerupt, ce părea alimentat (așa cum Sherman era adesea) de metamfetamine. Nu se oprea să-și tragă sufletul, să analizeze ce fel de persoană devenise. Se temea de ceea ce ar fi putut descoperi.

După șase ani în care dusese o viață atât de agitată, Sherman Kingsborough simțea că își va ieși din minți de plictiseală. Omului care avea orice – sau care măcar avea acces la orice – i se părea că nu-i mai rămăsese nimic de făcut.

Dar Sherman se mai simțise așa și altă dată. După ce escaladase Everestul fusese sigur că atinsese culmea – glumă pe care și-o repetase pe tot parcursul coborârii –, dar descoperise că a călători cu contrabandiștii de opiu prin Pakistan era stupefiant (glumă de data asta neintenționată). Se părea că, ori de câte ori nu mai știa ce să încerce, dinaintea lui se deschidea o cărare necunoscută mai-nainte. E mai bine să fii norocos decât bun, îi plăcea lui să spună. Acesta era principiul călăuzitor din viața lui Sherman Kingsborough.

Acesta fu totodată și primul gând care-i trecu prin minte când văzu oferta lui Jared Stone pe eBay.

* * *

Jackie stătea întinsă în pat cu nasul în noul ei iPhone, citind mesajele lui Neil Gaiman pe Twitter. În cele câteva săptămâni de când avea telefonul – ea și Megan primiseră amândouă telefoane cadou cu prilejul începerii noului an școlar –, acesta devenise ca un membru suplimentar pentru Jackie, care nu se depărta mai mult de câțiva pași de el, în rarele ocazii când îl lăsa din mână. Se conectase la toate rețelele sociale peste care dăduse – Twitter, Facebook, Instagram –, dar aproape niciodată nu participa. Se furișa și privea.

Așa era firea ei. Jackie nu era genul de copil care ridică mâna la ore, nu era (de obicei) genul de copil care să se îndoiască de părinții săi și nu era genul de utilizator de Internet care să-și exprime opiniile. Jackie era perfect mulțumită să troleze fără să lase urme, deși se întreba dacă neimplicarea ei nu o făcea o specie diferită de trol. Singura persoană cu care interacționa online era Max, care trăia în Rusia, la Sankt Petersburg.

Ea și Max se cunoscuseră în cadrul unui program de împrietenire prin social media între școlile lor. Jackie nu-și dorea un prieten într-o altă țară – avea destule bătăi de cap cu prietenii din drăguțele de State Unite – dar profesoara o silise. Când aflase că partenerul repartizat ei era băiat, Jackie își cam pierduse cumpătul.

Dar Max se dovedise a fi un tip de treabă. Era fascinat de cultura americană și o bombarda pe Jackie cu întrebări ori de câte ori se conectau online, ceea ce se petrecea de obicei în timpul orei ei libere de dimineață, în laboratorul

de informatică. Era deosebit de interesat de filmele americane și părea obsedat de regizori americani ca Martin Scorsese, Cameron Crowe și Steven Spielberg.

Până acum nu prea discutaseră despre chestii serioase, ci numai despre filme, muzică și ce haine purtau colegii la școală. Max avusese deja trei prietene, ceea ce o făcea pe Jackie să se jeneze de lipsa vieții ei amoroase, dar din fericire Max nu o întrebase niciodată despre asta. El cânta la chitară, ceea ce ei i se părea o chestie tare.

Poate pentru că știa că nu se vor întâlni niciodată, se simțea în siguranță când vorbea cu Max. Jackie se pomeni ieșind din zona ei de confort și descoperi că-i place. În plus, nu putea să nu-și spună că poate el era puțin îndrăgostit de ea.

Tocmai începea să se piardă într-o fantezie despre Max, când soneria de la intrare zbârnâi, readucând-o cu picioarele pe pământ. Jackie fiind Jackie, își imagină că se va găsi altcineva care să răspundă la ușă.

* * *

Jared Stone își reciti pentru a patra oară oferta. Nu reușea să alunge senzația că uitase ceva:

VIAȚĂ DE VÂNZARE

Bărbat de 45 de ani cu numai patru luni rămase de trăit își vinde viața cui oferă mai mult. Puteți face ce vreți cu el: sclavie, crimă, tortură sau doar conversație. O viață de om, complet la dispoziția voastră. Cumpărătorul trebuie să trăiască într-un stat sau într-o țară cu o legislație care permite sinuciderea asistată și va suporta transportul și taxele. Licitația are un prag de pornire.

Dacă uitase ceva, nu reușea să-și dea seama ce anume. Lucrase la ofertă într-un moment de luciditate, așa că poate sentimentul care nu-i dădea pace era pur și simplu efectul tumorii. Dar chiar și așa...

Oferta era pe Internet de numai cinci ore și deja erau șapte ofertanți. Aceste prime oferte proveneau de la trăitori la periferia societății. Istoria achizițiilor lor demonstra o pasiune pentru suveniruri naziste, arme medievale și obiecte de colecție Hello Kitty. Cea mai mare ofertă era de 900 de dolari, atât de departe de prețul de pornire de un milion de dolari, încât pe Jared îl apucă râsul.

Cineva sună la intrare și o auzi pe fiica sa Megan strigând: „Răspund eu!" în timp ce tropăia pe scări coborând treptele două câte două, ca de fiecare dată.

Megan era o fată puternică și independentă și Jared o credea perfect capabilă să accepte, să înțeleagă și să gestioneze moartea lui. Avea să fie o traumă, desigur, dar ea nu avea să renunțe. Era unul dintre acei copii care se mișcă prin viață cu o ușurință înnăscută.

Cu Jackie, fiica lui mai mare, era altă poveste.

Jackie trăia în umbra surorii ei mai mici, neieșind niciodată la lumină, neafirmându-și personalitatea. Era micuță și tandră și lui Jared îi era mai dragă ca viața însăși. Mai mult ca orice altceva, grija față de Jackie îl făcuse să riște făcând oferta pe eBay.

Jared auzi voci înăbușite la ușa de la intrare, urmate de cea a lui Megan strigând: „Mamă! Tată!" Se desprinse de computer și se duse să vadă despre ce era vorba.

— Ăăă, dragule, zise soția sa, Deirdre, care ajunsese la ușă cu câteva secunde înaintea lui. E ceva ce ar trebui să-mi spui?

„Mda", își zise Jared privind cele șase echipe de filmare și numărul dublu de reporteri, „acum știu ce uitasem."

* * *

Chiar în clipa în care Jared era asediat de ziariști la ușa casei sale, glioblastomul se ospăta cu amintirea celui de-al doilea Crăciun al lui Jared, când el avea un an și jumătate. Amintirea era atât de bine ascunsă, încât pentru a o găsi, tumoarea trebui să sape printr-un sector rar folosit din creierul lui Jared. Săpatul produse un asemenea șoc, încât gazda tumorii se împletici, căzând în brațele soției sale.

Tumoarea habar nu avea ce se petrecea în lumea din afara creierului lui Jared. Era prea îndrăgostită de „barca pe zăpadă" – cum numise micul Jared prima lui sanie – ca să mai fie atentă la altceva.

Lucioasă, roșie și fără nicio zgârietură, ca decapotabilele cumpărate de bărbații loviți de criza vârstei mijlocii, sania era o frumusețe. Micuțul Jared își execută dansul lui specific de bebeluș, tropăind pe loc și râzând, în timp ce strângea în pumnișor sfoara galbenă a saniei. Nu știa că aceasta trebuia să fie folosită în zăpadă, dar nu conta. Raportat la scala lumii sale, era uriașă și era numai a lui.

Era o senzație de bucurie pură. Tumoarea era atât de fericită, încât ar fi plâns dacă ar fi avut ochi, glande lacrimale sau lacrimi, dar, oricum, lipsa lor nu conta. Experiența era la fel de proaspătă de parcă s-ar fi petrecut în prezent, în lumea fizică.

În ceea ce o privește, Deirdre îl prinse pe Jared și-l ajută să se așeze pe podea. El își adună gândurile, câte mai avea, se ridică în picioare, reuși să nu cadă și se întoarse din nou către gloata din fața ușii lui.

Tumoarea nici nu remarcă toate astea.

* * *

— Tati a pățit ceva, zise Megan dând buzna pe ușă și oprindu-se în mijlocul camerei cu răsuflarea tăiată.

Jackie nu-și dezlipi ochii din telefon.

Megan își drese glasul.

— M-ai auzit?

Jackie o auzise, dar crezuse că sora ei mai mică încearcă să găsească o nouă metodă crudă de a o chinui. Din motive pe care Jackie nu reușise să le înțeleagă, de un timp asta devenise distracția preferată a lui Megan. Descoperea acel lucru care chiar conta pentru Jackie și-l folosea împotriva ei.

Cândva, cu ani în urmă, Megan o întrebase: „Ești colegă cu un băiat pe care-l cheamă Kevin nu-știu-cum?" Ea era clasa a patra, Jackie era într-a șasea și, auzind întrebarea lui Megan, mai că-i stătuse inima în loc.

Kevin Memmott stătea în banca din fața lui Jackie. Era un băiat oarecare, cu o fire plăcută, și cea dintâi pasiune adevărată lui Jackie. În fiecare dimineață, când el intra în clasă și-i dădea bună ziua, lui Jackie i se strângea stomacul și îi transpirau palmele. Își punea capul în piept și murmura un salut, cu ochii ascunși de breton. El ridica din umeri și se așeza în bancă, apoi nu-și mai vorbeau toată ziua. Pentru Kevin era o rutină care nu merita atenție. Pentru Jackie, era obiceiul *lor*.

— Da, am un coleg pe care-l cheamă Kevin, îi răspunsese ea lui Megan. De ce întrebi?

— A, n-am un motiv anume, numai că l-am auzit vorbind cu un alt băiat... despre tine.

Încă de la nouă ani, Megan se pricepea să își momească sora cu ușurința cu care un pescar profesionist vâră musca în cârlig.

— Ce spuneau? o întrebase Jackie cu ochii în pământ și răsucindu-și o șuviță de păr pe degete, într-o încercare nereușită de a se preface că nu-i pasă.

— Păi l-am auzit zicând...

Aici Megan se oprise și, deși erau în dormitorul lui Jackie, își coborâse vocea ca și cum ar fi împărtășit un secret pe care nu voia să-l audă altcineva.

— L-am auzit zicând că îi place de tine!

Oricine s-a îndrăgostit vreodată crede în străfundul inimii sale că obiectul afecțiunii sale simte același lucru, chiar dacă acesta nu dă niciun semn. Jackie își petrecuse atâta timp imaginându-și că era prietena lui Kevin, încât minciuna lui Megan se dovedise ușor de crezut.

Megan văzuse că sora ei mușcase momeala și că acum nu mai trebuia decât să ruleze firul.

— Vorbea cu un alt coleg de-al tău, Scott nu-știu-cum.

(„Scott Yee, cel mai bun prieten al lui Kevin Memmott“, își zisese Jackie.)

— Îi spunea că îi place tare mult de tine, dar că și-ar dori să te îmbraci mai drăguț.

A doua zi, Jackie, care nu purta niciodată altceva decât blugi și pulovere largi, își pusese rochia cu care fusese la slujba de Paști cu câteva săptămâni în urmă. Era de un roz pal, până la genunchi și cu o fundă mare la spate. Părinții ei fuseseră atât de fericiți s-o vadă ieșind din carapace, încât nu putuseră să nu se minuneze de ea pe tot parcursul micului dejun.

Când ajunsese la școală, Jackie așteptase venirea lui Kevin Memmott, stând lângă ușa de la intrare în rochia ei roz, în timp ce toți elevii care treceau se uitau la ea cu gura căscată. Când în cele din urmă sosise Kevin, Jackie se luminase toată ca un felinar.

Își adunase curajul și când el și Scott Yee se apropiaseră, zisese:

— Bună, Kevin.

— Ce? A, bună! zisese el fără să o bage în seamă.

O clipă mai târziu, un alt băiat, Jason Sanderson, cu ochelari groși, păr nepieptănat și obraji sluțiți de o acnee prematură, trecuse pe lângă ea.

— Vai de mine, Jackie, ce drăguț arăți azi!

Lui Jackie îi era simpatic Jason. Era un băiat de treabă, deși nu prea știa pe ce lume trăia, ca și cum o parte din creierul lui ar fi fost tot timpul altundeva. Aspectul lui neglijent, combinat cu comportamentul lui de profesor distrat îl făceau ținta batjocurii celorlalți copii. Jackie se înfuria când se luau de Jason. Odată chiar ieșise din zona ei de confort ca să îi ia apărarea. Dar în ziua aceea, ziua rochiei de Paști, Jason Sanderson era ultimul băiat din lume pe care voia să-l vadă.

Apoi, de undeva din spatele ei, Jackie auzise chicoteli și pufnete. Și ea și Jason se întoarseră. În apropiere, Megan și prietenele se cocoșau de râs. Jackie înțelesese pe loc că, deși de obicei râdeau ca hienele fără un motiv întemeiat, de data asta râdeau de ea.

O rupsese la fugă și nu se mai oprise până acasă, unde rămăsese în pat vreme de două zile, pretinzând că e bolnavă. Își petrecuse aceste două zile plângând sub plapumă, atât de rușine, cât și fiindcă nu înțelegea de ce era sora ei atât de rea.

Așa că atunci când Megan intră în camera ei și zise: „Tati a pățit ceva“, Jackie era deja în gardă.

— Îhî, răspunse ea.

— Uită-te afară. Suntem la televizor.

Jackie era sceptică, dar vocea surorii ei suna diferit astăzi. Se duse la geam.

O adunătură de reporteri tocmai părăsea peluza din fața casei. Unii împachetau echipamentul de sunet, alții luau o ultimă imagine a locuinței lui Jackie pentru a sluji drept cadru de legătură, iar unii porniseră deja către

mașinile lor. Era ca și cum un flashmob[1] se adunase, își jucase farsa și acum se împrăștia.

Jackie porni spre ușă cu gândul să coboare la parter, dar Megan o prinse de braț.

— Jax, spuse ea cu vocea sugrumată, nu!

Apoi cele două surori se așezară pe pat una lângă alta, ceea ce nu mai făcuseră de ani de zile, și Megan îi povesti lui Jackie tot ce auzise.

— Stai așa, tati e pe moarte? întrebă Jackie când Megan termină.

Megan făcu semn că da și izbucni în plâns. Se aruncă în brațele lui Jackie, suspinând la pieptul surorii ei mai mari. Jackie era prea șocată ca să reacționeze. Dar plânsul e precum căscatul: odată ce s-a pornit altcineva, nu ai cum să nu i te alături.

* * *

Momentul definitoriu al vieții emoționale a lui Hazel Huck se produsese când ea avea șapte ani. Câinele ei, Boots, bea apă din castronul său, lipăind, în timp ce Hazel aștepta răbdătoare în spatele lui. Era un scenariu îndelung repetat, pe care îl urmau cu entuziasm în fiecare dimineață.

Boots o trezea pe Hazel lingând-o pe mâini și pe față, apoi o conducea către ușă. Ea îl lăsa afară, îl supraveghea cât își făcea nevoile, îl ducea înapoi în casă și îi dădea de mâncare. Apoi Hazel se așeza la o distanță precisă de nouă pași în spatele lui (nouă era numărul ei norocos) și

---

[1] Grup de persoane – nu neapărat cunoscute între ele – care se adună într-un loc dinainte stabilit, execută împreună o acțiune, în semn de protest sau pentru a atrage atenția asupra a ceva, și se împrăștie în foarte scurt timp (spre deosebire de mitinguri).

îl privea cum mănâncă. În fiecare dimineață, Boots ataca mâncarea pentru cățel de parcă ar fi fost cea dintâi masă pe care o lua de săptămâni întregi, se asigura că a înghițit până la ultima îmbucătură și bea jumătate din apa din castronul său. Când termina se întorcea, o vedea pe Hazel, dădea din coadă și își freca botul ud de burtica ei.

În acea dimineață, după ce terminase de băut, Boots se răsucise, dăduse din coadă, făcuse un pas și se prăbușise. Hazel începuse să țipe.

Veterinarul – un bărbat înalt și subțire, cu un nas lung și subțire, o mustață lungă și subțire și o voce și mai subțire – spusese:

— Tumoare pe creier.

Hazel, precoce la cei șapte ani ai ei, era convinsă că știe despre ce vorbea el. În creierul lui Boots creștea un bulgăre.

— Poți s-o scoți? îl întrebase.

Văzând speranța de pe chipul lui Hazel, mama ei izbucnise în plâns. Veterinarul se lăsase într-un genunchi ca să o poată privi pe Hazel în ochi.

— Îmi pare rău, scumpa mea. Nu cred că mai putem face ceva.

În ziua în care îl îngropaseră pe Boots în curtea din spate, Hazel se străduise din răsputeri să nu plângă. Boots sigur n-ar fi vrut ca ea să plângă. Dar când ultima lopată de pământ căzuse pe mormântul lui, nu se mai putuse abține și lacrimile izbucniseră ca un puhoi. Fugise în casă, se aruncase pe pat și în ziua aceea nu mai ieșise din camera ei.

Zece ani mai târziu, văzându-l pe Jared Stone la știri, alături de soția și câinele lui, vorbind despre tumoarea pe care o avea pe creier, amintirea lui Boots reveni în forță. Hazel se repezi la computer și le transmise membrilor

ghildei ei din Warcraft un mesaj cu titlul: „Atenție! Atenție! Trebuie să-l ajutăm pe Jared Stone!"

* * *

În seara în care Ethan Overbee văzu știrea despre Jared, asistenta lui, Monique, îi pieri cu totul din minte. Primul lui gând fu: „Doamne Dumnezeule!" Al doilea fu: „BĂGA-MI-AȘ!" Urmă o succesiune complexă de gânduri care constituiau temelia unei noi idei. Trebuia să se miște repede.

Ethan nu lucra la studio decât de trei ani, dar deja simțea că se ofilește în umbra directorului executiv de programe, Thaddeus St. Claire. Thad îl luase pe Ethan sub aripa lui protectoare, pregătindu-l să ocupe poziția fruntașă peste vreo zece ani sau cam așa ceva. Dar tinerii, mai ales tinerii bogați, și mai ales tinerii bogați cărora le lipsește un anumit marker pe cromozomul 15q, nu sunt dispuși să aștepte câțiva ani – cu atât mai puțin câteva decade – ca să obțină ce vor. Ethan întrezări o șansă și decise să profite de ea.

— Monique, se răsti el în speaker. Trebuie să dau de cineva care tocmai a postat ceva pe eBay. E urgent. Avem contacte acolo?

— O să verific, Ethan, zise ea fără să trădeze scârba care o copleșea numai auzindu-i vocea. Pot să întreb de ce anume te interesează?

— Tocmai am descoperit reality show-ul secolului.

* * *

Sora Benedict Joan avea dubiile ei cu privire la veridicitatea ofertei de pe eBay. În mod sigur nimeni nu putea fi atât de nesăbuit sau de lipsit de Dumnezeu încât să se

vândă întru neființă. Dar în aceeași seară îl văzu pe bărbatul respectiv la știri.

Spre surprinderea ei, părea un tânăr amabil și cu bun-simț. Avea aproape un metru optzeci, părul de culoarea scorțișoarei, o gură generoasă și ochi căprui. Spunea chiar că are credință în Dumnezeu.

Totuși, pe durata interviului păruse cam năuc și, întrebat cu privire la cauză, spusese că era vorba despre tumoarea care îi creștea în cap.

Desigur, sora nu fu încântată auzind ce părere avea domnul Stone despre eutanasie.

— Până să mi se întâmple asta chiar nu știam cum anume să votez, îi spusese el reporterului referindu-se la legea prezentată legislativului din Oregon. Sper numai să trăiesc suficient ca să pot vota „da".

Prin mintea surorii trecu un gând urât: se simți satisfăcută imaginându-și că Dumnezeu îl va secera pe acest bărbat înainte ca el să facă uz de puterea sa pentru a îmbrăca în mantia aprobării guvernamentale cel mai mare păcat comis de om. Desigur, creierul surorii nu părea capabil să proceseze paradoxul situației, și anume că Jared fusese determinat să voteze pentru eutanasie de aceeași tumoare pe care sora o considera unealta Domnului. Sora era însă destul de înțeleaptă ca să recunoască un gând nedemn drept ceea ce era. Se închină de trei ori și se concentră asupra televizorului.

Ceea ce îi atrăsese surorii atenția era faptul că domnul Stone locuia în parohia ei. Nu știa dacă era catolic, dar nu trebuia neapărat să pornești în viață fiind catolic ca să o apuci pe drumul martiriului. Și dacă sora Benedict putea să aibă un cuvânt de spus, domnul Stone nu avea să moară mult, mult timp de acum încolo.

Puse mâna pe telefon și îl sună pe monsenior.

* * *

Văzând pentru prima oară oferta lui Jared Stone, Sherman Kingsborough știu că trebuie să liciteze, fără să-i fie clar de ce. Când îl văzu pe Jared la știri și ceea ce fusese doar o idee căpătă și un chip, interesul i se transformă în obsesie. Creierul lui s-a dedat unui soi de gimnastică mentală, cugetând ce anume putea face cu Jared.

„Poate pot să fac operații pe creier", își zise el. „Am șansa să fiu cel dintâi om care să facă un transplant complet de creier. Poate o să-i înlocuiesc creierul bolnav cu cel al unei maimuțe sănătoase. Ar fi amuzant." Dar până și Sherman își dădea seama că ar fi avut nevoie de atâta pregătire, încât nu ar mai fi avut timp să treacă la fapte. Puse ideea deoparte ca să se ocupe de ea altădată.

Poate că îl putea determina pe bărbat să se transforme într-un atentator sinucigaș. Dar Sherman nu voia să arunce în aer ceva anume, așa că gestul i se părea inutil.

„Poate aș putea să-l omor pur și simplu", își zise el.

Sherman învârti ideea în minte câteva clipe. „Da, aș putea să-l omor. Oare cum ar fi? M-aș simți puternic ca un zeu? Aș fi trist?" Să nu știe cum s-ar fi simțit era pentru Sherman Kingsborough un motiv suficient. Era o noutate și asta o făcea dezirabilă.

Să se consemneze oficial că Sherman nu suferise nicio vătămare a cortexului prefrontal[1] și nici nu avea un exces de monoamină oxidază de tip A[2], doi dintre cei mai clari indicatori ai unui comportament violent sau ai lipsei conștiinței. Nu, Sherman era doar plictisit de moarte și tânjea după o nouă experiență.

---

[1] Regiune a lobului frontal al creierului, responsabilă cu controlul impulsurilor.

[2] Enzimă cu rol în funcționarea creierului, al cărei dezechilibru e asociat cu boli psihice sau cu un comportament antisocial.

Începu să cugete cum e cel mai bine să ucizi pe cineva și niciuna dintre variante nu-i fu pe plac. Cu pistoalele nu era cinstit, injecțiile letale erau plicticoase și, deși moartea prin înec avea atracțiile ei, s-ar fi terminat prea repede. „Poate că nu merită totuși să licitez pentru viața tipului ăstuia", își zise Sherman.

După ce navigă o vreme pe Internet în căutare de idei, dădu peste o trimitere la un film din 1923 intitulat *Cel mai periculos joc*: „un naufragiat e aruncat de valuri pe o insulă izolată, proprietate a unui rus nebun căruia îi place să vâneze oameni."

— Să vâneze oameni, rosti el cu glas tare după ce citi. Să vâneze oameni.

Creierul lui Sherman ignoră în mod convenabil partea despre rusul „nebun", văzând numai ce voia să vadă.

Știa că bărbatul care postase oferta pe eBay avea o tumoare pe creier – era știrea zilei – dar nu știa ce însemna asta de fapt. Dacă până când intra el în posesia vânatului, tipul era în comă? Nu, lui îi trebuia o victimă capabilă să alerge, să se ascundă, să riposteze.

Tatăl său îl învățase că atunci când ai nevoie de informații, trebuie să te duci direct la sursă. Sherman compuse un mesaj către Jared folosind formularul de contact oferit de eBay, îl trimise și se puse pe așteptat.

* * *

Jared era încă în stare de șoc după întâlnirea cu presa. Ziariștii se abătuseră asupra casei lui la fel de neașteptat ca ploaia din Portland. Luminile, camerele și mulțimea intimidantă de reporteri îi lăsaseră senzația că o menghină îi strânge tâmpla dreaptă. Sau poate că-l durea capul din cauza tumorii? Sau poate luminile, camerele și reporterii

îi provocau tumorii durere și aceasta îi provoca lui durere? Oricare o fi fost răspunsul, capul îi pulsa din nou de durere și concentrarea aproape că i se spulberase.

Când închise în cele din urmă ușa de la intrare, abia le observă pe Deirdre și pe Megan care stăteau în hol, plângând amândouă. Urcă scările pe jumătate împiedicându-se și pe jumătate târându-se, cu Trebuchet pe urmele lui, și se prăbuși practic pe podeaua biroului, reușind să închidă ușa cu piciorul.

Acea parte a minții lui care era conștientă de lumea exterioară se aștepta ca Deirdre să-l urmeze, dar ea nu făcu asta. Jared și Trebuchet erau singuri în întuneric. Auzea gâfâitul câinelui și îi simțea răsuflarea pe braț. Asta îl ajută pe Jared să se concentreze. Întinse mâna călăuzit de respirația caldă a animalului, îi găsi pe pipăite urechea și îl scărpină cu blândețe în dosul ei, ceea ce era mângâierea preferată a cățelului, alintat Trey. Sau cel puțin așa credea Jared.

„Șerbetuț“, își zise Jared făcând o anagramă din numele câinelui.

Trebuchet se linse pe bot și își puse capul pe labe cu un oftat imens, apoi gâfâitul lui se calmă, devenind regulat, ca un metronom măsurând viața ce trecea. Atât Jared, cât și credinciosul său tovarăș adormiră în aceeași clipă.

8 zile, 11 ore și 39 de minute

Jackie se deșteptă alături de Megan. Erau amândouă în patul dublu al lui Jackie și Megan sforăia ușor.

Jackie își reaminti brusc totul: povestea lui Megan despre declarațiile date de tatăl lor reporterilor adunați în

fața ușii; cum se prăbușise el din picioare; faptul că avea să moară din pricina unei tumori pe creier. Nu înțelegea aproape deloc ce se petrecea și voia să vorbească cu tatăl ei, dar nu se simțea în stare.

Toată viața lui Jackie, Jared fusese ancora ei. Indiferent cât de rău mergeau lucrurile pentru Jackie, tatăl ei era acolo și-o făcea să se simtă mai bine, fie și pentru puțin timp. Dar acum lucrul care mergea rău era chiar tatăl ei. Revelația o paralizase.

Neștiind ce să facă, Jackie își căută consolarea în unicul loc unde se simțea în siguranță: în oceanul vast și anonim al Internetului. Ceasul computerului ei indica ora nouă seara, mult mai devreme decât se așteptase.

Mai întâi citi oferta pusă de tatăl ei pe eBay. Jackie nu crezuse această parte a poveștii lui Megan. Pur și simplu nu avea cum să fie adevărat. Tatăl ei n-ar fi făcut așa ceva. Cum ar fi putut să facă așa ceva?

Dar iat-o acolo. „Viață de vânzare."

O citi o singură dată și ochii i se umplură de lacrimi. Reveni iute înapoi la Google, ceea ce o ajută să-și recapete calmul. Jackie nu știa că fiecare clic pe www elibera o emisie microscopică de dopamină, anesteziindu-i creierul și tocindu-i simțurile. Era o dependență, la fel ca fumatul.

Acum trebuia să lămurească partea cea mai ilogică din povestea lui Megan. Ce naiba însemna *„Youth in Asia"*? se întrebă Jackie. O pusese pe soră-sa să repete de trei ori. Dădu o căutare pe Google.

Primul rezultat fu o trupă britanică din anii '80 pe care Wikipedia o numea de „anarhopunk", orice-o fi însemnat. Nu aveau decât un album, și acela pe o „casetă", orice o mai fi fost și asta.

Cel de-al doilea rezultat era mai logic. Era tot un articol de pe Wikipedia și era despre eutanasie, care, s-ar părea,

se pronunța la fel ca *„Youth in Asia"*. Jackie auzise despre eutanasie. Știa că se referă la o persoană care decide să-și pună capăt zilelor, de obicei pentru că e grav bolnavă. Articolul spunea că se mai numește și sinucidere asistată medical.

Principalul argument în favoarea eutanasiei, citi Jackie, era că oamenii aveau dreptul să decidă singuri cum să trăiască și cum să moară. Jackie nu mai cugetase la toate astea până acum și primul ei gând fu că orice fel de sinucidere era o greșeală. La școala de duminică o învățaseră că viața era prețioasă. Era darul cel mai de preț al lui Dumnezeu. Sinuciderea era un păcat, așa-i spuseseră.

Dar reacția ei instinctivă era cu totul alta. În sufletul ei, Jackie credea că oamenii ar trebui să ia propriile lor decizii în orice privință, atâta timp cât nu făceau rău altcuiva. Asta ar fi trebuit să includă și durata vieții și momentul morții, nu?

Dar cea mai interesantă parte a articolului de pe Wikipedia era rolul pe care Oregonul, statul ei natal, îl jucase în istoria eutanasierii. Accesă un link către ceva ce se numea *Legea privind dreptul la o moarte demnă*. Cu surprindere și poate și cu ceva mândrie, descoperi că Oregonul fusese cel dintâi stat american care le oferise protecție doctorilor ce îi ajutau pe pacienții în fază terminală să își pună capăt zilelor. Fu și mai surprinsă să descopere că legislativul statului, din care făcea parte și tatăl ei, lua în calcul o extindere importantă a umbrelei legii, astfel încât să protejeze și familia sau prietenii care ajutau un bolnav terminal să scape de suferință. Asta însemna că tatăl ei, pe moarte din pricina unei tumori pe creier, vota totodată să poată muri mai devreme cu binecuvântarea legii. Incredibil.

Jackie simți că i se învârte capul. Era prea mult pentru ea. Avea cincisprezece ani și note foarte bune, dar

experiența ei emoțională de până acum nu o pregătise pentru așa ceva.

Aproape că îi ieșiră ochii din orbite văzând că declarația dată de tatăl ei reporterilor – cu doar câteva ore mai devreme, pe treptele casei ei – era deja inclusă în articol. Viteza cu care circula informația o năuci.

Retrăgându-se în siguranța Facebookului, Jackie îl căută pe Max, dar el nu era conectat. Decalajul orar al Sankt Petersburgului era de douăsprezece ore înainte, așa că nu se așteptase cu adevărat să-l găsească.

Jackie avea nevoie să discute cu cineva despre ceea ce i se întâmpla tatălui ei și Max era varianta cea mai sigură. Poate pentru că era atât de departe încât aproape că nu părea real, nu putea s-o rănească. Indiferent de motiv, se decise să-i trimită următorul mesaj:

Jackie

Știu că la ora asta nu ești conectat, dar voiam să te salut. Deci, salut. OK, de fapt nu-i numai asta. Poate te mai caut mâine.

Își citi mesajul și zâmbi gândindu-se că tatăl ei îi trimitea pe Facebook mesaje care începeau cu „Dragă Jackie" și se terminau cu „Tatăl tău, cu drag", neînțelegând că nu era nevoie să te identifici într-o lume unde identitatea te însoțea peste tot.

Gândul la tatăl ei o readuse cu picioarele pe pământ. Încercă să îl alunge până când avea să-și dea seama cum să îl gestioneze. Se apucă să treacă absentă prin newsfeed lăsând dopamina să-i scalde lobul frontal. După un timp, se târî la loc lângă Megan și căzu pradă unui somn agitat.

* * *

Jared deschise ochii, dar în încăpere domnea întunericul. Nici pe sub ușă nu se vedea lumină. Știa că visase ceva, dar nu-și amintea niciun amănunt. (Le mâncase glioblastomul pe toate.)

Completa lipsă a luminii îl făcu pe Jared să înțeleagă că dormise ore în șir. „Reni roși", își zise el, făcând o altă anagramă. Măcar părea să fie în deplinătatea facultăților mentale.

Știa că prima chestie pe care trebuia s-o facă era să își caute soția și fiicele, să le explice totul și să încerce să dreagă lucrurile. Dar nu era pregătit pentru asta. Întinse mâna după Trebuchet și simți blana de pe burta câinelui, cândva neagră, acum mai degrabă cenușie, ridicându-se și coborând odată cu sforăitul lui ritmic. Trey scânci, luând act de prezența stăpânului său fără să se trezească de tot.

Jared se săltă în coate, apoi se duse la birou și își trezi computerul la viață. „Să vedem dacă n-am primit vreo ofertă nouă", își zise el.

Nu era niciuna. Dar avea un mesaj în mesageria sa de pe eBay.

Stimate domn,

Sunt interesat să ofertez la licitația dumneavoastră intitulată „Viață de vânzare". Sunt un ofertant serios, cu suficiente resurse ca să satisfac prețul dumneavoastră de pornire, ba chiar mai mult de-atât. Întrebarea mea este: sunteți în formă din punct de vedere psihic și mental? Sunteți capabil să fugiți, să săriți, să vă târâți și să reacționați la situații neașteptate? Ați folosit vreodată un cuțit, un pistol sau arcul cu săgeți? Mă interesează să știu pentru ce fel de viață licitez. Vă mulțumesc în avans pentru răspuns și îmi pare rău pentru nefericirea care v-a lovit. Îmi puteți răspunde pe eBay sau printr-un e-mail la SKingsborough92@gmail.com.

Jared citi mesajul de cinci ori ca să se convingă că îl înțelesese corect.

— Ați folosit vreodată un cuțit, un pistol sau arcul cu săgeți? îl întrebă el pe câinele adormit. În ce naiba mă bag?

Înspăimântat, se lungi la loc și închise ochii.

* * *

Ethan Overbee fu cel dintâi care făcu o ofertă serioasă.

Practic vorbind, el nu avea autoritatea de a cheltui 100.000 de dolari din banii studioului, dar în lumea televiziunii, o sută de mii se cheltuiau numai pentru planificarea unor întâlniri, așa că pentru directorii de programe ăsta era mărunțiș. Nimeni nu avea să-i ceară socoteală. Nimeni cu excepția lui Thad St. Claire, și tocmai asta era ideea. În mintea lui Ethan, acesta era începutul sfârșitului pentru mentorul său.

Thaddeus St. Claire era un director de programe de modă veche, care se cățărase treptat până în vârf. Cel dintâi post pe care îl deținuse în cadrul ATN fusese la departamentul Publicitate, cu patruzeci de ani în urmă. Muncise ore în șir fără să primească nicio mulțumire pentru că avusese grijă ca reclamele pentru Tide și All laundry să nu ruleze în aceeași pauză publicitară. De la publicitate se mutase pe o poziție de subaltern la centrul de management al comunicațiilor, apoi pe o poziție de subaltern la direcția de programe, apoi pe o poziție de conducere la direcția de programe, apoi în cea de director executiv adjunct de programe.

În acel moment, directorul de programe era un septuagenar cu o preferință pentru ginul tonic și emisiunile de varietăți gen Soupy Sales[1]. Punând capăt carierei predecesorului

---

[1] Milton Soupman (1926-2009), zis și Soupy Sales, comic american cu o preferință pentru scheciurile comice încheiate cu încasarea unei plăcinte în plină figură.

său, Thad făcuse o favoare postului și lumii întregi. E adevărat că o făcuse expunând slăbiciunile șefului său dinaintea președintelui trustului și a consiliului director, dar ar fi fost de mult cazul.

În urma acestei manevre, Thad se alesese cu reputația nu întru totul meritată de a fi un ins fără scrupule. (Expunerea caracterului și comportamentului șefului său fusese mai degrabă un act caritabil decât o agresiune.) Dar reputațiile devin realitate și reputația lui Thad era unica justificare de care avea nevoie Ethan pentru a se convinge singur că ascensiunea pe bază de asasinat moral era acceptabilă.

Nu avea nicio importanță că Ethan absolvise Wharton cu numai trei ani în urmă. Și nu conta nici că Thad îl alesese personal pe Ethan, pregătindu-l și antrenându-l pentru acest post cu condiția ca Ethan să aibă răbdare.

Nevrând să o pună pe Monique să participe la licitație – Ethan nu avea de gând să lase un soi de secretară de lux să se ocupe de ceva ce îi putea revoluționa lui cariera –, se implică el însuși. Văzu imediat că nu se încadra în prețul de pornire.

Încă nu luase legătura cu vânzătorul, un tip pe nume Jared Stone din Portland. Monique găsise adresa și numărul lui de telefon, dar nu reușise să dea de el. Ethan, care lucra de multe ori după lăsarea întunericului și care acum era singur în birou, se hotărî să încerce chiar el.

Îi răspunse robotul.

Puse receptorul în furcă și își cântări opțiunile. O nouă idee începu să prindă contur.

* * *

Sora Benedict nu mai întâlnise în viața ei un cardinal, ceea ce era straniu, având în vedere că întâlnise deja doi

Papi. Sigur, acele „întâlniri“ fuseseră de fapt întruniri publice, unde avusese norocul să prindă un loc în primul rând, având astfel șansa de a săruta inelul papal. În momentul acela se gândise la asta ca la „coada la Papă“, făcându-și imediat o cruce ca să i se ierte blasfemia. Întâlnirea de azi cu cardinalul Trippe era una personală, la birou, în debutul căreia, firește, sora începu prin a îngenunchea.

Nu-i fusese ușor să obțină o audiență la cardinal. Preotul cel băgăcios care servea drept tampon între cardinalul Trippe și lume fusese destul de sceptic când sora sunase pentru prima oară, cerând ca Biserica să-i salveze viața lui Jared Stone. Preotul o expediase cu blândețe, dar cu condescendență, cam cum ar proceda un părinte al cărui copil încearcă să depășească ora de culcare. Îi refuzase cererea. Dar sora Benedict nu era genul care să se dea bătută.

Ea și Surorile Adorației Perpetue își petreceau multe weekenduri lucrând în serviciul comunității. Într-un asemenea weekend văruiseră interiorul unei case parohiale dintr-o parohie învecinată. Episcopul fusese atât de recunoscător, încât tot repetase: „Soră, dacă pot să te ajut cumva, nu trebuie decât să zici.“

Ea îi reamintise această promisiune și obținuse audiența la cardinalul Trippe.

Sora Benedict Joan sărută inelul cardinalului în timp ce mintea îi lucra cu repeziciune. Își petrecuse câteva ore aflând tot ce putea despre acest bărbat și acum revedea în minte notițele, pregătindu-se pentru ceea ce urma.

Cardinalul Matthew John Tríppe, al cărui nume se pronunța „Trippy“, era arhiepiscopul provinciei metropolitane Portland, care includea dioceze în patru state din nord-vest, și era exact opusul sorei Benedict. Era tânăr și carismatic și, mai rău de-atât, respingea tradiția, susținând că Biserica trebuia să apuce pe calea schimbării. Accepta

comunitatea LGBT din Portland, primindu-i membrii în turma sa. Voia să vadă femeile jucând un rol mai important în timpul slujbei. Credea în încălzirea globală și în nevoia conservării mediului. Și în timp ce sora Benedict știa că Biserica era principala responsabilă cu ajutorarea celor nevoiași – ceea ce făcuse ea însăși adesea –, acest bărbat părea a crede că oamenii bogați ar fi trebuit să fie constrânși să-și împartă cu nevoiașii câștigurile pentru care munciseră din greu. Pentru soră, asta nu avea nicio legătură cu ideea de caritate: era socialism.

Îngenunchind dinaintea cardinalului, sora Benedict se gândi la toate acestea și se înfioră dezgustată. Cardinalul Trippe era ca unul dintre pastorii ăia protestanți groaznici, care intră cu ghitara în altar și cântă *Kumbaya*. În mintea ei îl porecli cardinalul Hippie.

Cercetările făcute îi arătaseră că ea și cardinalul aveau numai două lucruri în comun: pietatea lor sinceră și credința că viața e sacră. Măcar nerodul ăsta de Trippe, în ciuda vederilor lui liberale, se opunea avorturilor. Pe acest ultim aspect conta sora Benedict.

Sora Benedict stătu în genunchi până când cardinalul o îndemnă:

— Ridică-te, soră. Ia loc!

Întâlnirea avea loc în biroul din dioceza Portland, cea în care cardinalul își oficia slujba duminicală atunci când nu era în deplasare. Era un spațiu modest, mobilat simplu. Singurul semn de opulență era crucifixul de aur masiv de pe peretele din spatele biroului cardinalului.

— Spune-mi, soră, ce chestiune arzătoare te-a adus în biroul meu azi?

Sora Benedict se văzu nevoită să recunoască: bărbatul emana un anume farmec. Observă că dinții lui erau nefiresc de albi, ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu urmase

vreun tratament de albire. „Păcatul vanității", își zise ea în gând. De fapt, cardinalul se trăgea dintr-un lung șir de oameni cu dinți cu smalțul foarte puternic și încă de mic copil se dedicase igienei orale aproape cu fanatism.

— Viața însăși, părinte, răspunse ea.

Trippe ridică dintr-o sprânceană, așteptând-o să continue.

— Bărbatul de la știri, cel cu tumoarea pe creier. Cel care și-a scos viața la vânzare pe Internet. E de-aici, din Portland! Și spre deosebire de întâmplarea aceea nefericită cu doamna Schiavo[1] din Florida, unde a intervenit familia, se pare că aici unica problemă sunt banii.

— Și spune-mi, soră, cum anume vrei să intervenim? întrebă Cardinalul.

— Simplu, Sfinția Voastră. Îl cumpărăm noi.

— Poftim?

— Licităm pe eBay și îl cumpărăm. Și odată ce-i al nostru, facem tot ce ne stă în putință ca să-l ținem în viață.

— Soră, sunt sigur că Sfântul Scaun nu ar privi cu înțelegere călugărițele care cumpără și vând vieți omenești folosind banii Bisericii. Treaba asta s-a încheiat odată cu Inchiziția.

Zâmbetul lui îi dădea de înțeles sorei că era cazul să vadă înțelepciunea acestor spuse, punând astfel capăt întâlnirii. Cardinalul Trippe, un om bun și de treabă, nu cunoștea însă firea hotărâtă a sorei Benedict și nici obsesia ei crescândă față de Jared Stone.

— Nu o cumpărăm și-o vindem, Eminența Voastră. O cumpărăm și o prețuim. În nord-vest există destule spitale catolice. Sigur că un om influent ca Sfinția Voastră poate

[1] În 2005, Terry Schiavo, aflată în stare vegetativă din 1990, a fost deconectată de la aparate după o bătălie legală de circa șapte ani între soțul și părinții acesteia.

face ca acest bărbat să fie acceptat ca pacient într-unul din ele.

— Înțeleg, zise cardinalul Trippe pe un ton care arăta că nu înțelegea. Și cum anume va beneficia Biserica noastră de faptul că îl vom ține pe acest bărbat în viață?

— Prin faptul că orice viață e neprețuită, Sfinția Voastră. Îl cinstim pe Domnul cu fiecare suflet pe care îl salvăm în lumea asta, pregătindu-l pentru cealaltă.

Cardinalul încuviință, pescuind o migdală din bolul de pe biroul său și mestecând-o lent, gânditor. Sora Benedict simți că îi stârnise interesul și decise să parieze tot ce avea.

— Și pentru că, Eminența Voastră, dacă îl vom salva pe acest om și-l vom ține în viață, va fi știrea știrilor. Presa își va așeza cortul la ușa spitalului lui vreme de luni sau poate chiar ani. Toată lumea va privi provincia noastră, provincia păstorită de Sfinția Voastră, ca pe un exemplu de adevărată sfințenie.

Sora știa că era o aruncare riscantă, cam ca o Ave Maria la jocul de fotbal american[1], termen pe care îl considerase dintotdeauna o blasfemie, dar pe care acum îl înțelegea. Spera că interpretase corect albeața dinților cardinalului și că apelul la vanitatea lui avea să fie un factor decisiv.

— Spune-mi, soră, ai folosit vreodată eBay? o întrebă cardinalul lăsându-se pe spătarul scaunului.

Se legăna încet cu el de la dreapta la stânga, dându-i sorei senzația că întreaga încăpere se mișca în jurul ei.

— Nu, Sfinția Voastră.

— Eu da. Mama e o mare admiratoare a lui Frank Sinatra și am reușit să-i găsesc albumul original *In the Wee Small Hours* din 1955. Nu e genul meu, dar mamei îi

[1] *Hail Mary*, termen din fotbalul american care definește o aruncare de la foarte mare distanță și cu foarte mici șanse de succes.

place. L-am căpătat pentru cincisprezece dolari cu tot cu cheltuielile de transport. O afacere. E un mod remarcabil de a pune tehnologia la treabă.

Sora nu se gândise că acest cardinal ar fi putut împărtăși fascinația ei față de tehnologie și se lumină la față.

— Da, Sfinția Voastră, sunt întru totul de acord. Și asta ne va da ocazia să facem munca Domnului. Dacă putem câștiga licitația...

Cardinalul Trippe ridică o mână, făcându-i semn să se oprească.

— Îmi pare rău, soră, dar nu putem să ne însușim banii Bisericii și să cumpărăm cu ei o viață. Dacă te gândești, sigur vei înțelege.

Ea dădu să protesteze, dar cardinalul o întrerupse din nou.

— Înțeleg ce încerci să faci și e lăudabil. Situația chiar ne oferă șansa să demonstrăm respectul nostru pentru viață. Dar nu putem să alocăm atât de multe resurse pentru salvarea unei singure vieți, când acești bani pot ajuta atâția alți oameni.

Sora se pleoști, deși mintea ei muncea din greu căutând argumente care să-l facă pe cardinal să se răzgândească.

— Însă, continuă acesta, putem face un sacrificiu mult mai mic prin care să-l oprim pe acest tânăr greu încercat... cum ziceai că-l cheamă?

— Jared Stone, Eminența Voastră.

— Să-l oprim pe domnul Stone să continue această neinspirată strădanie de a se vinde pe sine, îndeplinind în același timp și dorința ta de a pune accentul pe sanctitatea vieții.

— Un sacrificiu mai mic?

— Da, soră, un sacrificiu mult mai mic. Îți vei sacrifica buna reputație pe eBay.

Sora îl privi perplexă. Cardinalul se aplecă în față și îi explică ideea.

Șapte ore mai târziu, sora Benedict Joan licita pentru viața lui Jared Stone. Oferta ei de un milion de dolari era exact prețul de pornire și o făcea pe soră și Biserica ei licitantul care oferea cel mai mult.

* * *

Lui Deirdre Stone îi plăcea casa ei. Tare mult îi mai plăcea.

Îi plăcea grădina cu trandafiri, hortensii și lauri pe care ea și fiicele ei o plantaseră în curtea din față, sub bovindouri. Îi plăcea verdele pal în care ea și Jared vopsiseră camera de zi când se mutaseră aici. Îi plăcea cum îmbătrânise culoarea, maturizându-se odată cu casa și cu relația lor. Îi plăcea canapeaua uzată și confortabilă, locul unde se destindea la capătul zilei, după ce fetele erau în pat, iar Jared adormise în biroul lui.

În această seară, Deirdre petrecu ore nesfârșite ghemuită pe canapea, plângând.

După asaltul mediatic și după ce îl văzuse pe Jared împiedicându-se pe scări în timp ce se retrăgea în biroul lui, Deirdre trântise ușa din față și se prăbușise pe canapea. Megan fugise sus, fără îndoială pentru a-i povesti lui Jackie ce se întâmplase. Fetele rămăseseră la etaj, fără s-o cheme și fără să întrebe dacă e gata cina.

În cele din urmă, Deirdre adormi plângând, apoi se trezi și plânse în continuare.

Încercă să își distragă atenția uitându-se la televizor sau citindu-și corespondența de serviciu – Deirdre era asistent executiv al directorului financiar în cadrul unei companii

multinaționale de asigurări care își stabilise în Portland unul dintre sediile de pe Coasta de Vest –, dar nu se putu concentra. Își puse din nou capul pe pernă și căzu pradă unui somn agitat, cu vise în care se amestecau de-a valma cancerul, cafeaua și New Yorkul.

Când se deșteptă în toiul nopții, rămăsese fără lacrimi. Se simțea pustiită, ca și cum în centrul ființei ei s-ar fi deschis un vârtej lacom, imens. Nu mai simțea decât mânie. Deirdre nu mai plângea, pentru că era prea furioasă ca să mai plângă. Urcă scările cu pași apăsați și mai că nu doborî ușa soțului ei cu piciorul.

— Vreau să știu ce dracu' era în mintea ta! se răsti ea intrând în cameră.

Încremeni în prag. Ori de câte ori deschisese ușa până acum, Jared ori stătea picior peste picior la birou, în fața computerului, ori moțăia pe canapeaua pliantă care juca rolul de pat pentru oaspeți. Acum însă nu era acolo și pentru un minut Deirdre crezu că el nu era în încăpere. Apoi îl observă zăcând pe podea.

— Doamne Dumnezeule! țipă ea căzând în genunchi. Jare?

Îl zgâlțâi și el deschise ochii.

— A, bună, D! zise el zâmbindu-i. Cred că am ațipit iar.

— Ce faci pe podea?

— Reduc stimulii externi. Mă ajută să mă concentrez. Așa cred.

Deirdre se întinse pe spate lângă Jared și privi tavanul. Lumina joasă o împiedica să vadă mare lucru.

— Te doare? întrebă ea după un minut chinuitor de tăcere.

— Ce să doară?

— Tumoarea.

— A, da, tumoarea. Uneori. Da. Am dureri de cap. În majoritatea timpului mă simt doar dezorientat. Și încep să uit chestii.

— Cum ar fi?

Jared se ridică într-un cot şi o privi. Strânse din buze încercând din greu să se concentreze asupra întrebării lui Deirdre.

— Nu ştiu sigur, zise el în cele din urmă.

— Of, dragul meu, zise ea cu lacrimi în ochi. Glumeam doar.

Jared tăcu puţin şi apoi zâmbi.

— O, înţeleg. Nostimă glumă!

Apoi se culcă la loc.

Stătură lungiţi un timp, ca doi copii pe un câmp, vara, privind stelele.

— De ce nu mi-ai spus? îl întrebă ea cu ochii ţintă în tavan.

— Presupun că n-o să mă crezi dacă o să-ți spun că am uitat.

— Adevărat?

— Nu, zise el încet. Presupun că nu. Cred că am vrut să văd mai întâi ce aranjamente pot să fac pentru voi.

— Și răspunsul a fost să te vinzi unui psihopat pe eBay?

— Ți-am zis, sunt cam dezorientat. Nici nu sunt sigur ce anume îți zic ție acum. Are logică?

Deirdre se întoarse să-și privească soțul, voind să știe dacă vorbea serios. Nu zări pe chipul lui nicio licărire poznașă.

— Te-ai gândit că eu și fetele nu suntem în stare să ne descurcăm singure?

— Cred că n-am gândit deloc, zise el.

Tăcură amândoi un timp, apoi Jared adăugă:

— Deși să știi că am primit o ofertă de un milion de dolari. Cred că-i de la o prostituată sau ceva. Numele e SoraBJ143.

Deirdre se rostogoli pe o parte, cu spatele la Jared.

— Ce-i? întrebă el luând-o de mână. N-o să fac nimic dacă nu ești de acord.

— Atunci nu muri.

Vorbise încet și nu era sigură că Jared o auzise. Când se rostogoli la loc, văzu râuri de lacrimi șerpuind pe obraji soțului ei.

— Of, Jare, zise ea luându-l de mână.

Plânseră și se îmbrățișară, apoi se îmbrățișară și plânseră.

Apoi buzele li se întâlniră și începură să se sărute.

* * *

Jackie stătea în locul ei obișnuit din fundul clasei, cocoșată în bancă, încercând să nu fie observată de profesoara de chimie. Poate dacă ar fi fost mai relaxată, profesoara chiar nu ar fi observat-o și nu s-ar fi concentrat asupra ei.

Esther Markowitz avea un metru cincizeci și opt, dar reușea să-și domine toți elevii, inclusiv pe Jackie, care avea cu vreo șapte centimetri în plus. Prin părul scurt și zburlit al profesoarei se vedea ici și colo scalpul trandafiriu și în colțul sprâncenei drepte avea o monstruozitate: o aluniță, un neg sau un furuncul. Iar purtarea ei era pe măsura aspectului.

— Domnișoară Stone, bubui ea înaintând către Jackie. Poate ne poți spune câți jouli are un mol.

Ajunsese lângă banca lui Jackie, unde se opri dreaptă ca un paratrăsnet și complet nemișcată.

Jackie nu-și ridică capul.

— Uită-te la mine, domnișoară Stone!

Jackie își ridică puțin capul, dar nu îndrăzni să o privească în ochi pe doamna Markowitz. Se întrebă cum anume

reușise femeia asta să devină „doamnă". Cine se căsătorise cu o asemenea scorpie?

— Ei? întrebă profesoara.

Jackie nu știa răspunsul. Nu-l știa niciodată.

— Jackie? zise doamna Markowitz.

Jackie nu răspunse.

— Jackie? repetă ea, de data asta mai tare.

Jackie se mulțumi să privească spre tablă, căutând vreun indiciu care să o ajute să răspundă la întrebare sau poate o cale de scăpare.

— Jackie! țipă doamna Markowitz apucând-o pe Jackie de umăr și zgâlțâind-o cu o forță nefirească la o persoană atât de mărunțică.

— JACKIE!

Jackie deschise ochii și o văzu pe sora ei, Megan. Megan o scutura cu blândețe de umăr și-i șoptea numele, încercând s-o trezească din vis.

Jackie avu nevoie de un minut ca să i se limpezească mintea și să își amintească unde era și ce se petrecea.

— Ă? Cât e ceasul?

— În jur de două noaptea, dar ascultă! îi șopti Megan.

Jackie tăcu și ascultă. Auzi râsete. Ba nu, plânsete. Ba nu, altceva.

— Ce-i asta?

— Cred că-i tata. Mi-e frică.

— Haide, zise Jackie luându-și sora de mână.

Se furișară din dormitor pe holul cufundat în beznă. Înaintară încet de-a lungul peretelui, urmând sunetul până la ușa biroului tatălui lor. Odată ajunse acolo, Jackie recunoscu zgomotul drept ceea ce era. Părinții ei făceau dragoste.

Jackie nu era sigură cum își dăduse seama, pentru că nici măcar nu se sărutase cu vreun băiat, dar sunetele

erau inconfundabile. O privi pe Megan și văzu că soră-sa înțelesese și ea.

— Ce scârbos, exclamă Megan.

— Șșș, îi zise Jackie, conducând-o înapoi în camera ei. Se vârâră amândouă în pat și în câteva clipe Megan adormise din nou. Jackie mai rămase trează un timp, zâmbind pentru prima oară în acea zi lungă și tristă. Dacă părinților ei încă le mai ardea să facă dragoste, poate că boala tatălui ei nu era chiar atât de gravă. Poate că totul avea să fie bine.

* * *

Glio – așa cum ajunsese glioblastomul de gradul 4 să se gândească la sine – nu știa ce anume se petrecea, dar fenomenul lumina creierul lui Jared ca un stadion de fotbal în nocturnă. Lui Glio îi plăcea foarte mult. Se opri să se uite.

Era pentru prima oară când Glio se gândea la sine ca fiind de gen masculin. „Sunt un el", zise sau își zise fără să se adreseze cuiva anume. Sau asta ar fi zis dacă ar fi fost în stare să formuleze cuvinte sau măcar să scoată sunete.

Spectacolul se încheie cu o explozie uriașă de culori și lumini, apoi se stinse precum cerul înserării după un apus perfect. Glio stătu o clipă copleșit de admirație, apoi se apucă din nou de treabă, culegând una câte una amintirile gazdei: insigna de șerif primită de Jared când împlinise trei ani, un câine mare care îl mușcase de obraz la șase ani, cum fugise de ai lui la zece ani într-un parc de distracții după ce un văr îl ironizase fiindcă se temea de rollercoastere. Stârnită de spectacolul de lumini, foamea lui Glio spori. Era ospățul ospețelor.

Piesa de rezistență fu primul sărut al lui Jared. Avea treisprezece ani și era în vacanță cu părinții într-o stațiune

de mult uitată din munții Berkshire. Fata se dăduse pe buze cu un balsam cu gust de fructe, ceea îl surprinse pe Glio la fel de mult cum îl surprinsese pe Jared. Se așteptase să fie umede de salivă, nu lipicioase și cu gust de zmeură. Simțea balsamul pe propriile buze sau pe ideea lui Glio despre buze, lipindu-le gurile una de alta, prelungind sărutul. Timpul ștersese numele fetei din memoria lui Jared, dar Glio îl găsi. Era Gail.

Îi vedea și chipul: buze generoase, ochi atât de albaștri că băteau în violet, un nas cârn. Glio nu știa că amintirea fusese înfrumusețată de creierul lui Jared. Și nici nu i-ar fi păsat. Pentru el era ca mana.

După ce sărutul se termină și amintirea fu consumată, Glio se furișă în hipotalamus[1] și, asemeni gazdei lui, adormi.

* * *

Hazel Huck studia ecranul computerului cu umerii căzuți.

— Un milion de dolari, zise ea cu voce tare în tăcerea dormitorului.

Încă de la început, planul lui Hazel fusese să strângă fonduri ca să-l cumpere pe Jared de pe eBay și să îl redea familiei lui, permițându-i să moară cu demnitate, în liniște și cu bani. Reușise să obțină promisiunea a 15 000 de dolari de la tovarășii ei virtuali de joc. Ceruse să i se returneze toate favorurile, își vânduse toate bijuteriile virtuale, îl închiriase altora pe druidul ei de nivelul 65 și vânduse pe mai nimic fiecare lingou de aur din cufărul ei de război. Era o realizare remarcabilă pentru o fată de șaptesprezece ani.

[1] Regiune a encefalului situată la baza creierului care face legătura între sistemul nervos și cel endocrin.

Și apoi fenomenul devenise viral.

Dintr-odată, personaje din universul Warcraft pe care Hazel nu le întâlnise niciodată arborau pe deasupra zalelor și a armurilor de piele tricouri cu mesajul „Salvați-l pe Jared". Jucătorii organizau melee în care tabăra perdantă era de acord să doneze o sumă de dolari cauzei.

Blizzard Entertainment, marea companie de jocuri din spatele *World of Warcraft*, prinse de veste ce se petrecea în Azeroth și se angajă să dubleze fondurile care aveau să se strângă. Banii fură adunați într-un cont înființat de unul dintre tovarășii de ghildă ai lui Hazel, care în viața reală era bancher. Cei 15.000 de dolari ai lui Hazel ajunseră aproape peste noapte 150.000, apoi se dublară mulțumită ofertei celor de la Blizzard. Dar era departe, foarte departe de prețul de pornire de un milion, care avea deja un ofertant. Spectaculos cum era, efortul lor eșuase.

Hazel nu-și putea explica de ce cauza lui Jared devenise atât de importantă pentru ea. Da, începuse cu Boots, dar acum era mai mult de-atât. Viața ei avea nevoie de un scop. Suferința lui Jared Stone o făcuse să înțeleagă că a te lupta cu monștri imaginari ca să capeți o comoară virtuală era o diversiune plăcută, dar nu ceva la care să aspiri. Acum avea șansa să ajute un om real.

Însă, în cele din urmă, eforturile ei fuseseră inutile.

— Un milion de dolari, repetă ea.

Închise computerul, se trânti pe pat, apucă exemplarul ei hărtănit din *Frăția inelului* și adormi citind.

* * *

Sherman Kingsborough văzu oferta de un milion de dolari și intră în panică. Nu primise încă răspuns la întrebarea sa despre starea fizică și mentală a vânzătorului,

dar se ambalase atât de tare la gândul că va avea prilejul să ucidă un om încât trebuia să intre în joc. Oferta sa fu de 1,2 milioane.

Partida merita. În plus, pentru Sherman suma asta era practic un mărunțiș.

Se oprise asupra unei întreceri gen *Jocurile foamei*, în care el și Jared aveau să fie lăsați într-o rezervație împădurită și îngrădită. Aveau să primească puține provizii și numai echipamentul strict necesar supraviețuirii și nu avea să li se permită să plece până ce unul dintre ei nu va fi murit. Începuse deja să caute locuri și să angajeze personal pentru a-și pune ideea în aplicare.

Dar totul era inutil fără Jared. Sherman trebuia să câștige licitația.

* * *

Sora Benedict nu se putea desprinde de computer. Stătea în fața ecranului de zece ore, ridicându-se o singură dată ca să se ducă la toaletă.

Reîncărca pagina la fiecare două sau trei minute, promițându-și solemn de fiecare dată că acest clic al mouse-ului va fi ultimul, că va închide computerul și se va ocupa de îndatoririle ei, revenind la licitație mai târziu, când termenul de depunere a ofertelor avea să se apropie de sfârșit. Dar în ciuda strădaniilor ei, sora Benedict era om și ea, și pur și simplu nu se putea uita în altă parte.

De când începuse licitația, trei tinere novice intraseră în biroul surorii Benedict pentru a-i cere sfatul în rezolvarea unor dispute personale. La fiecare întrerupere, sora își desprinsese privirea de la ecran și zisese: „Dumnezeu ne-a dat inimă și minte ca să ne rezolvăm singuri problemele. Nu te întoarce până nu poți să-mi spui ce cale ți-a arătat

Domnul ca să ieși din criză", cuvântul „criză" mustind de sarcasm și de o autoritate absolută. Sora era atât de absorbită de universul Internetului, încât nu ar fi putut spune ce anume îi zisese una sau alta dintre novice. La cât de atentă fusese ea, era foarte posibil ca vreuna dintre fete să fie gravidă. (Nu era cazul.) Dar tot nu-și putea dezlipi mâna de pe mouse.

Sora era conștientă că oferta ei era o falsă momeală și că ea și Biserica ei nu aveau de gând să dea banii. Planul cardinalului Trippe era ca Surorile Adorației Perpetue să se asigure că vor câștiga licitația. Când aceasta avea să se încheie și venea vremea să plătească, aveau să refuze pur și simplu. În acest fel aveau să-l împiedice pe Jared Stone să își pună planul în aplicare.

— Dar nu comitem un păcat? îl întrebase sora pe cardinal, cu fruntea îngustă încruntată a nedumerire. Dacă nu avem de gând să plătim, oferta noastră e un soi de minciună, nu?

— Știi povestea Rosei Parks? o întrebase cardinalul Trippe.

— Desigur, Sfinția Voastră.

— Atunci știi că doamna Parks a încălcat legea așezându-se acolo unde s-a așezat în autobuz[1]. Și totuși, ce a făcut ea a fost corect.

Deși sora Benedict admitea fără entuziasm că legile care dictau unde au voie să se așeze oamenii de culoare fuseseră greșite, totuși era de părere că Rosa Parks ar fi trebuit să respecte regulile. Avea însă suficiente instincte politice ca să nu spună asta cu voce tare. Fusese silită

---

[1] Rosa Parks (1913-2005), activistă americană pentru drepturile persoanelor de culoare. În 1955 a refuzat să se mai așeze în autobuz pe locurile din spate, rezervate pentru negri, cărora le era interzis să ocupe locurile din față.

să-și muște buzele ca să nu îl corecteze pe cardinal, care utilizase „doamnă" în loc de „domnișoară", așa cum făcea cu elevele ei de la școala Bunei Vestiri.

— Era o formă de nesupunere civică, zise cardinalul. Ceea ce facem noi acum este echivalentul ei în secolul al XXI-lea. Spune-i nesupunere socială. Nu e în regulă că acest om își poate vinde viața pe eBay, așa că o să îl împiedicăm s-o facă, prin metode pașnice, pasive.

„Doamne Dumnezeul meu", își zisese Sora, „dă-mi răbdare cu nătângul ăsta. Parcă văd că acum o să-mi vorbească despre martirul ăla indian cu scutece."[1]

Când Sherman Kingsborough făcu oferta de 1,2 milioane, sora licită imediat 1,5. Deși licitația nu era reală, nu putea să nu savureze puterea de a dispune de o asemenea sumă. „Poate o să reușesc să-l conving pe cardinal ca, după ce câștigăm licitația, să plătim totuși banii și să îl luăm pe omul ăsta în grija noastră", își zise ea. Fără să-și dea seama, puterea începea să i se suie la cap.

* * *

Ethan Overbee urmărea cum se încinge războiul ofertelor. Privea și aștepta.

* * *

Abia își făcuse Sherman Kingsborough oferta, când se ivi cineva care dădea mai mult. Licitatorul original ridicase suma la 1,5 milioane.

— Băga-mi-aș să-mi bag, zise el în camera goală.

---

[1] Mahatma Gandhi (1869-1948), lider al mișcării de eliberare a Indiei de sub stăpânirea britanică. Purta în majoritatea timpului dhoti-ul indian, o fâșie lungă de pânză înfășurată în jurul taliei.

Sau nu tocmai goală, căci era înțesată cu decorațiuni de prost gust menite să-i etaleze bogăția, inclusiv o copie în mărime naturală a lui *David* de Michelangelo. De fapt, Sherman nu putea să sufere arta. Însă o femeie mai coaptă după care tânjise cu un an în urmă îl convinsese că toți bărbații cu bani și putere colecționează opere de artă celebre. „Sunt dovada locului pe care-l ocupi în lume", spusese ea cu o certitudine absolută. Sherman nu înțelesese de ce, dar satisfăcuse pasiunea femeii pentru sculptură și pictură. I se păruse înțeleaptă și umblată prin lume și pentru scurt timp se crezuse îndrăgostit de ea. Nu fusese.

Ca să nu fie întrecut pe eBay, Sherman ridică imediat prețul pentru viața lui Jared la 2 milioane de dolari.

— Ia d-aci, cuhr-vo, îi zise el unui membru original al Armatei de Teracotă[1] strecurat prin contrabandă din China cu ajutorul unei ricșe. Sau cel puțin așa i se spusese. (Dacă iubita lui – pe care Sherman o părăsise plictisindu-se de ea – și-ar fi făcut temele, și-ar fi dat seama că soldatul de lut era un fals după trăsăturile unghiulare ale feței lui și mai ales după cuvintele *„made în Taiwan"* gravate pe talpa cizmei lui stângi.) Sherman nu știa că adversara sa era o femeie și în mod sigur habar nu avea că e călugăriță. Așa le zicea el tuturor, cuhr-ve. Își făcuse un obicei din asta.

Și el privea și aștepta.

* * *

Sora Benedict Joan rosti cinci „Ave Maria" și se închină de două ori, apoi crescu oferta pentru viața lui Jared la

---

[1] Colecție de soldați din teracotă meticulos lucrați (peste 8000 în total) descoperiți în necropola celui dintâi împărat al Chinei, Quin Shi Huang (259-210 Î.Hr.).

2,5 milioane de dolari. Sora se amăgea că va reuși să-l convingă pe cardinal și că Jared Stone va fi al ei. Nu pricepea deloc ironia situației.

— Ha! exclamă ea când văzu că era din nou conducătoarea licitației, apoi își acoperi gura cu palma, chicotind, și privi în jur ca să se asigure că nimeni nu fusese martor la acest act de trufie nemăsurată.

* * *

Jared se trezi pe podeaua biroului său, acoperit cu o pătură. Lumina soarelui se furișa pe la marginea draperiilor, trasând două dâre lungi și albe pe covor.

— The White Stripes, zise Jared cu voce tare.

Privi în jur.

— Deirdre a plecat, asta dac-o fi fost aici.

Nu putea fi sigur. Trebuchet dispăruse și el, așa că era singur și vorbea cu el însuși.

Jared visase ceva, dar nu-și putea aminti ce. Parcă avusese legătură cu primul lui sărut, dar ridicându-se în șezut și răscolindu-și creierul – sau ceea ce mai rămăsese din creierul său – nu reuși să-și amintească niciun amănunt. În clipa aceea nici nu era sigur că fusese sărutat vreodată. Apoi însă amintirea nopții trecute reveni, copleșitoare. Măcar asta era încă intactă.

După ce-și întinse spatele și-și dezmorți gâtul, Jared se ridică și se apropie de computer. Cea mai mare ofertă era acum de 2,5 milioane și îi aparținea tot SuroriiBJ143.

— Chiar există alte o sută patruzeci și două de SuroriBJ? întrebă el ecranul.

Când citi istoria ofertelor, Jared văzu că celălalt ofertant – bărbatul care îi pusese acele întrebări tulburătoare despre sănătatea lui fizică și mentală – ajunsese până la 2 milioane.

Un război al ofertelor era exact ceea ce sperase Jared că se va petrece. Nu răspunsese scrisorii bărbatului și acum se gândi că bine făcuse. Din punctul lui de vedere, aceasta era o ofertă fără garanții. Nu voia să acorde nimănui un avantaj suplimentar.

Apoi se petrecu ceva straniu.

Jared reîncărcă pagina sperând că îi va vedea pe cei doi ofertanți întrecându-se în continuare, dar când o făcu, licitația sa dispăru. În același moment văzu că avea un mesaj nou în mesageria contului. Presupunând că era o legătură între cele două, își deschise căsuța poștală. Iată ce găsi:

> Dragă vânzătorule,
>
> Regretăm să te informăm că licitația ta, „Viață de vânzare", violează politicile de utilizare a eBay, care interzic vânzarea de oameni sau de rămășițe umane, și ca urmare oferta ta a fost eliminată. Toți ofertanții au fost dezlegați de obligațiile lor, iar ție ți se interzice să mai faci această ofertă sau altele similare. Dacă ai întrebări, adresează-le serviciului Relații cu Clienții. Orice altă violare a politicilor de utilizare a eBay ar putea atrage suspendarea imediată a contului tău pe eBay. Îți mulțumim pentru timpul acordat.

Jared nu știu dacă să râdă sau să plângă, dacă era ușurat sau nefericit. Și asta nu pentru că era pradă unor emoții contrare – deși era –, ci pentru că exact în acel moment tumoarea atacase acea parte din creierul lui Jared responsabilă cu înțelegerea emoțiilor. Era amuzată și impresionată de conflictul din jurul ei. Sinapsele se conectau și dădeau rateuri ca o conexiune telefonică proastă. Jared resimțea asta ca pe o mare confuzie.

În orice caz, experimentul lui pe eBay se terminase și nu era cu nimic mai bogat. Lăsă să-i scape un oftat lung.

Și chiar în acea clipă îi sună telefonul.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

> [illegible]

[illegible]

[illegible]

PARTEA A DOUA

ÎN CARE SE OFERĂ UN TÂRG

Vineri, 18 septembrie

Ethan Overbee nu era genul de om care să lase lucrurile la voia întâmplării.

Când era la gimnaziu, Ethan fusese prins vânzând casete piratate în incinta școlii. Se afla în secțiunea „Ficțiune“ a bibliotecii școlii, vânzându-i unui coleg un exemplar zgâriat din *Slippery When Wet* al lui Bon Jovi. Ca și cum asta nu era suficient de rău, la ora respectivă biblioteca ar fi trebuit să fie închisă. Ca lucrurile să fie și mai grave, directorul tocmai oferea un tur al școlii unui grup de demnitari de la Departamentul Educației și se ivise de după colț însoțit de oaspeții săi, taman la timp ca să asiste la schimbul de bunuri și bani. Probabil păruse o operațiune de vânzare de droguri, pentru că toată lumea icnise. Când Ethan scăpase pe podea casetele și devenise limpede că nu era vorba despre narcotice, răsunase un suspin colectiv de ușurare.

Directorul le adresase un zâmbet larg lui Ethan și clientului său, un coleg de clasa a opta la școala gimnazială Henry Wadsworth Longfellow din suburbiile New Yorkului, și zisese: „Băieți, ce-ar fi să treceți pe la biroul meu când terminați treaba aici?“ Și acestea fiind spuse, el și oaspeții lui își văzuseră de drum. Niciunul nu se uitase îndărăt.

Complicele lui Ethan, un elev eminent pe nume Winston Swale, se muta de pe un picior pe altul, întrebându-se cum le va explica părinților lui că a fost suspendat de la școală

fiindcă sponsorizase o rețea de traficanți de casete piratate. Exact acesta fusese scenariul pe care directorul li-l prezentase băieților o oră mai târziu, în timp ce aceștia stăteau în picioare dinaintea lui. Directorul era un tip fără simțul umorului, căruia i se înroșeau urechile când se înfuria și în acea zi urechile lui erau de culoarea uneia dintre mingile din sala de sport.

Dar Ethan era Ethan, așa că măsluise partida.

Fără știrea directorului și a lui Winston, Ethan căpătase un permis de la bibliotecara școlii. Permisul le dădea voie băieților să folosească biblioteca în orele lor libere ca să lucreze la un referat despre Marco Polo și Drumul Mătăsii.

Când directorul o sunase pe bibliotecară și o întrebase despre permis, aceasta îi confirmase autenticitatea. Desigur, nu știuse că băieții aveau de gând să folosească biblioteca pentru a efectua operațiuni clandestine de vânzare-cumpărare, dar adevărul e că îi plăcea de Ethan și nu voia ca el să aibă necazuri.

— Pe cinstite, domnule Finn, începuse Ethan, cât pe ce să îl ia gura pe dinainte și să îi spună „domnule Fân“, porecla pe care o foloseau elevii, luaserăm și noi o pauză de la lucru și făceam schimb de muzică.

Apoi Ethan dăduse la iveală un referat în lucru cu titlul „Marco Polo și Drumul Mătăsii“ imprimat pe prima pagină. Winston, care știa că nu se ocupaseră de referate în bibliotecă, reușise să își ascundă surprinderea. Dacă directorul Finn ar fi frunzărit referatul, și-ar fi dat seama că era un fals. Cu excepția paginii de gardă, era o lucrare despre diferențele dintre rocile ignifuge, sedimentare și metamorfice.

Considerând permisul și referatul drept dovezi surpriză prezentate de avocații apărării (în acest caz Ethan, care se reprezenta pe sine și pe prietenul său), directorul

decisese să declare eroare judiciară și să îi lase pe băieți să scape numai cu un avertisment. Ethan ieșise cu bine din bucluc. Scăpase cu reputația nepătată și căpătase faima de a se fi dovedit mai deștept decât directorul. Devenise un soi de erou al școlii.

Acum, cu aproape douăzeci de ani mai târziu, Ethan măsluise din nou cărțile. Fusese ușor să anuleze licitația. Regulile eBay despre vânzarea oamenilor și a rămășițelor omenești nu lăsau loc de tocmeală. Nu era nevoie decât de o plângere din partea altui utilizator ca să atragă atenția echipelor de intervenție ale eBay.

Să facă rost de numărul de mobil al lui Jared fusese de asemenea surprinzător de simplu.

Întrucât fiecare stat american are propriile lui legi obscure care guvernează proprietatea mijloacelor media, rețeaua angaja lobbyști plătiți în capitalele celor cincizeci de state ca să le apere interesele. Spre norocul lui, cu un an în urmă lobbysta lor din Salem lucrase împreună cu Jared la un proiect de lege și cei doi se împrieteniseră. Ethan o sună și lobbysta îi dădu fără ezitare numărul de telefon al lui Jared.

Când formă numărul, Ethan știa deja ce avea să spună.

* * *

— Alo? răspunse Jared cu o voce ușor nesigură.

— Bună, Jared, rosti vocea de la celălalt capăt și Jared se întrebă dacă era cu adevărat o voce sau tumoarea din creierul lui care încerca să-i vorbească. Pot să-ți zic Jared?

— Sigur că da.

— Știi de ce te-am sunat?

— Depinde, zise Jared. Ești real sau ești tumoarea din creierul meu?

Vocea de la celălalt capăt ezită, dar numai o secundă.

— Nu, Jared, nu sunt o tumoare pe creier. Sunt om. La fel ca tine.

— Ai și tu o tumoare pe creier? întrebă Jared.

— Ei, nu. Dar sunt un *om*, la fel cum ești și tu.

Jared nu știu ce să răspundă, așa că așteptă.

— Mă cheamă Ethan și acum că licitația ta pe eBay a fost blocată, pot să te ajut.

— Cum să mă ajuți?

Jared știa că ar fi trebuit să fie suspicios, dar în acea clipă Glio devora o amintire în care Jared îi făcea baie lui Jackie când era mică – apa caldă, bulele de săpun, bărcuța ei de jucărie, râsul ei dezlănțuit – și elibera un val de melatonină[1] în materia cenușie a lui Jared.

Amintirea fusese îngropată atât de adânc în creierul lui Jared, că nu îi era accesibilă direct. Când Glio o descoperi, inundând ganglionii bazali ai gazdei sale cu enzime calmante, efectul secundar fu acela că îl ajută pe Jared să se concentreze.

— Vreau să ne întâlnim în persoană și să-ți explic, răspunse Ethan.

— Hei, stai așa!

Jared se gândi intens, preț de un moment, înainte să-și dea seama ce trebuia să întrebe.

— Cum ai făcut rost de numărul meu? Și de unde știai că licitația a fost delistată?

— Am numărul tău de la Hannah Hinawi.

— Lobbysta? Ești și tu lobbyst? Dacă da, ar trebui să suni la biroul meu din Salem și...

— Hannah lucrează pentru mine. Sau, ca să fiu mai exact, lucrează pentru cineva care lucrează pentru cineva care lucrează pentru cineva care lucrează pentru mine.

---

[1] Melatonina reglează, printre altele, ciclul somn – trezie, fiind responsabilă pentru un somn liniștitor.

Erau cam mulți de „cineva" pentru creierul lui Jared, dar acesta prinse ideea.

— Și ce vrei de la mine?

— Pot să-ți ușurez suferința și să mă asigur că familia ta va avea din ce să trăiască. Mi-ar plăcea să îți explic față în față.

Valul de melatonină se disipa. Era înlocuit de unul de adrenalină. Inima lui Jared își iuțise bătăile, iar mintea i se încețoșa din nou. Neștiind ce altceva să facă, își dădu acordul.

— Grozav. Unde ne putem întâlni?

Până și în starea lui de semiluciditate, Jared știa răspunsul. Era un loc public, era confortabil, era unul dintre locurile lui preferate.

— Când? întrebă el.

— Chiar acum.

* * *

Când Jackie se deșteptă și se frecă la ochi a doua zi dimineață, Megan dispăruse. Își luă iPhone-ul și văzu că era deja 8:45. Pierduse prima oră. De ce n-o trezise nimeni?

Tocmai voia să coboare la parter în căutarea părinților ei, când observă că avea un nou mesaj pe Facebook.

Max

Îmi pare rău că te-am ratat. Da, nu era moment potrivit, fiindcă sunt la școală. LOL! O să fii conectată azi, la școală? Și eu aș vrea să discutăm. O să te caut.

Lui Jackie îi plăcea engleza chinuită a lui Max. I se părea că asta îl făcea chiar mai drăguț ca în fotografie. O învăța

pe Jackie rusește, câteva cuvinte odată. Preferatul ei era *nimnoșka*, ceea ce însemna „un pic". Îi plăcea cum sună.

„Adică «nu-mi place la școală nici măcar nimnoșka?»" îl întrebase Jackie pe Max când acesta o învățase cuvântul. De obicei Jackie nu adopta tonul ăsta glumeț decât cu tatăl ei, dar Max fiind atât de departe, îi fusese ușor. Căpătase un LMAO de la Max și se întrebase dacă el știa de la ce venea prescurtarea.

Jackie puse telefonul în buzunar și porni în căutarea alor ei.

Abia făcuse doi pași pe hol când dădu de tatăl ei. Își coborî ochii și murmură:

— Bună, tati.

Jared își încleștă nervos mâinile și își drese vocea.

— Ce-ar fi să cobori, Fulgușor? Mama și cu mine vrem să vorbim ceva cu tine. Vin și eu într-un minut.

Jackie încuviință. Drumul de la etaj la bucătărie i se păru lung de un kilometru. Își găsi mama așezată la masă, privind în gol, cu mâinile încleștate pe cana de cafea. Cana era goală, cu excepția câtorva picături de lichid cafeniu împestrițat cu pete negre.

— Mamă?

Deirdre n-o observase pe Jackie intrând, așa că tresări la auzul vocii ei.

— Jax! M-ai speriat!

— De ce nu m-ai trezit?

Deirdre nu știu ce să-i răspundă.

— M-am gândit că poate ai nevoie de somn, zise ea încet.

— Din cauza tatei?

— Din cauza tatei.

Între mamă și fiică avu loc o întreagă discuție fără cuvinte: își dădură seama că viețile lor nu aveau să mai fie la fel și că nu puteau face nimic în privința asta.

Jared se ivi în încăpere, o bătu stângaci pe Jackie pe umăr și luă loc la masă. Se strădui să spună ceva, dar nu-și găsi cuvintele. Umerii i se lăsară, își puse capul în pământ și în cele din urmă zise:

— Îmi pare rău.

Jackie nu înțelegea nimic. De ce își cerea el iertare? Neștiind ce altceva să zică, întrebă:

— Deci totul e adevărat?

Jared făcu semn că da.

— Până și faza de pe eBay?

Jared încuviință din nou.

— Nu poți s-o împiedici? întrebă Jackie încercând să nu lase speranța să i se audă în glas.

— Aș vrea să pot, dar doctorița a spus că nu există vindecare. O să mor.

Jackie se referise la licitația de pe eBay și nu fusese pregătită să se confrunte direct cu realitatea bolii tatălui ei. Un nod i se puse în gât, îi escaladă pereții esofagului și încercă să-i ajungă pe buze. Scoase un scâncet de durere retezat brusc.

Dându-și seama că Jared înțelesese greșit întrebarea fiicei sale, Deirdre interveni, orientând conversația în altă direcție:

— Eu și tatăl tău am discutat despre licitația pe eBay. Știe că suntem toate necăjite. Dar nu mai contează. eBay a eliminat oferta. Se pare că nu suntem singurele care credem că nu-i o idee bună să vinzi o viață de om.

Tonul lui Deirdre și căutătura pe care i-o aruncase lui Jared nu lăsau loc de îndoială: era supărată. Și Jackie era supărată, dar, știind ceea ce știa acum, nu putea fi furioasă pe tatăl ei. Avea atâtea lucruri să-l întrebe – durea cancerul? îi era frică? cum putea să-i facă ei una ca asta? – dar rana era prea proaspătă, prea recentă. Se hotărî să schimbe subiectul.

— Unde-i Meg? N-ar trebui să ia și ea parte la conversația asta?

— Am discutat cu ea în dimineața asta, mai devreme, răspunse mama ei.

— Și?

— Oricare i-ar fi defectele, sora ta e o fată puternică.

Mama ei se opri și o privi o clipă înainte să continue:

— Trebuie să fii și tu puternică, Jax.

Jackie încuviință, dar dădu ideea la o parte. Lumea părea complet în neregulă în clipa asta. Jackie avea senzația că se află într-un carusel din parcul de distracții și își dorea să coboare.

— Mai e aici?

— Meg? Nu, am dus-o la școală.

— Pot să mă duc și eu?

Deirdre și Jared schimbară o privire, apoi se uitară la Jackie de parcă era o străină.

— *Vrei* să mergi la școală? o întrebă Jared.

— Cam da.

Jackie își lăsă ochii în pământ și părul îi acoperi fața.

Niciunul dintre părinți nu răspunse imediat. Jackie știa că erau surprinși. Cu excepția episodului cu Kevin Memmott, nimeni din familia Stone nu-și putea aminti o zi în care Jackie chiar să vrea să meargă la școală.

— Sigur, scumpo, zise mama ei. O să te ducă tati.

— Da, sigur, zise Jared, apoi clătină din cap de parcă și-ar fi amintit ceva important. Nu, stai așa! Am o întâlnire în centru. Cel puțin așa cred.

— OK, du-te să te îmbraci, Jax. Te duc eu. Și Jare, zise Deirdre ridicându-se de la masă, să nu faci vreo tâmpenie.

Jackie nu era sigură la ce se referă mama ei, dar observă cu ușurare că tatăl ei încuviințează zâmbind.

* * *

Terminând cu baia micii Jackie, Glio se împiedică de ceva absolut remarcabil. Era o parte a cortexului cerebral al lui Jared care nu fusese accesată niciodată în mod conștient. De fapt, nicio ființă umană nu accesase vreodată în mod conștient această parte a cortexului lui sau ei. Făcea parte din acel ficțional 90% din creier pe care o persoană nu îl folosește niciodată[1]. Numai că nu era ficțional, cel puțin nu pentru un glioblastom multiform de gradul 4.

Cufundându-se tot mai adânc în cortex, Glio navigă printre perdele de neuroni care aruncau scânteieri ciclam, indigo și acvamarin, ca o auroră boreală a minții. Curenți și vârtejuri de inteligență îl purtară printre nori tubulari de gânduri, culminând cu un curent rapid care îl propulsă fără niciun avertisment într-o mare sinaptică, în apele calde ale căreia ateriză cu un pleoscăit strașnic.

Înotă prin lacuri și canale necartografiate, devorând bancuri de gânduri ce sfidau orice categorisire și explicație, existând asemeni materiei negre a universului, mai grele și cu o gravitație mai mare decât puteai vedea, simți, auzi, gusta, atinge sau înțelege. Erau π dus până la a 4.790.523-a zecimală, înțelegerea completă a genomului uman și adevăratul sens al dragostei. Erau gândurile, ideile și adevărurile care alcătuiesc zgomotul de fond al umanității, muzica pe care toți oamenii o aud fără s-o știe. Alcătuiau combustibilul dorinței, ambiției și curiozității. Și Jared Stone le pierdea pe toate, celulă după celulă.

Acești neuroni amplificau energia lui Glio, propulsându-l înainte cu tot mai multă viteză și hotărâre.

---

[1] Un mit persistent, dar lipsit de fundament biologic (dacă omul nu și-ar folosi 90% din creier acesta s-ar atrofia). De fapt, pe parcursul unei zile omul își folosește toate regiunile creierului, deși nu neapărat simultan. Simpla acțiune de a sta și a gândi utilizează 10% din creier .

Cu fiecare mușcătură luată de Glio în acest colț altminteri inaccesibil al creierului, strălucirea din ochii lui Jared se diminua infinitezimal. Era ca și cum ar fi fost întruparea unei povești din care cineva elimina toate adjectivele, conjuncțiile și adverbele, nemailăsând decât substantivele și verbele.

Și Glio înota tot înainte. Sau, mai bine zis, Glio înota.

* * *

Hazel Huck află despre anularea licitației în timp ce stătea de vorbă cu un reporter.

— Mă uit chiar acum și n-o mai văd, spuse reporterul.

Acesta refuzase să deconspire sursa care îi furnizase adevărata identitate a lui Hazel, dar Hazel era convinsă că fusese unul dintre administratorii Warcraft. Ei erau singurii care o puteau afla.

Odată descoperită, Hazel nu văzuse niciun motiv pentru care să nu coopereze. Poate că ieșind în public ar fi putut să insufle o nouă viață strângerii de fonduri, își zisese ea.

Știa că asta avea să însemne sfârșitul anonimatului ei online și că prietenii ei de ghildă aveau să afle că era numai o școlăriță stângace din inima Dixie-ului. Dar se convinsese că unele lucruri sunt mai presus de interesul personal.

— Poți să-mi spui numărul licitației ca să mai caut o dată? o întrebă reporterul.

— Numărul licitației?

— Numărul articolului. În partea dreaptă a ecranului.

Hazel deschise laptopul și intră pe eBay. Și atunci văzu. Licitația dispăruse. În căsuța ei poștală avea un mesaj care o anunța că licitația fusese anulată de administrator pentru că viola termenii de utilizare ai eBay.

— Vă sun eu mai târziu, zise Hazel.

* * *

Când văzu că licitația fusese anulată, Sherman Kingsborough oscilă între ușurare și mânie.

Ca mulți alți oameni putred de bogați, Sherman era un suflet pervertit. Își petrecuse zece ani într-o stare de beție aproape perpetuă, căci tatăl său – sau mai bine zis avocații lui – era întotdeauna acolo, gata să-l scoată pe cauțiune ori de câte ori dădea de belea, adică destul de des. La moartea bătrânului, Sherman se gândise preț de un moment dacă nu cumva era cazul să se maturizeze și să ocupe o poziție de răspundere în societate. Dar nimic din viața lui nu-l pregătise pentru așa ceva. De fapt, era chiar invers. Fără supraveghere părintească, fără o figură autoritară în viața sa și având la dispoziție fonduri nelimitate, Sherman își putea îndeplini cele mai perverse dorințe. La început li se împotrivise, dar în zadar. În cele din urmă cedase, lăsându-și id-ul[1] să preia controlul.

Se lupta cu sine, promițând de fiecare dată – fie că era vorba despre relații sexuale cu o prostituată thailandeză de 14 ani sau de mituirea paznicilor rezervațiilor naturale ca să poată vâna tigri de Bengal – că avea să fie ultima oară. După asta avea să se îndrepte, să-și folosească banii în scopuri constructive, să facă tai chi, să mănânce sănătos și să se ducă la biserică. Dar pe măsură ce timpul trecea, aceste mustrări deveniseră din ce în ce mai găunoase. Se aventurase atât de des în apele depravării, încât își pierduse capacitatea de a mai fi scârbit de sine.

Totuși, omorul cu sânge rece era un teritoriu nou și înspăimântător. Și deși ideea îl atrăgea pe Sherman, îl și înspăimânta. „Poate că până și pentru mine asta înseamnă să merg prea departe“, își zise el.

---

[1] Acea parte a personalității umane responsabilă cu satisfacerea nevoilor primare.

Pe de altă parte, Jared Stone oricum avea să moară și Sherman îl putea ajuta cu bani, deci, serios, era pur și simplu o înțelegere între doi gentlemeni. Nu era ca și cum Sherman ar fi ieșit pe stradă și ar fi ucis un vagabond numai ca să se amuze. Nu, era o idee rezonabilă, corectă.

Inevitabil, mânia îi învinse sentimentul de ușurare. Se pregătise mental să ucidă un seamăn de-al său – se oțelise, cum ar veni – și acum această plăcere îi era refuzată. „Nu plăcerea, ocazia“, își zise el.

Să lansezi licitația și apoi să o anulezi – în actuala sa dispoziție, lui Sherman nu-i păsa că de fapt eBay retrăsese oferta, și nu utilizatorul – pur și simplu nu era corect. „Ar trebui să-l dau în judecată pe ticălosul ăla“, își zise Sherman. „Sau să îl găsesc pe labagiu și să îl omor oricum.“

Sherman clipi. O dată. De două ori.

„Să îl găsesc și să îl omor oricum.“

Se opri și lăsă ideea să prindă rădăcini.

„Să îl găsesc și să îl omor oricum.“

„Mda.“

* * *

Când Sora Benedict prinse de veste că licitația lui Jared fusese anulată, nu avu timp să zică nici măcar „Amin“ înainte să formeze numărul de la biroul cardinalului.

— Ați sunat la biroul cardinalului Trippe, arhiepiscop al provinciei de nord-vest a Sfintei Biserici Romano-Catolice. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Papă și Statele Unite ale Americii! Sunt părintele Todd, cu ce vă pot fi de folos?

— Da, părinte Todd. Sunt sora Benedict Joan de la Surorile Adorației Perpetue. Trebuie să discut cu cardinalul Hippie, pardon, Trippe. Cardinalul Trippe. Trebuie să-i vorbesc imediat.

Sora era atât de necăjită de gafa ei, că își mușcă un deget până la sânge.

Dacă părintele Todd observase greșeala ei, nu se trădă.

— O să văd dacă e disponibil, soră, răspunse el cu glas egal.

Urmă o așteptare interminabilă, timp în care sora ascultă muzică religioasă – mai întâi *Amazing Grace*, apoi *Battle Hymn of the Republic*. Era o paradă în ordine alfabetică a unor imnuri creștine înălțătoare și fiecare dintre ele o făcu să vrea să țipe. Sora își reaminti că răbdarea e o virtute, deși în acel moment nu prea înțelegea de ce.

— Deci, soră, cum merge micul nostru proiect? zise cardinalul în loc de salut când în cele din urmă veni la telefon.

— Nu merge, Eminența Voastră. De aceea v-am sunat.

— Continuă, zise el.

Sora îi dădu vestea despre anularea licitației.

— Trebuie să facem ceva.

— Îmi pare rău, dar cred că nu înțeleg, zise Cardinalul. Omul ăla nu mai încearcă să-și vândă viața. Nu asta ne deranja pe noi?

— Credeam că pe noi ne deranja ideea că omul va muri când noi îi putem salva viața, răspunse cam înțepată sora Benedict.

— Soră, zise cardinalul cu un ton împăciuitor, în fiecare minut al fiecărei zile mor oameni. Dacă planul Domnului este ca acest bărbat să fie chemat acasă la Tatăl său Ceresc, cine suntem noi să ne amestecăm? Lasă-l să se ducă.

— Dar, cardinale Trippe, îl imploră ea. Avem încă șansa de a aduce glorie acestei parohii...

— Soră, îmi pare rău, dar ăsta e finalul pe care ni l-am dorit. Te implor să nu te mai gândești la domnul Stone. Dacă vrei să faci ceva, poate ar trebui să suni familia și să

te interesezi dacă nu îi poți aduce alinare în aceste clipe de grea încercare.

Cardinalul o binecuvântă, îi zise la revedere și pe urmă se auzi tonul.

Furioasă, sora trânti receptorul, apoi își făcu cruce și rosti două Ave Maria în semn de căință pentru izbucnirea ei.

Descoperi că era secătuită de energie. Nu-și dăduse seama că se ridicase în picioare, așa că se lăsă să cadă pe scaun. „Poate, așa nerod cum e, cardinalul are dreptate“, își zise ea.

Sora Benedict nu avea de gând să-l viziteze pe domnul Stone și familia sa. Nici măcar nu erau membri ai parohiei ei. Încercă să uite întreaga afacere murdară.

* * *

Jackie nu era pregătită pentru reacția care o aștepta la școală. Ea și Megan rămăseseră toată noaptea în camera lui Jackie, așa că nu își văzuseră mama și tata la știrile de seară. Dar mulți alți copii urmăriseră transmisia sau știau despre ea.

Cei mai mulți o evitară pe Jackie, ceea ce nu era o noutate. Într-o zi obișnuită Jackie ar fi mers pe hol neremarcată de nimeni, ca o stafie. Nimeni nu ar fi privit-o în ochi, pentru că nimeni nu ar fi observat-o.

Dar azi era altceva. Deodată toată lumea putea s-o vadă, numai că nimeni nu voia să se uite la ea.

Ajunse la timp pentru ora liberă din cursul dimineții și se duse direct în laboratorul de informatică. Vreo câțiva colegi își ridicară capetele când intră, dar toți reveniră cu privirea asupra monitoarelor puțin cam prea repede, ca și cum Jackie ar fi fost desfigurată, lovită de trăsnet sau ceva de genul. Până și profesoara evită să ia contact vizual cu ea.

Jackie găsi un computer liber, se conectă pe Facebook și se lumină la vederea punctulețului verde de lângă numele lui Max. Era online.

Tocmai dădea să tasteze „bună“ când apăru mesajul lui.

Max
Solniciko!

Era cel dintâi cuvânt în rusă pe care Jackie îl învățase de la Max. Era un nume de alint, care însemna „micuță rază de soare“. Îi plăcea.

Jackie
Bună, Max.

Max
De ce ai căutat tu pe mine seara trecută?

Jackie
Se zice „de ce m-ai căutat seara trecută“, Max.

El insista ca Jackie să-i corecteze greșelile de engleză cu orice prilej.

Max
Da, de ce m-ai căutat? Îmi pare rău că nu am fost online.

Jackie
E OK. Primisem niște vești proaste și aveam nevoie să vorbesc cu tine.

Max
Ce fel de vești?

Era pentru prima oară că Jackie trebuia să discute despre asta cu cineva care nu era membru al familiei. Până și să tasteze cuvintele se dovedi mai greu decât se așteptase.

Jackie

E vorba de tata.

Max

Da, de tatăl tău?

Jackie

Da. E pe moarte.

Cuvintele se înșirau pe ecran, plate și lipsite de emoție. Pixeli fără înțeles. Numai că pentru Jackie aveau tot sensul din lume.

Max

Asta e vreo expresie americănească pe care n-o pricep eu?

Jackie

Are o tumoare pe creier.

Urmă o pauză lungă până ca Max să-i răspundă. Jackie o umplu cu tot soiul de gânduri neplăcute.

Max

Solniciko, nici nu știu ce să spun. Sunt, cum se zice, condoleant.

Jackie

Mersi, Max. Îmi pare rău că ți-am trântit asta pe cap.

Max

Niet, pentru asta sunt prietenii.

Jackie

Nu sunt sigură că știu mare lucru despre asta.

Lui Jackie nu-i plăcea deloc să pară disperată, dar nu știa ce altceva să facă sau să simtă. Abia acum înțelegea

cu adevărat că tatăl ei era bolnav și, nemaiputând ocoli gândul, începu să plângă.

La început plânse în tăcere, apoi începu să suspine și sfârși prin a izbucni în hohote isterice, disperate.

Profesoara, o femeie drăguță pe nume doamna Onorati, fu într-o clipă lângă ea. O luă cu blândețe de cot, o ajută să se ridice și o conduse către cabinetul medical al școlii, șoptindu-i tot soiul de platitudini cât străbătură culoarul. Discuția de pe Facebook rămase fără încheiere.

Max
Solniciko?
Max
Jacquelyn?

* * *

Glio simți un iz grotesc venind dinspre regiunea limbică[1] a creierului lui Jared și se opri brusc. „Nu, *nu grotesc, periculos*“, își zise.

Interpreta impulsurile electrice care convertiseră un miros aproape nedetectabil în gânduri inconștiente. Mirosurile nedetectabile erau codate și transmise creierului lui Jared de un organ vestigial, organul vomeronazal, localizat între gura și nasul lui Jared.

Organul vomeronazal stătuse cu mâinile în sân așteptând să aibă ceva de făcut încă de când *Homo sapiens* se organizase pentru prima oară în comunități de vânători-culegători. Înaintea acestor timpuri, micul ghem de neuroni senzoriali îndesat în nasul oamenilor servise ca un fel de

---

[1] Zona mediană a creierului, cu un rol major în formarea emoțiilor și a amintirilor, dar și în modelarea comportamentelor.

radar olfactiv. Avertiza când se apropia pericolul, când un alt om sau animal era speriat și trimitea semnale puternice în hipotalamus[1] când cineva din preajmă era excitat.

Dar organul vomeronazal nu era vestigial, ci doar în adormire. Întrucât Glio consuma neuronii lui Jared cu o viteză alarmantă, organul se trezise la viață pentru a compensa reducerea puterii creierului stăpânului său. Recepta orice feromon pe o rază de douăzeci și șapte de metri, inundând bulbul olfactiv cu informații.

Mirosul care se furișa în creierul lui Jared era atât de puternic, că pe Glio îl apucă greața. Undeva foarte aproape se afla un prădător. Pentru prima oară în viața lui, Glio își pierdu pofta de mâncare.

* * *

Jared nu simți niciun miros în timp ce dădea mâna cu Ethan Overbee. Spre deosebire de Glio, cea dintâi impresie pe care Jared și-o făcu despre Ethan fu una pozitivă. Sau așa credea. Nu era sigur.

Cu cei un metru șaptezeci și nouă ai săi, Ethan era aproape la fel de înalt ca Jared și emana o strălucire tinerească ce îi conferea un aer fermecător, de băiețel poznaș. Avea părul de culoarea lemnului de stejar și ochi asemenea. Chipul lui cu trăsături ferme i-ar fi putut sluji ca model unui sculptor renascentist. Jared se gândi la toate astea într-o clipă și nu în mod conștient. Erau pur și simplu informații puse deoparte pentru a fi accesate în viitor (și poate pentru a sluji drept prânzuri oaspetelui său nedorit).

---

[1] Parte a sistemului limbic ce controlează activitatea sexuală, reglarea temperaturii corporale, foamea, setea, manifestările instinctive gen furie și frică.

Jared și Ethan se întâlneau la cafeneaua din Powell's City of Books. Din întregul Portland, acesta era locul preferat al lui Jared și când Ethan sugerase o întâlnire într-un loc public, Jared știuse că acesta avea să fie.

Când proprietarul lui Powell's își numise librăria „orașul cărților“, nu glumise. Ocupa un cvartal întreg și avea șase încăperi, fiecare mai mare decât o librărie obișnuită și fiecare dedicată unor subiecte înrudite. Până și clienții experimentați aveau nevoie de hărți, pe care și le procurau la intrarea în magazin, profitând de orice ajutor cât de mic pentru a găsi acul literar dorit în acea copleșitoare stivă de cuvinte.

Când intră, lui Jared nu-i trebui mult până să-l descopere pe Ethan. Era singurul bărbat pe o rază de douăzeci de cvartale care purta costum, cravată și batistă asortată. Și să nu fi fost înțolit de la Armani, Ethan tot ar fi ieșit în evidență, fiindcă era unica persoană fără tatuaje, piercinguri sau păr în culori bătătoare la ochi.

Cei doi făcură schimb de politețuri, comandară cafea și trecură la treburi serioase.

— Sunt convins că te întrebi de ce am vrut să te văd, Jared, începu Ethan. Pot să-ți zic Jared?

— Zilele-astea mă întreb tot felul de chestii legate de tot felul de lucruri. Dar îmi amintesc, deși nu-s chiar sigur, că m-ai sunat în legătură cu licitația mea de pe eBay.

— Da, licitația. Îmi pare rău că a fost anulată.

— Da, ce ghinion, zise Jared.

— De fapt, vreau să-ți mărturisesc ceva.

Jared așteptă ca Ethan să continue.

— Din cauza mea a fost blocată. Le-am atras atenția asupra ei celor de la echipa de supraveghere a termenilor și condițiilor de utilizare a eBay. Nu știam că au așa ceva, dar uite că au.

— Poftim? zise Jared care înțelegea tot mai puține pe minut ce trecea.

— Am vrut să elimin competiția.

Jared nu știa ce să creadă. Oare omul ăsta îi spunea adevărul? Oare Jared auzea bine? Oare chiar era la Powell's în momentul ăsta?

— De ce?

— Păi, începu Ethan, aș putea zice că voiam să controlez prețul și ar fi parțial adevărat. Dar de fapt am făcut-o pentru că noi doi avem nevoie unul de altul.

— Eu am nevoie de tine?

— Da.

Jared sorbi din cafeaua sa și așteptă ca Ethan să continue.

— Pot să-ți garantez o moarte lipsită de disconfort și cu cât mai puțină durere și pot să te asigur că familia ta va fi bine îngrijită.

— Presupun că nu mă poți ajuta să nu mor.

— Nu, Jared, îmi pare rău, asta nu pot.

— Nu poți.

— Nu.

— Și cum te pot ajuta eu pe tine?

— Sunt șeful unui studio de televiziune și vreau să difuzez moartea ta la o oră de maximă audiență.

— Poftim?

— Un reality show numit *Creierul lui Jared* sau cam așa ceva. O să îți montăm camere în toată casa și o să filmăm douăzeci și patru de ore pe zi. O să reducem filmările la o oră și o să le difuzăm în fiecare seară. Desigur, avem nevoie de consimțământul familiei tale. Dar va fi recompensată generos.

— Un reality show? Despre viața mea?

— Jared, aș putea să te mint spunându-ți că povestea ta va inspira oameni din toată lumea. Că văzând pe cineva

cum moare cu demnitate, înconjurat de dragostea familiei sale, alții s-ar putea simți încurajați în lupta cu propriile traume. Că va avea un efect vindecător, catarctic, asupra omenirii. Și cine știe, poate că așa o să se și întâmple. Dar adevărul e că o să vinzi publicitate. Tone de publicitate.

Această onestitate brutală făcea parte din farmecul lui Ethan. Talentul lui de a elimina bla-bla-urile și de a trece direct la esență era cheia succesului său.

La zece ani, Ethan îi convinsese pe ceilalți copii din cartier să participe la Olimpiada de Vară a Copiilor. Când Neil Sullivan căzuse în nas în timpul concursului de acrobații pe biciclete și avusese nevoie de nouă copci și de lucrări dentare în valoare de o mie de dolari, Ethan fusese cel care discutase cu părinții puștiului:

— Domnule și doamnă Sullivan, aş putea să vă spun că niciunul dintre noi nu ştia că se va întâmpla așa ceva, că n-am crezut că va fi cineva rănit, dar ar fi o minciună. Noi toți – eu, Neil și restul – am făcut-o tocmai fiindcă exista pericolul ca unul dintre noi s-o pățească. A fost senzațional. Dar tuturor, şi mai ales mie, ne pare tare rău.

Ceva mai târziu în acea seară, doamna Sullivan îi comunicase povestea mamei lui Ethan, cu un nod în gât. Nu numai că Ethan scăpase nepedepsit, dar părinții lui îi cumpăraseră o nouă consolă pentru jocuri video drept răsplată că fusese sincer.

— Cât va căpăta familia mea? întrebă Jared.

— Îmi place asta. Un tip care intră direct în subiect, zise Ethan.

— Nu am foarte mult timp la dispoziție.

— Am înțeles. O să îi plătim familiei tale cinci milioane de dolari.

— Cinci milioane, repetă Jared.

— Da.

Jared răsuci ideea pe toate părțile. Era mai mult decât ar fi putut spera să obțină pe eBay și se părea că, în limita posibilităților, sfârșitul vieții sale nu avea să fie chiar atât de groaznic. Nu vedea niciun motiv să nu fie de acord, deși, din nou, avu senzația iritantă că uita ceva. Din păcate, nu își putea aminti ce altceva mai uitase de curând.

— OK, zise Jared. Hai s-o facem!

Nici prin cap nu-i trecuse să negocieze.

* * *

— Vă rog, o imploră Jackie pe asistenta școlii. N-am nimic. Nu trebuie să-i sunați pe ai mei.

Reușise să se oprească din plâns imediat ce intrase în cabinetul medical. Nu voia decât să revină în laboratorul de informatică pentru a-l anunța pe Max că e OK.

Asistenta, birocrată până în vârful unghiilor, nici nu vru să audă. O sună pe mama lui Jackie.

— Jax? zise mama ei.

Imediat ce Jackie auzi vocea mamei sale, inundația se porni din nou. Un sfert de oră mai târziu, Deirdre era la școală.

Jackie plânse tot drumul până acasă și cât timp urcă scările până în dormitor și nu se opri din plâns, nu se putu opri din plâns nici măcar în timp ce verifica Facebookul, descoperind că Max nu mai era conectat. El îi lăsase un mesaj.

Max

Solniciko, Jacquelyn, sunt îngrijorat. Te rog trimite mesaj imediat ce ești online.

Jackie se apucă să-i scrie un răspuns, dar se dovedi o încercare prea grea. Era prea nefericită. Se trânti pe pat

îngropându-și fața în mulțimea ei de animale de pluș, dintre care cea mai mare era o girafă de un metru pe care i-o câștigase tatăl ei la un carnaval și pe care ea, din motive pe care nu și le mai putea aminti, o botezase Twiggy. Lovi cu pumnii în saltea țipând cu gura îngropată în pântecele moale al lui Twiggy până ce toată furia o părăsi și adormi.

* * *

Poate printr-o pură coincidență sau poate fiindcă toate lucrurile din univers sunt conectate între ele, în timp ce Jackie dormea după căderea ei nervoasă de la școală, iar Jared adormise după prima lui întâlnire cu Ethan Overbee, Glio se ospăta cu amintirea zilei în care Jared o câștigase pe Twiggy, girafa uriașă.

Întreaga familie lua parte la o serbare organizată de biserica greacă din localitate, într-o parcare plină de călușei, jocuri și vânzători ambulanți care vindeau mâncăruri exotice. Deirdre, care uneori chicotea ca o copiliță, ronțăia o prăjitură îmbibată cu miere și tăvălită prin migdale pisate. Glio era înnebunit de mirosul ei și voia să o guste. Sau mai bine zis voia ca Jared să o guste. Dar Glio nu putea decât să se hrănească cu amintiri, nu să le modifice cursul. Simți un junghi de frustrare la gândul că era doar un spectator, un voyeur, dar și-l alungă.

Mirosul minunat al prăjiturii, combinat cu luminile strălucitoare, dangătele clopotelor și țipetele de încântare ale copiilor prezenți la serbare îi provocau lui Glio un sentiment de încântare și bucurie nețărmurită. Dacă așa era un carnaval, el unul nu mai voia să plece.

Glio își redirecționă atenția către gazda sa. Jared ațintise o pușcă spre gura unui cap de clovn cu o mutră înspăimântătoare. Dată fiind experiența limitată a lui Glio,

scena nu avea niciun sens pentru el. Se uită la dreapta și la stânga și observă șiruri de copii care făceau și ei la fel, unii concentrându-se cu intensitatea unui jucător în toiul unei partide cruciale de șah, alții nedând dovadă de mai multă concentrare ca un țânțar.

Glio privi în jos și o văzu pe Jackie cea de patru ani zâmbind fericită cu brațele înfășurate în jurul piciorului lui Jared.

— Tati câștigă! Tati câștigă! repeta ea.

Megan, în cărucior, aplauda în ritmul scandărilor lui Jackie.

— Încă nu, Jax, încă nu, zise Jared.

Atenția tuturor fu atrasă de vocea sonoră a unui bărbat mustăcios, aflat îndărătul tejghelei pe care era sprijinită pușca.

— Atenție toată lumea! Cine sparge primul balonul, câștigă. Sunteți gata?

Copiii țipară că da în timp ce Jared se uită în jos spre Jackie făcându-i cu ochiul.

— Pe locuri, fiți gata... aici bărbatul făcu o pauză dramatică – START!

Ținta lui Jared era perfectă. Șuvoiul de apă descrise un arc și pătrunse în gura clovnului fără că măcar o picătură să cadă pe alături. Pe măsură ce clovnul bea, balonul legat de capul lui se umplea cu aer.

Molipsit de frenezia care-l cuprinsese pe Jared, Glio nu reuși să înțeleagă cum de nu-i tremurau acestuia mâinile, cum de-și menținea concentrarea. Conștiința de sine a lui Jared, capacitatea lui de a se concentra erau fantastice.

În câteva secunde balonul lui Jared se sparse și el fu declarat câștigător.

— Te-ai fi așteptat să-l lase pe vreunul dintre copii să câștige, bodogăni o mamă nemulțumită, suficient de tare ca să o audă Glio.

Copilul pe care ea îl ținea de mână nu părea să se sinchisească, remarcă Glio.

— OK, domnule, deci ce să fie?

Jared o ridică pe Jackie și o puse pe tejghea. Era atât de ușoară. Atât de fragilă. Era... perfectă.

— Ce zici, Jax? Să fie ursulețul ăla?

Jared arătă către un urs mare, cafeniu.

— Nu. Vreau girafa.

Numai că ea pronunțase „jirafa". Jared se aplecă și o sărută. Înainte să se poată retrage, ea îi cuprinse cu mânuțele pe după gât și îi șopti: „Te iubesc, tati!" Glio simți că lui Jared i se pusese un nod în gât.

— Ați auzit-o pe domnița, zise Jared. O să luăm jirafa.

Angajatul carnavalului le întinse jucăria uriașă, zâmbind în fața drăgălășeniei irezistibile a lui Jackie, iar Jared își întrebă fiica cum anume voia s-o boteze. Jackie era cât pe ce să răspundă, când Megan, săltând în căruciorul ei, zise:

— Twiggy, Twiggy, Twiggy!

Jackie ridică din umeri. Numele girafei rămase Twiggy. Nimeni nu știa de ce și nimeni nu întrebă. După aroma acestei amintiri, Glio își dădu seama că fusese prima din lungul șir de împrejurări în care Megan își impusese punctul de vedere în fața lui Jackie. Glio știa asta pentru că ulterior Jared revenise asupra amintirii, impregnând-o cu nedumerire și regret.

Dar pentru Glio asemenea lucruri nu contau. El știa doar că, cu cât o amintire era mai complexă, cu cât o construcție emoțională era mai complicată, cu atât era mai delicioasă. O savură până la ultima picătură.

* * *

Revenit în camera sa din Portland, un apartament de lux într-unul dintre hotelurile de cinci stele ale orașului, Ethan se așeză pe pat și izbucni în râs.

Fusese o zi stranie, trebuia să recunoască. Cumpărase viața unui om, chestie care îl umplea de încântare, dar îl și speria. Bine, teoretic vorbind, nu o cumpărase, dar Ethan era prea pragmatic ca să nu înțeleagă ce se petrecuse de fapt. Cumpărase viața unui om. Pentru cinci milioane de dolari.

„În schema generală a lucrurilor, ăsta e mărunțiș", își zis el. „Poate pentru că bietul fraier chiar e o plevușcă." Râse tare de gluma lui nu tocmai inspirată.

În sufletul său, Ethan știa că emisiunea, pe care se gândea să o numească *Pe viață și pe moarte*, avea să fie cel mai tare spectacol din istoria televiziunii, mai mare decât toate finalele Superbowl combinate. Mai tare decât episoadele finale din *M* A* S* H* și *Seinfeld*, mai tare decât buletinele de știri din dimineața de 11 septembrie 2001.

Se ridică, se proțăpi în fața oglinzii înalte de pe interiorul ușii șifonierului și se privi din cap până în picioare.

— Ethan Overbee, își zise el cu voce tare, ești dat naibii!

* * *

Când Jared termină de povestit alor lui despre emisiunea de televiziune, Deirdre nu scoase un cuvânt. Singurul sunet din încăpere era cel făcut de Trebuchet, care își lingea părțile rușinoase.

— Ce ziceți? întrebă Jared nedumerit.

Părea să creadă că le dăduse niște vești bune și că Deirdre avea să se ridice și să bată palma cu el.

— N-o să trebuiască să vă mai faceți niciodată probleme din cauza banilor, adăugă el un ton nesigur. Nu e mare filosofie. O să trăim ca de obicei, dar cu câteva camere de

filmat în casă, și, în plus, pe ei îi interesează să mă vadă pe mine murind.

Auzind asta, Jackie se puse din nou pe plâns. Coada ei blondă se zguduia din pricina suspinelor pe care încerca fără succes să și le stăpânească.

— Fetelor, le zise Deirdre fiicelor ei, de ce nu vă duceți voi sus? Vreau să discut cu tatăl vostru.

Nici Jackie, nici Megan nu scoaseră o vorbă. Se ridicară pur și simplu de la masă. În timp ce ieșeau din cameră, Megan o luă pe sora ei mai mare pe după umeri și-și puse capul în scobitura umărului lui Jackie. Asta în sine o ului pe Deirdre. De obicei fetele erau... nu ca apa și uleiul, ci ca benzina și chibritul.

Când fuseseră mici, când Jackie avea trei ani și Megan unul, Jackie își iubise sora mai mică și fusese foarte protectoare față de ea. Atât de protectoare, încât Deirdre fusese silită să o admonesteze tot timpul: „Las-o în pace pe sora ta, Jackie“ sau „Te-a lovit fiindcă vrea să n-o mai îmbrățișezi atâta“.

Chiar de atunci Megan părea să nutrească dispreț față de Jackie. Învățase numele tuturor celorlalte persoane din viața ei – mama, tata, Trebușel (pentru Trebuchet), ba chiar și pe ale lui Danny și Lexi de la creșă – înainte să reușească să spună „Jackie“.

Când cele două fete merseseră la aceeași școală elementară, Jackie avusese grijă de Megan. O ducea până la ușa clasei, se asigura că luase prânzul și o lăsa să stea pe lângă ea și prietenele ei, chiar așa puține câte erau.

La început, Megan acceptase ajutorul lui Jackie ca pe ceva ce era în ordinea naturală a lucrurilor. Dar odată cu trecerea timpului, Megan își făcuse propria ei rețea socială și pe Jackie o lăsase pe dinafară. Se transformase din Lucy, sora mai mică a lui Susan Pevensie, în Drizzella,

sora vitregă rea a Cenușăresei. Cel puțin așa vedea Jackie lucrurile și, în anumite zile, Deirdre îi dădea dreptate.

Problema nu era că Megan nu mai avea timp pentru Jackie, ci că o necăjea, o umilea și făcea tot ce putea ca să-i strivească spiritul. Jackie fusese atât de surprinsă de această schimbare, încât se mulțumise să îndure abuzurile fără să riposteze.

Odată, încercând să impresioneze niște prietene venite în vizită după ore, Megan o încuiase pe Jackie în șifonier spunând că n-o să-i dea drumul până când Jackie nu avea să jure că e lesbiană. Megan nici nu știa ce înseamnă cuvântul, iar Jackie, cu doi ani mai mare, nu înțelesese de ce credea Megan că asta era o insultă. Dar cruzimea farsei nu lăsa nicio îndoială cu privire la intenția ei de a o umili. Când Jackie îi făcuse pe plac surorii ei, urlând „Sunt lesbiană! Sunt lesbiană!“, era deja pradă unei crize de isterie. Nu o auzise pe Megan descuind șifonierul sau ieșind din dormitor. Două ore mai târziu, venind să o cheme la cină, Deirdre o descoperise pe Jackie adormită în șifonier. Jackie nu-i oferise nicio explicație.

(Deși nu își trădase sora, ceva mai târziu în acea noapte, când toată lumea dormea, Jackie furase luciul preferat de buze al lui Megan. A doua zi reușise să nu râdă în timp ce sora ei își întorsese dormitorul pe dos încercând să-l găsească. Era un gest mărunt, dar semnificativ pentru Jackie. Luciul de buze era un fel de trofeu, o dovadă că nu era bine să îți bați joc de ea, deși asta i se întâmpla adesea. Jackie încă mai avea luciul de buze pe fundul sertarului ei cu lenjerie, ascuns într-o pereche de șosete.)

Faptul că acum, ca urmare a tot ce se întâmpla cu tatăl lor, își găseau consolarea una în brațele alteia era pentru Deirdre un semn că viața în casa familiei Stone se schimba drastic.

Dar numai fiindcă Jared era bolnav nu însemna că lumea trebuia să se întoarcă cu susul în jos. Deirdre se săturase.

— Faci mişto de mine sau ce? Vrei ca toată America să caşte gura în timp ce fetele noastre își privesc tatăl murind?! Astea sunt veşti bune după capul tău?

— Dar, D, zise el.

— Dar nimic! N-o să facem așa ceva!

— Am semnat deja. Ne-am angajat.

— Nu, Jared, tu te-ai angajat. Noi o să ne mutăm.

Deirdre se ridică de la masă și se îndreptă spre ieșire. Ajunsese la ușă, când Jared zise:

— E vorba de cinci milioane de dolari.

Deirdre se opri locului.

— D, o să mor. Orice facem, eu o să mor. Hai măcar să scoatem niște bani din asta!

Deirdre nu se răsuci spre el, dar nici nu părăsi camera.

PARTEA A TREIA

LUMINI, CAMERĂ, ACȚIUNE

Vineri, 25 septembrie

Ploua în ziua în care camerele de filmare pătrunseră în viața familiei Stone. O burniță rece, mai degrabă tipică unei zile de ianuarie decât uneia de septembrie, care sporea umezeala și tensiunea din aer.

Un grup de bărbați descărca niște lăzi mari și negre din două camioane parcate în stradă. Jackie și Megan priveau de la fereastra dormitorului lui Jackie și se gândeau că bărbații arătau ca niște tehnicieni care pregăteau un concert.

Deirdre stătea în hol și, în timp ce bărbații treceau pe lângă ea, își zise că arătau ca niște îngeri ai morții.

Trey se întreba dacă aveau ceva bun pentru el.

Jared nu se întreba nimic. Stătea întins pe podeaua biroului său și sforăia.

În timp ce personalul televiziunii despacheta echipamentul și începea să amplaseze camerele, Glio se pomeni întins pe o masă lungă, privind o lumină puternică. O curea îi fixa capul, împiedicându-l să se miște. Fără niciun avertisment, masa porni să alunece într-un soi de tub. Răsunară câteva clinchete și hârâieli și masa alunecă din nou afară.

O femeie de douăzeci și ceva de ani, cu trăsături aristocratice, accent texan și sâni obraznici îi zâmbi lui Glio. Îi spuse că radiologul va interpreta rezultatele ecografiei și i le va trimite doctorului său în douăzeci și patru până la patruzeci și opt de ore.

Amintirea pe care o consuma era prima radiografie cerebrală a lui Jared, și Glio se bucură de varietatea de emoții ce însoțeau această experiență, o combinație de uimire în fața tehnologiei, dorință stârnită de asistentă, teamă de rezultate și, firește, oboseală și confuzie. Era ca un bufet cu de toate la Olive Garden[1], dar cu amintiri în loc de mâncare, și Glio nu se jenă să se servească a doua oară. Și a treia oară.

* * *

Ceva mai târziu în aceeași seară, după plecarea tehnicienilor care lăsaseră peste tot grămezi de fire și cabluri, Jackie ieși din camera ei și își găsi mama așezată pe canapea. Deirdre purta pijamaua ei de flanel și stătea cu picioarele pe măsuța pentru cafea, ținându-și MacBook-ul în poală. Jackie nu avu cum să nu observe ridurile din colțurile ochilor mamei ei și pe cele care îi încadrau gura. Femeia părea obosită, învinsă. Jackie fusese atât de absorbită de propriile ei sentimente, încât nu se gândise ce însemna această încercare pentru mama ei.

— Bună, Jax, zise Deirdre închizând laptopul și bătând cu mâna pe locul de lângă ea.

Jackie se așeză, dar nu se ghemui lângă mama ei, așa cum părea să spere și să se aștepte aceasta. Își privi mâinile și oftă adânc.

— Mamă, de ce facem asta?

Făcu semn către camerele instalate în cele patru colțuri ale tavanului camerei de zi, fiecare părând un ochi răuvoitor care abia aștepta să se trezească.

Tăcerea interminabilă de dinainte de răspunsul mamei sale îi zise lui Jackie cam tot ce trebuia să știe.

---

[1] Rețea de restaurante accesibile cu un pronunțat specific italian.

— Vrei să-ți spun adevărul? o întrebă Deirdre.

Jackie făcu semn că da.

— Pentru bani, zise mama ei pe un ton inexpresiv, fără viață.

Jackie nu știu ce să spună. Își aminti de ziua în care învățase valoarea banului.

Când ea avea opt ani, iar Megan șase, instalaseră un stand cu limonadă la capătul aleii lor. Jackie încă își mai amintea cu câtă nerăbdare storseseră ea și sora ei lămâie după lămâie, amestecând zeama și coaja cu apă, gheață și zahăr. Lui Jackie i se păruse că bucătăria mirosea a vară.

Pentru că era vacanța dintre clasa a doua și a treia și Jackie știa să scrie, fusese însărcinată să creeze o pancartă pe care scria „Limonadă, 50 de cenți“. Rândul următor, „Fii răcorit. Fii proaspăt“, era un slogan pe care Jackie îl născocise singură, treabă care o făcea să se umfle în pene de mândrie.

Tatăl ei le instalase o măsuță pliantă și o cutie plină cu monede și bancnote de un dolar ca să dea restul, apoi se puseseră pe așteptat. Și, așa cum Jackie sperase din toată inima că se va întâmpla, oprise o mașină. Apoi alta. Și alta. Și continuaseră să vină.

Unii șoferi refuzau să ia restul, făcând ca profiturile din vânzarea limonadei să crească vertiginos, și toți aveau aerul unor clienți satisfăcuți. Revăzând scena în mintea ei, Jackie își dădu seama că majoritatea „cumpărătorilor“ erau vecini și prieteni ai familiei, sunați probabil de Deirdre, care îi rugase să se oprească la stand. Dar în acea zi de iulie, Jackie se simțise ca un adevărat om de afaceri. Când se trăsese linia și se făcuse totalul, fetele câștigaseră zece dolari, câte cinci de fiecare.

— Ce o să faceți cu toți banii ăștia? întrebase Deirdre.

— Eu o să-mi cumpăr o tiară!

La numai șase ani, Megan se manifesta deja ca persoana care avea să devină.

— Nu știu sigur, zisese Jackie. Cred că aș vrea o carte. Ajung cinci dolari ca să cumperi o carte?

— Uitați cum facem, răspunsese Jared. Haideți să mergem să căutăm tiare și cărți și să vedem ce vă puteți permite.

Douăzeci de minute mai târziu, toată familia era în mașină, fetele ținând fiecare câte un portofel în care se afla nou dobândita lor avere.

— Putem să mergem întâi la magazinul cu tiare? întrebase Megan.

— De fapt, Căpșunică, suntem mai aproape de librărie.

Jackie știuse că tatăl ei va vrea să meargă mai întâi la librărie. Aproape nu era weekend în care familia să nu-și găsească timp să treacă pe la Powell's. Lui Jackie îi plăcea. Megan mârâia de fiecare dată.

După ce parcaseră, în timp ce dădeau să intre pe ușa din față, Jared puse o mână pe umărul lui Jackie.

— Stai puțin.

Urmărindu-i privirea, Deirdre, Jack și Megan zăriseră un bărbat care stătea la câțiva pași de ușă. În fața lui era pus un carton pe care scria: „Spre rușinea mea..." și alături de el se afla un coș prăpădit pe fundul căruia se zăreau câteva monede și bancnote.

Jackie observase îngrijorarea mamei sale când Jared se apropiase de bărbat. Tatăl ei tocmai câștigase alegerile pentru prima oară și se străduia din răsputeri să stabilească legături cu comunitatea sa. Jackie își zisese că asta făcea probabil parte din meseria lui. Își urmase tatăl în timp ce Deirdre și Megan rămăseseră câțiva pași mai în spate.

— Bună, zisese Jared.

Bărbatul ridicase capul și întâlnise privirea lui Jared. Părea confuz. Jackie nu-și dădea seama dacă era surprins că Jared îi vorbea sau dacă așa era el confuz în general. Hainele lui – niște blugi murdari, un pulovăr presărat cu găurele în forma cine știe cărei constelații nocturne și în care trebuie să-i fi fost foarte cald acum, vara, și încălțări cu tălpile subțiri și roase – pancarta și banii îi spuneau lui Jackie că bărbatul era un vagabond. Știa de la televizor și din discuțiile adulților că pe lume existau vagabonzi, dar nu era sigură că văzuse vreunul și în mod cert nu cunoscuse niciunul.

Văzând că bărbatul nu-i răspunde, Jared se lăsase pe vine, astfel încât erau la același nivel. Întinsese mâna și zisese:

— Bună, sunt Jared Stone. Sunt reprezentantul tău în legislativul statului.

Bărbatul îl privise o clipă, apoi izbucnise în râs. La început Jackie crezuse că bărbatul era bătrân, dar când îl auzise râzând își zisese că poate nu era cu mult mai bătrân ca tatăl ei. Râsul lui era sincer și contagios. Tatăl lui Jackie râsese și el, iar asta o făcuse să zâmbească.

— Da, presupun că nu prea-ți pasă dacă sunt sau nu reprezentantul tău. Cred c-ai vrea să prinzi un pește mai mare.

— Domnule, zisese bărbatul vorbind pentru prima oară, cu un glas răgușit, dar pronunțând clar fiecare cuvânt, al naibii de tare mi-aș dori să prind orice fel de pește.

Asta-l făcuse pe Jared să zâmbească.

— Știi, orașul ăsta are adăposturi. Poți să capeți o masă bună și un pat cald, îl sfătuise el.

— Știu. Dar nu poți să stai decât câteva nopți.

— Ai serviciu?

Bărbatul scuturase din cap. Vrusese să adauge ceva, dar le văzuse pe Jackie și pe Megan și se răzgândise.

Jackie își dăduse seama că motivul pentru care nu putea munci era un secret sumbru, care, credea el, ar fi putut speria copiii. Chiar și la opt ani, Jackie se simțise impresionată: omul ăsta care nu avea nimic își făcea totuși griji pentru ea.

— Bun, zisese Jared scoțându-și portofelul din haină, poate ăștia o să îți fie de folos.

Pusese în coș o bancnotă de douăzeci de dolari. Timp de o secundă, bărbatul o privise nevenindu-i să-și creadă ochilor, întrebându-se poate dacă nu era vreo farsă, apoi o înhățase cu o mișcare iute.

— O să-mi fie de mare ajutor, zisese el. Mulțumesc!

— Cum te cheamă?

— Richard.

— Ei, Richard, mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Jared îi întinsese din nou mâna și de data asta bărbatul i-o strânsese. Îi zâmbise lui Jared și înclinase din cap către Deirdre și Megan.

— Haideți, fetelor, zisese Jared apropiindu-se de intrarea în librărie.

— Stați!

Se răsuciseră cu toții către Jackie. Ea își deschisese micul portofel și scosese cele cinci bancnote de un dolar primite de la mama ei în locul grămezilor de monede câștigate vânzând limonadă.

— Poftim, zisese ea lăsându-se pe vine și punând cu mare grijă banii în coșul bărbatului.

Bărbatul îi întâlnise privirea și încercase să zâmbească, ceea ce, cumva, îl făcuse să pară și mai trist. Înclinase din cap, dar nu fusese în stare să-și găsească cuvintele cu care să-i mulțumească. Jackie era nedumerită, temându-se că poate greșise cu ceva. Când își ridicase alarmată ochii către mama ei, zâmbetul lui Deirdre îi spusese tot ce trebuia

să știe. Mama ei o îmbrățișase strâns și o sărutase pe creștet.

— Ai grijă, Richard, să folosești cu cap banii fiicei mele, zisese Jared, conducându-și familia în librărie.

Abia peste mulți ani Jackie înțelesese dojana finală pe care i-o adresase tatăl ei lui Richard: să nu folosească banii lui Jackie, banii munciți de o copilă de opt ani, pe droguri și alcool. În ziua aceea Jackie se simțise mândră. Se simțise bine. Foarte bine chiar.

Megan își strânsese portofelul la piept și odată ce intraseră în magazin anunțase că ea nu avea de gând să-și dea banii „individului ăluia murdar". Jared clătinase din cap zâmbind și pusese incidentul pe seama vârstei lui Megan. Nimeni nu zisese un cuvânt: se răsfiraseră și se duseseră să cumpere cărți.

Jared și Deirdre îi cumpăraseră oricum lui Jackie o carte – *Otherwise Known as Sheila the Great* de Judy Blume – ca răsplată pentru generozitatea ei. Deși se opriseră la un magazin de unde Megan să-și poată cumpăra o tiară (beneficiind de asemenea de ajutorul financiar al părinților), Jackie nu-și amintea ca sora ei s-o fi purtat vreodată.

Ziua aceea îi reveni în minte în timp ce cântărea răspunsul din două cuvinte prin care mama ei îi explicase semnarea contractului cu televiziunea: „Pentru bani."

În acest context, cuvântul „bani" părea obscen, producându-i lui Jackie o senzație de groază nedefinită.

— OK, zise ea, dar sper că o să facem ceva bun cu ei.

Deirdre își privi fiica, oftă și încuviință.

— Vino aici, zise ea întinzându-i brațele.

Jackie se făcu ghem și își puse capul în poala lui Deirdre. Adormi în timp ce mama ei o mângâia pe păr.

* * *

Odată ce amintirea celei dintâi radiografii cerebrale – împreună cu teama și neliniștea ce o însoțeau – pieri din mintea lui Jared, cele trei vizite medicale săptămânale nu-i mai provocară la fel de multă anxietate.

Tratamentul cu radiații – „pusul creierului la microunde" cum îi mai zicea Jared – nu era dureros. Dar ședințele îl oboseau. Se gândise să renunțe la ele și îi ceruse sfatul doctoriței.

— Sincer, Jared, tu decizi, îi spusese ea. Am discutat despre asta când te-ai înscris în program.

Jared încercă să-și amintească discuția, dar nu reuși să o găsească nicăieri în memoria lui.

— Tratamentele astea pot să te ajute să mai câștigi niște timp, dar vor face acest timp să pară mai... mai...

— Mai puțin viu?

— Da, mai puțin viu, răspunsese doctorița. Ar trebui să discuți cu familia ta.

Deirdre era gata să-i susțină hotărârea, oricare ar fi fost, fie că întrerupea tratamentul sau nu. Așa era ea, un partener, un aliat până la capăt. Îl însoțea pe Jared la secția de oncologie a spitalului, îl ținea de mână când aștepta să intre la terapie și făcea gospodăria lor să funcționeze în timp ce el se veștejea. Asta îl făcea pe Jared să o iubească și mai mult. Dar, deși era plăcut să ai susținerea lui Deirdre, nu era de mare ajutor în luarea unei decizii. Jared avea nevoie de cineva care să-i spună ce să facă.

Ethan, tipul de la televiziune, părea să considere continuarea terapiei o idee bună.

— Dacă aș fi în locul tău, aș vrea să-mi petrec cu copiii fiecare secundă cu putință. Dar e alegerea ta, Jared.

Jared nu pricepea de ce era Ethan așa de preocupat de sănătatea lui – nici nu-și amintea că îi povestise despre dilema sa –, dar se gândise că era drăguț din partea lui.

În plus, acesta era singurul sfat pe care îl primise, așa că îl urmă.

Tratamentul continuă.

* * *

Glio era luat cu asalt. Șuvoaie de foc arzător, orbitor, îl sfârtecau așa cum trecuse sabia laser a lui Darth Vader prin brațul lui Luke Skywalker. „Așa mă simt, ca și cum aș fi atacat cu o sabie laser“, își zisese Glio.

Glio se făcuse foarte mare: avea tentacule nenumărate, care se infiltraseră în diferite părți ale creierului lui Jared. Sabia laser reușea să taie mici bucățele, care, despărțite de tumoarea principală, se uscau și mureau.

Radiațiile făceau călătoriile prin amintirile lui Jared să arate ca o noapte dementă la club. Lumini orbitoare și zgomote ca de tunet restrângeau mișcările lui Glio. Nu putea să sară de la un neuron la altul fără să se rătăcească. Și disconfortul său nu era provocat numai de exploziile bine țintite de electroni ionizați. Sistemul imunitar al lui Jared Stone încerca să lupte cu invadatorul, făcându-i trupul să intre în alertă de gradul unu.

Glio înțelese: creierul lui Jared trecuse la contraatac.

Asta îl șocă atât de tare, că-l făcu să șovăie, deși numai pentru o secundă. Creierul lui Jared făcuse greșeala clasică de a se prezenta la o confruntare cu pistoalele înarmat numai cu un cuțit.

Oțelindu-se, Glio își dezgoli colții săi metaforici și sfârtecă materia cenușie a lui Jared, dezlănțuind o forță mai cumplită decât uraganele, cutremurele sau tornadele, mai cumplită decât orice putea exista în cer sau pe pământ. Nu știa și nici nu-i păsa că își făcea gazda să se prăbușească. Nu putea decât să își satisfacă foamea.

Și asta și făcu.

* * *

— Un reality show? întrebă Hazel în căştile conectate la computer.

De ziua ei ceruse nişte căşti wireless cu sistem Bluetooth încorporat, dar părinţii ei, care căutau pe orice cale să mai reducă orele pe care Hazel le petrecea jucând jocuri pe Internet, îi luaseră în schimb un ceas de mână. Hazel se prefăcuse că admiră împletiturile delicate de crom ale curelei, dar imediat ce rămăsese singură în cameră îl îngropase în sertarul cu șosete și câteva zile mai târziu uitase cu totul de el.

— Da, un reality show, răspunse vocea din căşti.

Hazel, sau mai bine zis personajul ei, Guinevere cea Generoasă, stătea la marginea unei poieni din inima unei păduri din Azeroth. Discuta cu un tovarăş de ghildă, Kirkadelic, un Elf Nocturn Rătăcitor de nivelul cincizeci și doi.

— Se cheamă *Pe viață și pe moarte* și începe săptămâna viitoare.

În ciuda grijilor ei, deconspirarea adevăratei identități a lui Hazel nu avusese niciun ecou în *World of Warcraft*. Inspirați de Hazel, alți trei membri ai ghildei deciseseră să iasă la lumină. Și uite-așa, dintr-o lovitură, un polițist se transformase într-un învățător pensionar, un somelier devenise angajat la salubritate și o tânără studentă la meteorologie în vârstă de nouăsprezece ani – un șomer de treizeci și șapte de ani.

— Cum așa? zise Hazel, cu vocea mai tulburată decât și-ar fi dorit. O să stăm acasă și-o să-l privim pe Jared cum moare în timp ce mâncăm Doritos și bem Coca-Cola?

— Hei, nu omorî mesagerul, răspunse Kirk. Deși da, cam despre asta-i vorba. Sunt convins că exact ăștia sunt sponsorii. „Savurează o Coca-Cola rece în timp ce privești un seamăn de-al tău trăind deliciile cancerului cerebral."

— Bleah. Cred că trebuie să mă întind puțin. O să mă deconectez o vreme.

— Vrei să zici că sunt oameni care joacă jocul ăsta stând pe scaun?

Kirk scrisese întrebarea tocmai când Hazel apăsase pe „renunță“, ieșind din joc. Își scoase căștile și se trânti pe pat.

— N-o să mă prinzi uitându-mă la emisiunea aia, zise Hazel cu convingere, adresându-se ventilatorului din tavan.

Atât Hazel, cât și ventilatorul ştiau că e o minciună. Era ca un dependent de droguri care jură că n-o să-și mai ia următoarea doză: nu funcționa niciodată. Căci, din motive pe care nu le putea înţelege, Jared Stone devenise drogul lui Hazel.

* * *

În mânăstirea Surorilor Adoraţiei Perpetue era un singur televizor. Era un vechi aparat color pe care o Maică Stareţă îl primise în dar la jumătatea anilor '70, când deschisese cel dintâi cont bancar al ordinului. Avea un buton rotund pentru schimbarea canalelor și o antenă încorporată. Imaginea era neclară, dar prindea cele câteva canale care mai emiteau prin satelit.

Surorile și novicele ștergeau până și ultimul fir de praf de pe televizor, dar ele așa făceau cu orice alt lucru. Pentru ele era un simplu obiect de mobilier. După ştiința lor, televizorul, care se afla în camera comună, departe de dormitoare, nu fusese deschis niciodată.

Așa și era. Cu excepția intervalului orar de la unsprezece la douăsprezece noaptea, de luni până joi, și atunci numai de către sora Benedict.

Întâi veneau ştirile nopții, care o puneau la curent cu tot ce nu funcționa pe lumea asta. (Aici văzuse interviul

acordat de Jared ziariştilor din Portland.) După ştiri venea adevărata atracţie a televiziunii, *The Duke Hamblin Show*, unica plăcere vinovată a surorii.

Cel mai nou sosit pe o piață inundată de talk-show-uri nocturne, Hamblin avea o agendă conservatoare care se manifesta prin glume politice răsuflate, un fals dispreţ faţă de elita hollywoodiană (deşi interviurile cu vedete erau pâinea lui de zi cu zi) și suficiente referiri la Dumnezeu cât să jeneze un jucător de baseball avid de atenţie.

Hamblin tocmai își încheiase monologul și urma să anunțe o pauză de publicitate, când citi un anunţ al canalului de televiziune: „Nu uitați să urmăriți *Pe viață și pe moarte*, cel mai important reality show din istoria televiziunii. De săptămâna viitoare, pe ATN, puteţi urmări viaţa lui Jared Stone în timp ce o tumoare inoperabilă îi consumă creierul. Camerele noastre de filmare vor avea acces total în casa lui, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Vedeţi cum reacţionează el și familia sa în faţa bolii în fază terminală și a morții. Acesta va fi un eveniment fără precedent, care va schimba televiziunea pentru totdeauna. Vom reveni."

Biscuitul cu unt de arahide din mâna surorii căzu cu partea unsă pe sutana ei, de care rămase lipit un moment înainte să alunece pe podea. Ea nici măcar nu observă că îl scăpase.

* * *

Când Sherman Kingsborough văzu reclama pentru *Pe viață și pe moarte*, era beat. Stătea de ceva timp într-una dintre cele șaptesprezece camere ale vilei de 2.500 de metri pătraţi din Palm Beach primite de la tatăl său, având drept unic tovarăş o sticlă de burbon Maker's Mark.

În săptămâna de după anularea licitației lui Jared, Sherman fusese copleșit de spaimă. Îl îngrozea ușurința, ba chiar entuziasmul cu care acceptase să-și ucidă un seamăn. Și totuși nu putea să-și scoată ideea din minte.

Fugise din casa tatălui său din Aspen în casa tatălui său din Provence, apoi în casa tatălui său din Palm Beach, încercând să-și lase în urmă gândurile ticăloase, dar nu reușise. Acum încerca să și le scoată din cap cu ajutorul băuturii.

Când văzu pentru prima oară reclama, era atât de beat, încât se întrebă dacă nu cumva avea o halucinație provocată de alcool. Era însă exact atât de treaz cât să-și dea seama că era reală.

În mintea lui Sherman rămase un singur gând: „E un semn că trebuie să-l ucid pe Jared Stone."

* * *

Înainte ca Jared să se îmbolnăvească, o zi obișnuită în casa familiei Stone începea ca o zi obișnuită din viața oricărei familii din clasa mijlocie.

Megan se trezea cea dintâi. Când viața e frumoasă, când ești drăguță, populară, plină de speranță și ambiție, sari pur și simplu jos din pat. Își petrecea o oră dichisindu-se și pregătindu-se pentru școală, neuitând nici cel mai mic amănunt. Gama ei de farduri, accesorii și reviste de modă era mai potrivită pentru o *fashionista* de douăzeci și patru de ani decât pentru o puștoaică de clasa a opta.

Deirdre, care era încarnarea nevestei tipice din suburbii, cu copii și slujbă cu program complet, parcurgea în grabă rutina ei matinală: să facă duș (pe care îl redusese la șapte minute), să se îmbrace (cu haine pregătite de cu seară), să-și verifice e-mailul (minunându-se de fiecare

dată de mesajele trimise la două noaptea de șeful ei) și să o convingă pe Jackie să se dea jos din pat (nereușind niciodată din prima încercare, nedând niciodată greș la a treia).

Jackie, odată trezită, petrecea încă vreo câteva minute cu capul pe pernă, privindu-și mobilul. Când viața e tristă, când nu ai prietene apropiate, când oscilezi mereu între apatie și disperare, nu sari din pat, ci mai degrabă te târăști din el. Degetele o purtau de la o rețea socială pe alta, iar creierul, odihnit după o noapte de somn, absorbea toate informațiile pe care le primea. Apoi își alegea cele mai puțin spectaculoase haine ale ei, își lua rucsacul și își târa picioarele către bucătăria de la parter.

Dacă nu trebuia să fie în Salem sau la vreo întâlnire cu un client, Jared rămânea în pijamale – pantaloni uzați de flanel și un tricou încă și mai ponosit cu numele echipei Trail Blazers – și împacheta gustările de prânz pentru cele trei femei din viața lui, apoi gătea și micul dejun pentru toată lumea. Își asuma pe deplin răspunderea de a le echipa pe toate pentru ziua ce urma, chestie care îi plăcea la nebunie.

Megan vorbea tot timpul cât mânca clătite, ouă sau specialitatea lui Jared, frigănele cu banane și cocos, în timp ce Deirdre citea ziarul, iar Jackie – o carte. Jared le conducea pe toate la ușă, le săruta pe rând și le privea plecând, cu Trebuchet alături. Apoi cei doi, Jared și Trey, ieșeau la o plimbare prin cartier, reveneau acasă și se retrăgeau în biroul lui Jared.

Aici, Jared lucra la proiectele sale de design sau la chestiunile cu care se confrunta legislativul, iar Trey dormea, trezindu-se din când în când și împungându-l cu botul pe Jared ca să mai fie scos afară sau scărpinat după urechi. Dacă nu avea termene de predare prea strânse, Jared juca

golf *à la* Tiger Woods pe consola pe care familia i-o făcuse cadou de Crăciun.

Dacă Norman Rockwell[1] ar fi pictat la începutul secolului XXI, familia Stone ar fi fost sursa sa de inspirație.

Cancerul lui Jared schimbase totul. Echipa emisiunii *Pe viață și pe moarte*, instalându-și sediul în casa familiei Stone, schimbase lucrurile și mai mult. Permanentul du-te vino de oameni, camerele, cablurile, reflectoarele și microfoanele ascunse nu foarte subtil, fluxul constant de apeluri telefonice din partea presei – și nu numai a presei, ci a Presei, emisiuni ca *Today Show* și *Good Morning, America* programându-și interviuri cu Jared și familia lui.

Întrucât trustul de televiziune le acoperea toate cheltuielile, iar sănătatea lui Jared se deteriora vertiginos, Deirdre își luă concediu fără plată pe termen nelimitat. Nu avea încredere să-i lase pe angajații de la ATN singuri în casă cât era ziua de lungă și voia să fie alături de soțul și fiicele sale. Neștiind cu ce să-și umple timpul, îl ajuta pe Jared la treburile casei, ceea ce însemna că le preluase complet.

Jared își lăsă baltă puținele proiecte rămase și încercă să își dedice ce mai rămăsese din atenția sa emisiunii. Dar în loc să facă asta, sfârși prin a-și petrece majoritatea timpului dormind.

Fetele continuară să meargă la școală, dar noua lor celebritate făcea ca zilele să le fie oricum, numai normale nu. Acum, Megan își petrecea *două* ore dichisindu-se și admirându-se în fiecare dimineață. În schimb Jackie, ca reacție la atenția mediatică de care se bucura familia ei, începu să evite Twitterul, *Huffington Post* și *The Daily*

---

[1] Norman Rockwell (1894-1978) pictor și ilustrator american popular, cunoscut pentru ilustrațiile sale înfățișând viața de zi cu zi.

Beast. Lipsindu-se în linii mari de Internet – unica ei legătură cu lumea –, se retrase tot mai mult în carapacea ei.

Familia Stone făcu tot posibilul să se adapteze la noua normalitate care se abătuse asupra ei, încercând să o facă parte din peisaj. Dar asta era altceva decât expediţiile la mall sau jocurile în familie. Erau sub reflector douăzeci și patru de ore din douăzeci şi patru şi șapte zile din șapte, la capătul vieţii tatălui și soţului lor, sub ochii întregului mapamond. Casa lor fusese transformată într-un acvariu sadic și nu le mai rămăsese altceva decât să dea din buze și să înoate.

* * *

Ethan Overbee își petrecu în Portland săptămâna de dinainte de premiera spectacolului *Pe viață și pe moarte*. În mod normal lăsa producţia emisiunilor pe mâna angajaților săi – așa cum se gândea el la echipa de filmări –, dar acum era mult prea implicat, personal și profesional, ca să lase vreun lucru la voia întâmplării.

Deplasându-se între carul de regie și casă cu încrederea unui general victorios, Ethan își folosi farmecul său considerabil ca să cucerească toate persoanele implicate în proiect. Se impuse în fața tuturor, de la regizor până la cameramani și inginerii de sunet, drept un conducător binevoitor, care avea să dea sens vieţilor lor și să le relanseze carierele.

Spre ușurarea lui Jared, reuși chiar să le facă pe Deirdre și pe Megan să se împace cu ideea emisiunii. Le spuse cât de important era ce făceau, că aveau să ușureze suferința atâtor oameni care luptau la rândul lor cu boli în stare terminală. Ethan se distribui pe sine în rolul de erou și avu succes, cu două excepţii notabile.

Ori de câte ori Ethan intra într-o încăpere, Trebuchet ieșea. Deși atunci când era cazul, se prefăcea că se dă în vânt după animale, de fapt, Ethan le ura, lucru care lui Trey nu-i scăpase. Ca toți câinii, Trey avea un organ vomeronazal complet funcțional, care îi spunea să păstreze distanța față de acest om. Nu mârâia la Ethan, dar înceta să mai dea din coadă, care i se pleoștea ori de câte ori cei doi se aflau în aceeași încăpere, apoi, inevitabil, Trebuchet găsea ieșirea cea mai la îndemână.

Cealaltă excepție era, desigur, Jackie. Oricât se străduise, Ethan nu reușise să o facă să se dezghețe. Stătea și asculta cu politețe când el le împărtășea povești din lumea televiziunii, a Hollywoodului și a vedetelor. Apoi, când atenția tuturor era altundeva, părăsea încăperea pe urmele câinelui. Pur și simplu nu avea încredere în bărbatul ăsta. Era ca un comis-voiajor care vindea ceva ce familiei ei nu-i trebuia cu adevărat.

Pentru Jackie situația devenea insuportabilă. Mai întâi vestea despre cancerul inoperabil al tatălui ei, apoi licitația pe eBay și acum echipele de televiziune care îi invadau locuința. Avea senzația că plutește în derivă prin vidul cosmic, fără direcție, fără motoare, fără aer.

Când aflaseră că tatăl ei avea o tumoare pe creier, colegii ei de școală o ocoliseră ca pe o leproasă. La un anumit nivel, asta o făcuse să sufere. Pe de altă parte, fusese bucuroasă că măcar o lăsau în pace. Dar acum, când familia Stone urma să aibă propria ei emisiune de televiziune, puștii trecură de la a o ignora pe Jackie la a o transforma în centrul atenției. Haștagul #peviațășipemoarte și reclama de două minute care rula pe YouTube aveau un succes pe care Jackie nu-l înțelegea. Ce le păsa tuturor acestor oameni? Nu putea să treacă de la un curs la altul fără să răspundă la vreo întrebare, să audă lumea bârfind despre

familia ei sau să respingă vreo tachinare răutăcioasă (dureroasă în ciuda gramaticii precare). Cel mai rău fu când o fată nesărată de clasa a douăsprezecea puse bazele unui fan club *Pe viață și pe moarte* și începu să distribuie tricouri. În partea din față a fiecăruia era imprimată o fotografie a familiei Stone luată de pe contul de Flickr al lui Jared, în care apărea o Jackie deosebit de bosumflată. Cum putea cineva să fie atât de insensibil și de crud încât să se alăture unui fan club care îl urmărea pe tatăl ei cum moare?

Își imploră părinții să-i dea voie să stea acasă, dar Deirdre insistă spunând că nu era cazul să cedeze în fața luminii reflectoarelor și că „totul în viața noastră trebuie să fie cât se poate de normal". Jared nu părea să priceapă gravitatea reacției fiicei lui, sau poate că o înțelesese, dar nu avea încredere că a înțeles-o cu adevărat, așa că o susținu pe Deirdre.

Singurele clipe de pace din cursul rutinei zilnice a lui Jackie erau în conversațiile cu Max din timpul laboratorului de informatică. Ignorând noutățile de pe Facebook ca să nu vadă vreo postare despre *Pe viață și pe moarte*, Jackie își deplasa mouse-ul către fereastra mesageriei și dădea clic pe numele lui Max. Cu excepția lui Trebuchet, el era unicul lucru constant și neschimbător din viața ei. În linii mari.

Max
Solniciko, ce e eutanasia?

Fusese cea dintâi întrebare pe care i-o adresase Max când reluaseră discuția abandonată din pricina crizei ei de plâns. Îi trimisese un mesaj privat, asigurându-l că totul era în regulă și că voia ca el să dea uitării episodul și să-și vadă de ale lui. Max îi luase cererea în serios și se prefăcea că nimic nu se întâmplase. Dar asta nu îl împiedica să

caute alte moduri de a o face pe Jackie să vorbească despre ce-i stătea pe suflet.

Jackie
De ce?

Max
Ceva pe care îl citeam.

Jackie
Ceva despre care citeam.

Max
Da, cum zici tu.

Jackie
E atunci când o persoană e bolnavă și pe moarte și tu o ajuți să își pună capăt zilelor.

Un timp, Max nu mai scrise nimic.

Max
Adică o omori?

Jackie
Da, dar numai fiindcă e foarte bolnavă.

Max
Nu sunt sigur că asta înțeleg.

Jackie
„Nu sunt sigur că înțeleg asta", Max. Pune complementul după verb.

Max
Da, da. Dar spune-mi, oamenii chiar fac așa ceva? Se ajută unii pe alții să moară?

Jackie
Nu știu. Cred că da. Dar numai când ești atât de bolnav încât o să mori oricum.

Max

Ca atunci când ai cancer?

Jackie

Da.

Asta ar fi trebuit să-i pună sare pe rană, dar, cine știe de ce, pe Jackie nu o deranjă. În primul rând era vorba despre Max. Era la un milion de kilometri distanță. Și apoi, era bine să poată discuta totuși subiectul cu cineva, fără să spună lucrurilor pe nume.

Max

Asta mie nu pare corect. Scuze! Mie asta nu mi se pare corect.

Jackie

:)

Max

Zâmbărețul e fiindcă nu mi se pare corect?

Jackie

Nu, Max, e fiindcă mi se pare drăguț felul în care vorbești.

„Nu-mi vine să cred c-am scris așa ceva!" își zise Jackie.

Max

Sunet acest place la mine!

Jackie

LOL!

Max

Ce?

Jackie

Nimic, Max, nu-ți face griji. Dar spune-mi, de ce crezi că e incorect?

Max
Să ajuți o persoană să moară?

Jackie
Da.

Max
Fiindcă viața-i... cum se zice? Așteaptă, te rog, până caut.

Urmă o pauză îndelungată, în care Max consultă dicționarul rus-englez.

Max
Pentru că viața e sacră.

Jackie
Da, așa este. Deci de ce să silești o persoană să sufere înainte de moarte, dacă tot o să moară?

Urmă o altă pauză lungă și de data asta Jackie își dori să schimbe subiectul. Sentimentele ei despre eutanasiere începeau să se cristalizeze, dar nu voia ca Max să o creadă o ciudată sau o elitistă.

O salvă clopoțelul care anunța începutul următoarei ore.

Jackie
Pa, Max, trebuie să intru la oră. Data viitoare hai să vorbim despre ceva amuzant :)

Max
Tot ce-mi ceri, *Solniciko*!

Jackie părăsi laboratorul și se duse la dulapul ei. Cineva îi lipise de ușă un articol din ziar.

Misiunea Stone

(AP) Huntsville, Alabama – Când Hazel Huck (17 ani) a descoperit oferta lansată pe eBay de oregonianul Jared Stone, bolnav în fază terminală, asta a atins o coardă sensibilă.

„Nu știu să explic“, a declarat adolescenta într-un interviu telefonic. „Nu mi s-a părut corect ca tipul ăsta să fie nevoit să-și vândă viața.“

Stone, designer grafic și membru al legislativului din Oregon, a fost diagnosticat cu glioblastom multiform de gradul 4, tumoare de regulă fatală. Declarând că are mai puțin de șase luni de trăit, acesta și-a scos viața la licitație pe eBay, punând-o la dispoziția cui oferă mai mult.

Huck, în clasa a douăsprezecea la Școala pentru Tinere „Florence Nightingale“, a apelat la prietenii ei din spațiul virtual ca să adune bani și să participe la licitația lui Stone. Împătimită a jocurilor de tip RPG *World of Warcraft* și *Dark Age of Camelot*, Huck și-a invitat amicii virtuali într-o aventură. Scopul ei era să câștige licitația și să-i permită lui Stone să moară în sânul familiei sale, cu demnitatea intactă.

„A fost fantastică iuțeala cu care s-au mobilizat oamenii“, declară fata cu modestie. „Am contractat cu toții febra Jared.“

Folosindu-se de personajul ei din *World of Warcraft*, o druidă de nivelul șaizeci și cinci pe nume Guinevere cea Generoasă, Huck a declanșat o campanie virală în această lume fantastică.

„A decolat pur și simplu. Toți au fost de părere că e super să facem ceva concret împreună. Știți, în loc să ne jucăm doar."

Din păcate pentru Huck, eforturile ei impresionante aveau să eșueze. Rezerva domnului Stone – suma minimă necesară pentru a câștiga licitația – era de un milion de dolari, cu 700.000 de dolari mai mult decât a reușit să adune grupul virtual. Și o săptămână mai târziu, licitația a fost anulată pentru că viola termenii de utilizare ai eBay.

„Îmi pare rău că nu am putut fi de folos, dar mă bucur că am încercat și că ne-am unit forțele", a declarat Huck.

De-a curmezișul decupajului, cineva scrisese cu carioca roșie „Taică-tu e un ciudat!" Jackie dezlipi hârtia și o vârî în rucsac, atentă să nu o rupă. Se gândi o clipă să găsească un loc unde să se ascundă de colegii ei pentru tot restul zilei, dar nu avea energia necesară. Își strânse umerii și porni apatică spre ora de biologie. Dintr-odată, ideea cândva revoltătoare de a diseca broaște nu i se mai părea o treabă chiar atât de rea.

* * *

Pe viață și pe moarte fusese programat să ruleze de la nouă la zece seara, șapte seri pe săptămână, până la sfârșitul vieții lui Jared. Fiecare episod avea să prezinte un colaj de scene din casa familiei Stone, filmate în cele douăzeci și patru de ore anterioare și combinate cu interviuri cu Jared și familia sa. Planul lui Ethan era să lase spectatorii să se familiarizeze cu ideea emisiunii timp de

câteva episoade, apoi să permită interacțiuni cu publicul și să introducă și celebrități.

Cât despre potențialii clienți de publicitate, miza era simplă: dacă televiziunea le dădea oamenilor ocazia să vadă pe altcineva murind, aceștia aveau să dea buzna. Marfa nu era greu de vândut. Companii producătoare de automobile, detergenți, documentare și lanțuri de fast-food cumpărară cu toatele spațiu publicitar, creând reclame personalizate care să fie difuzate în timpul acestei emisiuni. Fiecare încercă să fie mai dramatică decât celelalte, dar lovitura de grație o dădu clipul publicitar al McDonald's, treizeci de secunde de negru absolut, cu mica emblemă a McDonalds, cenușie, în colțul de jos. În ultimele secunde litere alburii se iveau treptat, spunând publicului că „Orice-ar fi, toți trebuie să mâncăm. McDonald's, masa oficială a emisiunii *Pe viață și pe moarte*".

Premiera avu loc într-o seară de joi și ratingul depăși orice așteptări. În aproape optzeci de milioane de cămine fu urmărită scena de deschidere, cu Jared și Deirdre stând pe verandă și părând fericiți, sănătoși și normali. Era un interviu editat, condus de un regizor de platou care rămânea invizibil și în care ei răspundeau unor întrebări ce fuseseră tăiate la montaj. Lipitura dintre răspunsuri era, în mod deliberat, rudimentară, menită să provoace un mic șoc spectatorului. Deirdre vorbise cel mai mult.

Deirdre: Suntem căsătoriți de douăzeci de ani.
Jared: Ne-am cunoscut la facultate (tăietură) la NYU.
Deirdre: În timpul laboratorului de fizică. Aveam amândoi un proiect la științe și niciunul dintre noi nu era încântat.
Jared: Într-o zi am tras chiulul și am ieșit la o cafea. De atunci am rămas împreună.

Deirdre: Eu sunt originară de aici (tăietură) din Portland. Așa că am decis să locuim aici. Voiam să fim lângă mama mea. Când fetele erau mici a fost grozav. Au putut să-și cunoască bine bunica înainte ca ea să moară (tăietură). Cancer al căilor biliare.
Jared: Avem două fete. Jackie are cincisprezece ani, iar Megan treisprezece.

Camera focaliză pe fața lui Jared, apoi cadrul îngheță. Durerea și confuzia din ochii lui erau evidente.

Jared: Sau cel puțin atâta cred că au.

* * *

Ethan urmări primul episod din *Pe viață și pe moarte* singur în sufrageria palatului său din Malibu. Conducerea televiziunii, convinsă de acum că Ethan lansase un nou curent în universul reality showurilor, vrusese să dea o petrecere în cinstea premierei și a grămezii inegalabile de bani pe care aceasta o generase din publicitate. Ethan însă refuzase. Se gândise că era momentul să dea impresia unui tip interiorizat, distant, pentru a planta sămânța legendei lui Ethan Overbee în mințile colegilor lui. „Ca Steve Jobs“, își zisese el.

Urmări spectacolul pe un televizor cu plasmă de comandă specială, cu diagonala de doi metri și cu Bluetooth, dotat cu echipament pentru videoconferință și cu sonorizare multicanal. Stătea într-un fotoliu din piele cromată, ținând în mână un pahar de gin Beefeater cu lămâie și un strop de apă tonică.

Lui Ethan nu-i venea a crede ce bine mersese primul episod. Într-o săptămână toată America avea să urmărească

suferințele bietului Jared Stone. La naiba, până și el era curios ce urma să se întâmple. Asta era televiziunea cu tot ce avea ea mai frumos, mai sfâșietor și mai captivant, chiar dacă era cam sumbru.

Melancolia nu era o noutate în lumea televiziunii. Toate departamentele de știri din America se hrăneau cu tragedii. Când venea un uragan, ziariștii erau primii sosiți (și primii plecați). Când teroriștii aruncau în aer ținte civile, asigurau acoperirea evenimentului minut cu minut. Când un criminal înarmat acționa singur și deschidea focul într-un oficiu poștal, luau interviuri fiecărei rude a fiecărei victime, fiecărui membru al familiei trăgătorului și fiecărui realizator de talk-show care avea o opinie sau teorie, indiferent cât de idioată. Jared Stone nu beneficia nici el de un tratament diferit. În ATN se discutase chiar să mute emisiunea la departamentul de știri, dar Ethan nu avea de gând să-și lase copilașul pe mâna altora.

În timp ce genericul de final se derula sub un promo despre episodul următor, Ethan fu atât de emoționat că îi dădură lacrimile.

* * *

În timp ce *Pe viață și pe moarte* își avea premiera, Glio se hrănea cu amintirea primei întâlniri a lui Jared cu Deirdre. Poate pentru că el și Deirdre tocmai o povestiseră în fața camerelor de filmat. Sau poate fusese invers, poate că Jared spusese povestea știind în străfundul minții sale că în curând această amintire avea să dispară pentru totdeauna.

Glio se pomeni suflând în cafeaua cu lapte ca s-o răcească și privind-o pe Deirdre. Ea avea ochii verzi, nasul cârn și părul blond cenușiu strâns în coadă la spate. Își plimba

degetele lungi și suple pe ceașca ei cu cafea – o bea neagră, fără adaosuri – cu un gest între seducție și provocare. Retrăind acest moment din viața lui Jared, Glio era atât de emoționat încât nu auzea mai nimic din spusele lui Deirdre. Prin minte i se repeta obsedant ca un refren: „Nu-i de nasul meu. Nu-i de nasul meu."

După cafea, Glio și Deirdre traversară parcul Washington Square spre sud, către Soho și spre vest, în inima cartierului Greenwich. Pe măsură ce timpul trecea, Glio simțea cum devine tot mai încrezător. Inhibițiile îi piereau una câte una pe măsură ce se îndrăgostea. Ori de câte ori se uita la Deirdre, inima lui tresărea, apoi se lăsa din nou absorbit de conversație, înghițit de bula ce se formase în jurul lor.

Peste patru ore, când întâlnirea se termină, se aflau la intrarea căminului lui Deirdre. Glio își adună tot curajul și o sărută de rămas-bun. Fu surprins că, atunci când buzele li se întâlniră, un crâmpei din amintirea celui dintâi sărut al lui Jared fu inserat în evenimentele pe care le vedea și le trăia. Glio înțelese că Jared compara fiecare prim sărut cu acel sărut, cel dintâi din viața sa.

O privi pe Deirdre dispărând în holul căminului și apoi se îndepărtă plutind, atât în amintire, cât și prin creierul lui Jared.

* * *

Lui Sherman Kingsborough nu-i plăcea tipul care ședea lângă el. Platitudinile ce se revărsau din gura strâmbă a individului îl scoteau din răbdări.

Parcaseră în zona cu acoperire telefonică a Aeroportului Internațional din Portland, iar la casetofonul din Mercedesul lui Sherman se auzea N.W.A. cântând *Fuck*

tha Police. Acest cântec clasic din repertoriul gangsta rap era o tentativă anemică a lui Sherman de a face pe durul. Nu păcălea însă pe nimeni.

— O să te coste, spunea bărbatul de pe scaunul de lângă el.

Avea blugi, o jachetă din piele maro, ca de pilot, și bocanci de lucru foarte murdari. Îl chema Bobby – „Bobby pur și simplu", cum i se prezentase lui Sherman – și aducea atât de mult cu găinarul mărunt din filme, încât ți-ar fi fost greu să-ți imaginezi că era altceva.

— Ți-am spus, banii nu-s o problemă. Dar trebuie să intru în casa aia.

După ce urmărise primul episod din *Pe viață și pe moarte*, Sherman începuse să schițeze un plan. Voia să pătrundă în casa lui Jared în toiul nopții, când nu se petrecea mare lucru și nu era prea multă lume trează, să neutralizeze orice gură-cască și să îl omoare pe Jared, asigurându-se că faptul avea să fie imortalizat de una dintre camerele de televiziune ce păreau să se afle în fiecare încăpere. Când avea să termine, Sherman urma să își scoată masca, dezvăluindu-și identitatea. Apoi avea să înceapă fuga lui de justiție.

Existau puține senzații tari pe care Sherman să nu le fi încercat. Crima și fuga nu erau doar niște experiențe noi, ci erau și excitante. Și în cazul în care se petrecea cel mai rău scenariu posibil – capturarea – asta pentru Sherman nu putea însemna decât noi experiențe: procesul și închisoarea. Devenise încarnarea proverbului „mâinile făr' de lucru fac munca Diavolului". Sherman și Satan puneau de un parteneriat.

Trăindu-și viața așa cum și-o trăise, Sherman avusese de-a face cu tot soiul de personaje dubioase. Pentru el, Bobby era doar altă rotiță, o unealtă bună s-o folosești și

s-o lepezi. Își zicea însă că tipul era atât de lipsit de subtilitate, că devenea amuzant.

— Casa aia e păzită la greu, îi spuse Bobby.

— Da, știu. Dacă n-ar fi avut pază, aș fi sunat pur și simplu la ușă.

— OK, OK, Richie Rich, nu te ambala așa.

Bobby râse de propria lui glumă nesărată.

— Poți să mă ajuți? întrebă Sherman neluând în seamă porecla.

— Da, zise Bobby. Eu și amicii mei putem avea grijă să nu fie nimeni treaz ca să te oprească să intri în casă și putem avea grijă să se ia curentul.

— Nu mă interesează să se ia curentul. Vreau doar să pot intra neobservat și să pot pleca repede.

— Bine, n-o să se ia curentul. O să avem grijă să nu te vadă nimeni cum intri și ieși. Dar ce vrei să faci înăuntru? E ceva de manglit?

„Manglit?“ își zise Sherman. „Oamenii chiar zic «manglit»?“

— Fără-ntrebări, zise el.

— Bine. Dar o să te coste.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ți-am zis că...

— Ușurel, ușurel, te iau și eu în bășcălie. Cincizeci de mii de dolari.

Bobby avea un rânjet satisfăcut, de om convins că o să-l curețe de bani pe Sherman. Sherman făcu apel la toată voința lui ca să nu-i râdă în nas.

* * *

Cel de-al doilea episod din *Pe viață și pe moarte* fu o capodoperă în materie de montaj. Oricât de serios era declinul lui Jared și oricât de nesigur pe sine era, pe micul ecran situația părea mult mai gravă.

În realitate, Deirdre îi punea lui Jared o întrebare simplă – „Câinele are nevoie să iasă afară?" – și Jared ezita o secundă înainte să răspundă. În emisiune, Deirdre punea întrebarea, iar editorii făceau imaginea să sară de la Jared la Deirdre și înapoi de cinci/șase ori. Tăieturile erau artificiale, iar expresiile nedumerite sau chinuite ale soțului și soției erau decupate din alte scene, reprezentând reacții la întrebări sau remarci fără legătură cu plimbatul câinelui. Dar televiziunea e televiziune. Dacă apare pe micul ecran, înseamnă că-i real. Situația era dificilă mai ales pentru Jared. Când urmări episodul, seara, presupuse că era chiar atât de confuz pe cât îl făcuseră ei să pară. Clătină din cap cu un geamăt, reluând scena în mintea lui.

Jackie Stone nu era deloc confuză. Ea recunoștea un fals când îl vedea. Simți că-i fierbe sângele în vine și ceva se rupse în ea. Toate impulsurile întunecate ale lui Jackie izbucniră la suprafață, împingând-o să acționeze.

La cinci dimineața, în ziua de după difuzarea celui de-al doilea episod, Jackie baricadă în tăcere ușile din spate și din față ale casei cu mici piese de mobilier puse unele peste altele. Odată convinsă că ușile erau închise, făcu un tur al casei înarmată cu ojă neagră, vopsind obiectivele tuturor minicamerelor ascunse în fiecare cotlon. Echipa de filmări munci aproape o zi ca să înlăture pagubele produse de Jackie. Ea își petrecu toată după-amiaza în camera sa, așteptând ca părinții să o dojenească sau să fie chemată la o discuție cu regizorul, dar nu se întâmplă nimic.

Jackie își primi pedeapsa în seara aceea, odată cu difuzarea celui de-al treilea episod. Firește, tentativa ei de sabotaj fusese surprinsă de camere. Fu asamblată laolaltă cu imagini care îl înfățișau pe Jared zăcând pe podeaua biroului său, pe Megan vorbind la telefon cu prietenele ei și pe Jackie prost dispusă. Arătară fiecare centimetru al

camerei lui Jackie – inclusiv un unicorn zâmbitor cu un curcubeu în dinți, un suvenir dintr-o fază timpurie a vieții lui Jackie – în timp ce comentariul din studio o descria ca pe o persoană însingurată, cu puțini prieteni, care avea dificultăți în a accepta boala tatălui ei. Jackie văzu asta ca pe un mesaj secret din partea producătorului: potolește-te și joacă cum îți cântăm noi, altfel o s-o pățești.

Lunea următoare la școală, unde unii o aplaudară și alții o luară peste picior, fu cea mai lungă zi din viața ei.

Jackie nu-și dorea nimic mai mult decât să poată vorbi cu tatăl ei, dar știa că discuția va ajunge pe post și atât. Așa că se retrase în cameră, stinse luminile și se întinse pe pat. „Hai să vedem ce audiență vă aduce asta", își zise ea. Dar producătorii nu se sinchisiră. Din punctul lor de vedere, Jackie fusese neutralizată.

„Unde sunt oamenii buni din lumea asta?" se întrebă ea zăcând în întuneric. Apoi își aminti știrea lipită pe ușa dulăpiorului ei.

Jackie aprinse lumina, își recuperă rucsacul și scoase articolul despre Hazel Huck și eforturile ei de a strânge bani ca să-l salveze pe Jared. Îl citi o dată, apoi încă o dată, încercând să dea uitării realitatea din jurul ei. Voia să se piardă în articolul acela și în lumea pe care o descria.

* * *

Pete de lumină jucau pe fața lui Sherman Kingsborough în timp ce străbătea Grădina Japoneză din Portland. Era dezamăgit că aceasta nu avea un nume mai poetic, ca Grădinile Japoneze Morikami de lângă conacul tatălui său din Palm Beach, dar trebuia să admită că locul era al naibii de frumos.

O vreme, Sherman se întâlnise cu o fată care era budistă și care își petrecuse timpul inițiindu-l în secretele Căii de Mijloc. Acceptase totul ca s-o cucerească, făcând inclusiv o călătorie neplanificată în Japonia și un tur al templelor budiste. Sigur, pentru Sherman toate astea nu contaseră. Îi păsa de Buddha cam tot atât ca de Dumnezeu, adică deloc. „Ce-am fost în stare să fac numai ca să pun mâna pe o păsărică", își zise el în gând.

Singurul lucru cu care rămăsese de pe urma acestei căutări a iluminării – sau mai degrabă a faptului că se culcase cu o femeie în căutarea iluminării – era o pasiune pentru arhitectura japoneză și grădinile japoneze. Le găsea straniu de liniștitoare.

Așa că, în mod deloc surprinzător, cu numai câteva ore înainte să pornească în misiunea de a-l ucide pe Jared Stone, Sherman se pomeni admirând un arțar japonez ale cărui frunze stacojii alcătuiseră un covor moale pe solul de sub picioarele lui.

Fata cu care se întâlnise îl învățase câteva tehnici de relaxare – deși el se gândea la acestea ca la niște șmecherii, nu ca la niște tehnici – și încercă să le folosească în timp ce hoinărea prin grădină, dar fără rezultat. Glanda lui suprarenală făcea ore suplimentare, inundându-i organismul cu stimulenți puternici ca niște narcotice. Mintea îi era concentrată de parcă toate gândurile i-ar fi fost puse sub lupă și își stăpânea cu greu mușchii care parcă nu-i mai încăpeau în piele.

Era gata.

* * *

Jared petrecea din ce în ce mai mult timp întins pe podea, cu lumina stinsă. Puținele ocazii în care interacționa cu lumea exterioară, cu excepția interviurilor sale zilnice

cu regizorii și a vizitelor la medic, aveau aproape toate de-a face cu lobbyul privind dreptul de a muri. Devenise mascota acestuia și un soi de celebritate în lumea susținătorilor eutanasierii.

Jared voia să profite de situația lui pentru a face cât mai multe valuri cu putință. Când se simțea în puteri, își programa interviuri cu ziarele și posturile radio locale și începuse să scrie un editorial pentru *The Oregonian*, dar nu reușea să-l ducă la bun sfârșit:

Moartea cu demnitate: Vedere din interior

de Jared Stone

După cum cei mai mulți cititori au aflat, am o tumoare pe creier. E un glioblastom multiform de gradul 4, e inoperabil și mă ucide. Acesta e un adevăr de necontestat, atât cât poate fi ceva de necontestat când nu mai ești sigur nici măcar ce înseamnă „adevăr". Nu există medicamente, nu există operație, în viitorul meu nu se ascunde niciun miracol. În patru luni sau chiar mai puțin voi fi mort.

Am de luat câteva decizii. Să permit familiei mele să mă privească suferind și stingându-mă cu încetul sau să o părăsesc mai devreme decât ar fi fost cazul, punând capăt suferinței mele?

Alegerea de a-mi exercita dreptul la sinucidere asistată e a mea, a familiei mele și a celor care mă tratează. Nu există niciun motiv logic ca statul să se implice în treburile mele.

Și nu reușise să meargă mai departe. Știa ce voia să spună, sau cel puțin credea că știe, dar nu reușea să găsească un mod de a-și pune ideile pe hârtie. Nici nu era sigur cu ce cuvânt să înceapă următoarea propoziție.

Un prieten din legislativ, coautor al modificării Legii privind dreptul la o moarte demnă, se oferise să termine editorialul în numele lui Jared, dar cumva asta nu părea corect. Jared avea pur şi simplu nevoie de mai multe momente de luciditate. Dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi putut termina editorialul. Din păcate, momentele de limpezime a minţii erau din ce în ce mai scurte şi mai rare.

Jared renunţă la editorial şi se lungi din nou pe podea. Mintea lui continua să facă anagrame, una mai interesantă şi mai neobişnuită ca alta. Favorita sa era „pe viaţă şi pe moarte", căci anagrama pentru „viaţă şi moarte" era „moara-i vestită", ceea ce spera să-şi amintească să-i spună regizorului în timpul interviului din ziua următoare.

Ştia că existau probleme mai serioase care-i solicitau atenţia – familia, viitorul, moştenirea sa –, dar nu părea să-i pese de asta. Creierul său tot mai golit de amintiri nu-i mai putea furniza contextul necesar. De exemplu, ştia că fiica lui, Jackie, era necăjită, dar nu era sigur că ştia ce înseamnă asta. Nici nu era sigur ce ar fi trebuit să simtă el însuşi în această privinţă.

Jared zăcea de ceva timp gândindu-se la Jackie, când, deodată, avu ceea ce credea el că e o revelaţie, dacă ăsta o fi fost cuvântul corect. Se propti într-un cot, în întuneric, şi-i vorbi câinelui.

— Auzi, Trey, cred c-am dat-o rău în bară.

Apoi se culcă la loc, închise ochii şi adormi. La trezire, amintirea acestui moment dispăruse.

* * *

Bobby Durul se ţinuse de cuvânt. Nu se vedea ţipenie de om când Sherman Kingsborough se furişă pe după tufele de trandafiri din faţa casei familiei Stone. Întregul

său trup, cu excepția ochilor, era înveșmântat în lycra de culoare neagră. Ceasul lui digital de 6.300 de dolari – care funcționa la adâncimi acvatice de o mie de metri, arăta toate cele douăzeci și patru de fuse orare și răspundea la comenzi vocale cu o voce feminină cu accent neozeelandez, spunându-ți ora exactă – indica 3:33 a.m., la fel ca acum zece minute. Într-un acces de furie, Sherman își scoase ceasul și îl aruncă pe gazonul din dreptul bucătăriei lui Jared. Din iarbă se înălță o voce înnăbușită și tărăgănată, anunțându-l că era 3:33.

Sherman se furișă până descoperi ușa din spate, cea care se potrivea cu harta primită de la Bobby. Așa cum i se promisese, era descuiată și nesupravegheată.

În casă domnea întunericul. Unica lumină venea de la ceasul cuptorului, care indica ora corectă, 3:51. Sherman scoase harta impermeabilă, plastifiată, a interiorului casei și o studie în lumina roșiatică a lanternei de buzunar. Schița fusese desenată de un membru al securității emisiunii *Pe viață și pe moarte*, care – chiar în această clipă – era pe drumul de întoarcere spre casa lui din Juarez, Mexic, cu cei 10.000 de dolari pe care-i primise puși bine în borseta pe care o purta pe sub noua lui jachetă de piele. Individul în cauză îl informase totodată pe Bobby că Jared își petrecea aproape toate nopțile în biroul său, care era încercuit pe hartă.

Sherman înaintă pe burtă, târându-se afară din bucătărie și în sus pe scări cu mișcări de șarpe. Repetase manevra de atâtea ori pe scările lui de acasă, încât acum se putea mișca de parcă n-ar fi avut oase. Ajungând în capul scărilor, verifică din nou harta și își dădu seama că se afla chiar în fața ușii biroului lui Jared. Era atât de aproape că atingea lemnul cu fruntea.

Scoase cuțitul de vânătoare cu lama de treizeci de centimetri din teaca de la curea. Strângând cuțitul în mână,

își aminti orele pe care le petrecuse înfigând lama în manechinul de dimensiuni umane pe care îl cumpărase. Manechinul fusese conceput pentru antrenamentul câinilor de pază, dar își servise scopul. Sherman făcuse tot ce putuse pentru a se pregăti mental și fizic pentru acest moment. Era convins că toată scurta lui viață îl condusese aici, în acest loc și moment, către experiența umană fundamentală: aceea de a se simți Dumnezeu.

Și atunci se opri.

„Cine sunt eu ca să decid cine trăiește și cine moare?" își zise el în gând. Rămase locului un moment, incapabil să înainteze sau să se retragă. Un timp își zise că putea rămâne așa până la răsărit, când familia Stone avea să-l găsească. „Poate ei mă pot ajuta", își zise el. Dar apoi sentimentul se risipi.

„Cine sunt eu ca să decid cine trăiește și cine moare?" întrebă el din nou, de data asta în șoaptă. „Sunt Sherman Kingsborough și-s ăl mai tare din parcare, cuhr-vo, ăsta sunt." Ceea ce demonstrează fără drept de apel că puterea absolută corupe la modul absolut.

Mișcându-se cât mai silențios, Sherman întinse brațul și răsuci mânerul ușii, apoi o împinse cu blândețe. Atenția constantă acordată condiției sale fizice, aventurile lui pe Everest și în bărci cu pânze, pe parapante și corzi de bungee jumping, precum și orele de antrenamente dedicate acestei nopți își arătau roadele. Sherman Kingsborough pătrunse în vizuina lui Jared Stone ca o nălucă. Închise ușa după el. Timpul lui sosise.

* * *

În timp ce Jared dormea, Glio era pe cale de a consuma ceea ce Jared descrisese odată drept o amintire transcendentală. Se afla la Big Sky Resort, stând pe un buștean în

fața barăcii cu grătarul, aflată la capătului liftului cu cablu ce deservea cel mai puțin sălbatic dintre cei doi munți ai stațiunii.

Fulgi de nea pluteau leneș prin aer, lipindu-i-se de gene și de mănuși în timp ce sorbea ciocolată caldă, ascultând cum în difuzoarele din fața barăcii răsuna cu sonorul la maxim *Can't you see* al lui Marshall Tucker. Era una dintre puținele ocazii din viața lui Jared când trăia din plin momentul prezent. Nu existase nimic înainte, nu exista nimic după. Jared – și acum și Glio – era complet prezent. „Asta înseamnă să fii viu“, își zise Glio.

Jared venise în Montana împreună cu doi colegi în timpul unei vacanțe la facultate. Deirdre, cu care se întâlnea de aproape un an, nu-l însoțise în această călătorie. Gândul la Deirdre îl smulse din reverie. Și atunci își dădu seama că nu se mai simțea complet fără ea. El – Jared, Glio, amândoi – avea să o ceară pe Deirdre de soție imediat ce avea să revină la New York. Gândul ăsta, certitudinea asta, era unul dintre cele mai fericite momente ale vieții lui.

Și chiar în această clipă când era în culmea fericirii, un urlet explodă în capul lui Glio sau ar fi făcut-o dacă Glio ar fi avut cap.

* * *

În timp ce Sherman Kingsborough se furișa șerpește în biroul lui Jared Stone din Portland, Hazel Huck, al cărei fus orar era cu două ore mai târziu, se trezea ca să se pregătească de școală. La fel ca majoritatea americanilor, urmărise și ea *Pe viață și pe moarte*. Și, la fel ca majoritatea americanilor, fusese fascinată.

După ce consumase atâta energie ca să adune bani și să-l ajute pe Jared, Hazel fusese tulburată văzându-l pe

el și familia lui. Nu era cum se așteptase ea, deși nu prea era sigură la ce anume se așteptase.

Lui Hazel îi plăcuseră Jared, Deirdre, Jackie, Megan și Trebuchet. Erau o familie drăguță. Îi plăcuse mai ales că Jackie vopsise camerele cu ojă neagră, într-un act de sfidare. Știa că și ea ar fi procedat la fel, pentru că, dacă era să fie cinstită, emisiunea îi lăsase un gust amar. Jared Stone părea să se bucure de confort și presupunea că avea bani, dar ei i se părea că omul se trădase pe sine și că trebuia să existe un mod mai demn de a muri.

Urmărind familia Stone, nu reuși să scape de sentimentul că greșise față de ei, că ar fi trebuit să-i poată salva. Dar nu conta. Nu putea face nimic de-acum.

Hazel își scoase pantalonii de pijama și se duse la baie, încercând să nu se mai gândească la familia Stone, sau cel puțin nu până la ora opt seara.

* * *

În timp ce ușa de la biroul lui Jared se închidea, sora Benedict zăcea în pat fără să poată să adoarmă. Peste numai trei ore, forțele ei aveau să se mobilizeze. Cu binecuvântarea cardinalului, sora adunase o mică oaste de oameni virtuoși care să înconjoare casa familiei Stone în semn de protest față de emisiunea dezgustătoare care era filmată înăuntru.

Pe lângă Surorile Adorației Perpetue, sora Benedict mai primise promisiuni de sprijin din partea altor mânăstiri din preajmă – Surorile Sfintei Mile, Ordinul Preasfintelor Mirese ale Căinței și simplu numitele Surori ale Crucificării – precum și a zeci de enoriași. Sora Benedict știa că, dacă își juca bine cărțile și dacă bunul Dumnezeu avea să îndrepte spre ea atenția presei, demersul ei avea

să capete o viață proprie, atrăgându-i pe catolicii devotați din toată regiunea.

Sora Benedict nu avea nevoie de somn. Prin vine îi curgea puterea Domnului.

* * *

O mie de kilometri mai la sud, Ethan Overbee stătea pe terasa lui din Malibu privind spuma albă a valurilor întunecate ce se spărgeau de țărm. Răsucea în mână un pahar cu lichior Hierbas translucid. Ethan arareori dormea mai mult de trei-patru ore pe noapte și știa că în această noapte somnul avea să se lase așteptat, asta dacă avea să mai vină. Prefera să stea afară la răcoare și să se gândească.

Peste zece ore era programată o întâlnire a conducerii ATN. Ethan plănuia să facă uz de capitalul pe care i-l adusese succesul timpuriu al emisiunii *Pe viață și pe moarte* pentru a începe nimicirea lui Thaddeus St. Claire. Avea să pornească încet, folosindu-se de această ședință pentru a le reaminti tuturor că Thaddeus fusese sceptic cu privire la oportunitatea emisiunii. În lunile următoare avea să-l facă pe Thad să pară că și-a pierdut flerul, că-i o relicvă de pe vremea sitcomurilor și a dramelor, o persoană care merită un ceas de aur, o plată compensatorie și poate o croazieră de rămas-bun.

Visele lui de ins avid de putere se împletiră cu foșnetul repetat al oceanului, provocându-i o transă asemănătoare somnului. Ethan ațipi în balansoarul său. Auzea valurile șoptindu-i numele iar și iar:

— Ethan... Ethan... Ethan...

* * *

Neştiind că în casa lor se afla un intrus, Deirdre, Jackie şi Megan dormeau.

* * *

Sherman Kingsborough rămase întins pe podeaua biroului lui Jared, cu cuţitul în mână. În încăpere era beznă şi Sherman se pomeni regretând că nu cumpărase o pereche de ochelari cu vedere nocturnă. Aşteptă ca ochii să i se adapteze, dar întunericul era total.

Atunci auzi răsuflarea cuiva.

Jared Stone!

Sherman se târî încet în direcţia sunetului, un cântec de sirenă care îl conducea către destinul său. Momentul era la fel de excitant pe cât sperase că va fi. Era ca şi cum ar fi escaladat din nou Everestul.

Se opri chiar înainte să ajungă la trup. Era suficient de aproape ca să-i simtă răsuflarea pe frunte. Probabil că Jared dormea pe spate, cu capul într-o parte. „Ce-i mai pute gura", îşi zise Sherman.

Grijuliu să nu-l atingă pe Jared şi să-l trezească – acum că ajunsese atât de aproape, îşi dădu seama că nu voia o încăierare – Sherman îşi înălţă cuţitul deasupra capului, calculând cam pe unde ar fi trebuit să vină pieptul lui Jared, se mai opri o clipă ca să-şi testeze hotărârea şi coborî lama cu toată puterea de care era capabil.

Cuţitul îşi găsi victima, ai cărui muşchi şi oase opuseră mai multă rezistenţă decât se aştepta Sherman. Dar braţele de douăzeci şi trei de ani, bine întreţinute, ale lui Sherman, cu forţa sporită de viteza loviturii, înfipseră lama cu atâta putere, încât cuţitul străpunse trupul oprindu-se în podea.

În clipa în care lama îşi opri înaintarea, trimiţându-i un recul prin braţe, răsunară două zgomote care îl făcură

să încremenească. Mai întâi un urlet inuman, copleșitor, exprimând durere, surprindere și agonie. Sherman nu fusese pregătit pentru asta. Fiecare fibră a ființei lui se răzvrăti. Își dorea numai să retragă cuțitul din rană și dea timpul înapoi. „În mod sigur pot da timpul înapoi", își zise el. „Sunt Sherman Kingsborough meseriașul, cuhr-vo." „Meseriașul" și „curh-vo" își pierduseră însă tot aplombul, ca și cum creierul lui ar fi adăugat după ele „nu-i așa?"

Cel de-al doilea sunet era confuz și suna cam așa:

— Ce pizda mă-sii?!

* * *

James Wynn, în vârstă de nouăsprezece ani, fu cea dintâi persoană care ajunse în biroul lui Jared după atacul lui Sherman. Era asistent de producție, ceea ce, după cum descoperise fără întârziere, însemna „tu o să faci orice căcat vrem noi", și se afla în camion împreună cu directorul tehnic din schimbul de noapte, urmărindu-l pe Sherman Kingsborough cum se strecoară în încăperea neagră ca smoala.

— Cine mă-sa-i ăla? zise regizorul, un absolvent al UCLA de douăzeci și cinci de ani, care căpătase postul mulțumită bunăvoinței unui unchi ce lucra în televiziune.

Indică un monitor pe care rulau imagini transmise de o cameră echipată cu filtru nocturn.

— Are cuțit? întrebă James fără să se adreseze nimănui anume, cu ochii în ecran.

— Doamne Dumnezeule! țipă directorul. Treci acolo!

Înhăță mobilul și sună la 911. James, care avea un metru șaizeci și nouă și cântărea cincizeci și șase de kilograme cu toate hainele pe el și ud leoarcă, se năpusti afară din carul de regie fără să se gândească spre ce anume

alerga. Când auzi urletul, traversase deja peluza, intrase pe ușa din față și se afla la jumătatea scărilor. Îi înghețǎ sângele în vine, dar se sili să înainteze. Ajunse la ușa biroului cu un pas înaintea lui Deirdre și Megan.

James se opri o clipă, trase aer adânc în piept, apoi împinse ușa. Vârî mâna înăuntru și acționă comutatorul de lângă intrare.

Îi trebui un minut ca să înțeleagă scena dinaintea ochilor săi, fapt la care contribuiră țipetele lui Deirdre și apoi ale lui Megan. O auzi pe doamna Stone conducându-și fiica afară.

Acolo, în mijlocul biroului, pe podea, ședeau Sherman Kingsborough și Jared Stone, ambii apărându-și ochii de revărsarea neașteptată de lumină. La stânga lui Sherman, într-o baltă de sânge, zăcea Trebuchet, dându-și ultima suflare.

— Ce pizda mă-sii? repetă Jared.

Își prinse tâmplele în palme și se rostogoli pe o parte.

James, la fel ca Sherman, rămăsese fără cuvinte.

Trebuchet mai scoase un scâncet și-și dădu duhul. Atunci auziră sirenele.

PARTEA A PATRA

FAMILIA STONE ÎN AREST LA DOMICILIU

Marți, 13 octombrie

Lui Maxim Andreevici Vasilcinov îi plăcea Jackie Stone. Tare mult îi mai plăcea. De fapt, era unica lui prietenă.

Max era copilul durduliu și plin de coșuri al unei mame singure. Fotografia pe care o folosea pe profilul lui de Facebook era rezultatul unei căutări pe Internet cu cuvintele „adolescent drăguț". Nu avea prietenă, nu se ținuse niciodată de mână cu o fată și nu era bun la niciun sport. Nimic din personajul drept care se dădea față de Jackie Stone nu corespundea realității.

Când Max auzise pentru prima oară despre programul de împrietenire pe Internet, se bosumflase. „Acum pot să fiu disprețuit de puștimea de pe *două* continente", își zisese el. Când îi spusese mamei lui că nu vrea să participe, ea îl prinsese de bărbie și îl privise intens în ochi.

— *Solniciko*, poate că e bine așa, îi zisese ea. Poate-i o șansă să o iei de la zero, să fii cine vrei să fii.

Auzind asta, Max se simțise ca și cum norii de deasupra capului său puțin cam strâmb s-ar fi împrăștiat. Urmase sfatul mamei sale.

Își cumpărase o agendă specială, unde scrisese pagini întregi despre noul Maxim Vasilcinov. În fantezia asta a lui, avea doi părinți. Tatăl lui era funcționar la Ministerul Educației, iar mama lui stătea acasă ca să aibă grijă de el și de sora lui mai mică, Sașa. Avea o grămadă de prieteni la școală și era alergător de viteză. Învăța să cânte la

chitară pe un instrument electric uzat, cumpărat de tatăl lui de la un magazin de obiecte la mâna a doua. Îi plăcea să cânte cântecele formațiilor Green Day și Nirvana. Și până acum se sărutase cu trei fete.

Nimic din toate astea nu era adevărat.

Cu cât se scufunda mai mult în lumea lui imaginară, cu atât se lăsa mai captivat de ea. La un anumit nivel, începuse să creadă că Max cel imaginar era real. Ceilalți colegi de școală nu observaseră că, de când îl inventase pe noul Max, vechiul Max se ținea mai drept și călca mai apăsat. Pentru ei, el avea să rămână întotdeauna *malo mudak*, cretinul ăla mic. Dar lui nu-i păsa, sau nu-i mai păsa la fel de mult ca pe vremuri.

Când în sfârșit sosise ziua în care trebuia să-și cunoască noul prieten de pe Facebook, Max era gata. Își memorase noua sa viață în amănunt, repetase anumite formulări. Avea să fie îndrăzneț și tupeist și tot ce în viața reală nu îndrăznea să fie. Profesoara lui, o imigrantă poloneză pe nume domnișoara Loskiewici, nu zisese nimic văzând că Max folosea ca poză de profil o imagine care nu îi aparținea. Credea că era un băiat drăguț, care avea nevoie de puțină înțelegere.

Când se cunoscuseră, Max presupusese că Jackie era băiat. (Poza de profil a lui Jackie era una a lui Trebuchet.) Când își dăduse seama că Jackie era fată, i se scufundaseră toate corăbiile. Nu numai că viața ficțională pe care și-o construise fusese dezvoltată special pentru a impresiona un băiat american, dar Max habar nu avea ce să-i spună unei fete.

Dar nu conta. Jackie făcuse ca lucrurile să decurgă cu ușurință. Cu ea, totul era ușor.

Nu trecuse mult și Max îi povestise cât de mult îi plăceau filmele, că îi studiase pe toți marii regizori, de la regizorul

rus Eisenstein și filmul său *Crucișătorul Potemkin*[1] și până la filmele lui David Fincher[2]. Mama lui chiar îi cumpărase o cameră video ieftină cu prilejul împlinirii a paisprezece ani și Max își petrecuse multe nopți lipind laolaltă fragmente șterpelite de pe site-uri de upload video cu ajutorul unei variante piratate a programului de editare Avid. Cea mai fierbinte dorință a lui Max era să emigreze în Los Angeles, New York sau Londra și să facă filme. Stabilirea unei legături cu o adolescentă din America părea un prim pas, mai ales când persoana în cauză era de treabă, ca Jackie.

Lui Max îi era clar că Jackie era la fel de nefericită ca el. Fusese cât pe ce să renunțe la minciună și să-i spună cum stăteau de fapt lucrurile cu el, dar nu putuse. Devenise prea mult noul Max. Și, în plus, își zicea că poate Jackie avea nevoie în viața ei de cineva ca noul Max. Că merita pe cineva mai bun decât adevăratul Max.

Deși nu era pregătit s-o recunoască, nici măcar față de sine, Max se îndrăgostea de noua lui amică prin corespondență... tare de tot chiar.

* * *

Jackie tocmai îl visa pe Max când o deșteptă țipătul lui Megan. Instinctiv, sări din pat și se repezi la ușă, apoi tot instinctul o făcu să se oprească. Rămase încremenită cu mâna pe clanță, respirând precipitat, înspăimântată.

---

[1] Serghei Einsenstein (1898-1948), regizor rus din perioada filmului mut, pionier în domeniul tehnicii montajului cinematografic. *Crucișătorul Potemkin* (1925), film inspirat de revolta izbucnită în 1905 la bordul navei cu același nume, este un film de propagandă a revoluției comuniste din Rusia, dar în același timp o lucrare cinematografică ce a inspirat numeroși cineaști din toată lumea.

[2] David Fincher (n. 1962), regizor american cunoscut pentru filme ca *Se7en*, *Fight Club* sau *Fata cu un dragon tatuat*.

„Nu mai vreau“, spunea creierul ei. „Nu mai vreau.“

Auzea hărmălaia ce venea din hol, de lângă biroul tatălui ei. Oamenii vorbeau tare, cu voci isterice.

„Nu mai vreau.“

Reveni la patul ei și se așeză pe margine, cu mâinile împreunate în poală. Știa că în cele din urmă necazul avea să ajungă și la ea.

Jackie, care era numai cu un an și jumătate mai în vârstă decât Trebuchet, se considera sora lui mai mare. Cele dintâi amintiri ale ei erau că îl mângâia pe Trebuchet, înfundându-și degetele în blana lui sau trăgându-l de ea, în timp ce câinele, nemișcat, se lăsa explorat fără să protesteze, fără să latre, fără să muște.

Ei doi crescuseră laolaltă formând una dintre acele legături speciale ce nu se pot stabili decât între om – sau, în cazul ăsta, fetiță – și câine. Imediat ce crescuse destul de mare, Jackie li se alăturase lui Jared și Trebuchet în plimbările lor zilnice, tatăl ei lăsând-o să țină lesa, iar câinele știind când era cazul să nu mai tragă atât de tare.

Cineva ciocăni timid la ușă.

Jackie murmură „E deschis“, dar atât de încet încât abia se auzi ea însăși. Megan își vârî capul înăuntru. Jackie își privi sora și-i văzu teama din privire, dar nu zise nimic.

Megan intră în cameră, închise ușa în urma ei și se așeză lângă Jackie. Dacă mâinile lui Jackie erau nemișcate, ale lui Megan nu se puteau opri.

Legătura strânsă dintre Jackie și Trebuchet o făcuse dintotdeauna pe Megan să oscileze între gelozie și ușurare. Gelozie din cauză că animalul nu o alesese pe ea și ușurare pentru că nu credea că ar fi făcut față unui asemenea devotament.

„Ciudat“, comenta ea când vedea câinele stând la ușa lui Jackie de dimineață și așteptând-o răbdător să se

trezească. Megan înțelegea destule despre relația dintre Jackie și Trebuchet ca să vrea să-și protejeze sora de scena din biroul tatălui ei. Dar nu putea ocoli adevărul.

— Cineva... a intrat în casă, se bâlbâi Megan căutându-și cuvintele.

Părea năucită și toată culoarea îi fugise din obraji.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea lui Jackie era lipsită de inflexiuni, resemnată. Trase aer adânc în piept înainte să întrebe:

— E vorba de tati?

— Nu, e vorba de Trey, zise Megan.

* * *

După ce trupul lui Trebuchet fu îndepărtat, iar Sherman Kingsborough fu transportat la închisoare, după ce toți ceilalți părăsiră în cele din urmă biroul său, Jared și Deirdre rămaseră singuri.

— Ce naiba s-a întâmplat? o întrebă el zăpăcit.

— Nu-ți aduci aminte? întrebă Deirdre alarmată.

— Ba da, D, îmi aduc aminte, dar ce-mi aduc eu aminte nu poate fi real.

— Ba e real, Jare.

— Adică Sherman Kingsborough, băiatul miliardar, a dat spargerea la noi acasă ca să ne omoare câinele?

— Nu, iubitule, Sherman Kingsborough, băiatul miliardar, a dat spargerea la noi acasă ca să te omoare pe tine. Numai c-a ratat.

Jared nu știu ce să spună.

— Poliția zice că el era tipul care ți-a trimis mesajul ăla de pe eBay în care se interesa despre forma ta fizică, adăugă ea.

— Aha! fu tot ce reuși Jared să spună.

— Ce-ți mai face capul?

— Are o tumoare pe creier.

Deirdre îl privi pieziş.

— Glumesc. Scuze. Mi-e mai bine acum că restul lumii a plecat. Doctorița zice că stresul agravează lucrurile.

Deirdre îi luă mâna într-a ei.

— Nu te-am mai auzit făcând o glumă de săptămâni bune.

— Serios?

— Serios.

— Şi-acum ce urmează? o întrebă el.

— Nu ştiu. Regizorul a zis că o să întrerupă emisiunea pentru vreo două zile.

— Unde-s fetele?

— În camera lui Jackie.

— Au văzut ce s-a întâmplat?

— Megan da.

Jared încuviință tăcut. Se ridică, dar îşi pierdu imediat echilibrul şi căzu.

— Uşurel! zise Deirdre prinzându-l şi ajutându-l să se aşeze pe canapea. Jare?

— Sunt OK. Cred că am nevoie de puțină odihnă.

Se întinse pe canapea şi-şi înfundă capul în pernă, închizând ochii.

Deirdre se răsuci, gata să plece.

— D, zise el cu ochii în continuare închişi.

— Da?

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru tot.

* * *

În general, Hazel Huck nu prea socializa la şcoală. Prietenele ei cele mai apropiate, din clubul de matematică, de şah şi de la Cursul Avansat de Istorie Europeană, puteau

fi descrise mai degrabă drept cunoștințe amicale, dacă e să fim exacți. *Se ducea* la școală. *Se ducea* la ore. Dar de trăit trăia în Azeroth.

— Hazel, îmi pare rău de tipul ăla.

Paula Lake era o fată de treabă, cu o acnee severă, respirația urât mirositoare și niciun fel de abilități sociale. Aproape că vomită cuvintele când Hazel trecu pe lângă ea în pauza dintre a șasea și a șaptea oră de curs.

Hazel nu știa despre ce vorbea cealaltă fată, dar fiindcă Paula era prea des subiect de glumă pentru alții, înclină din cap politicos și-i zâmbi.

— Știu cât te-ai străduit să strângi bani ca să-i salvezi viața. Eu sunt un mag de nivelul douăzeci și am văzut tricourile alea cu „Salvați-l pe Jared". Am vrut să-ți vorbesc de când am aflat că ești tu.

„Are legătură cu Jared Stone?" se întrebă Hazel.

— Mersi, zise ea. Ne-am străduit și noi, dar probabil că e OK ce s-a întâmplat. Televiziunea are o grămadă de bani. Sunt sigură că o să aibă grijă de el.

— Cum, nu știi?! o întrebă Paula.

— Ce să știu?

— Vai de mine, pufni Paula.

Și îi povesti întâmplările de noaptea trecută, vorbind atât de repede că Hazel abia o putea urmări.

Lui Hazel îi trebui un moment până să înțeleagă. Vestea o lovi ca o palmă în plină figură. Soarta lui Trebuchet o întristă foarte tare, având în vedere cât de mult iubea câinii. Îi mulțumi Paulei, își încuie dulapul și părăsi școala. Treizeci de minute mai târziu, se conecta la Azeroth.

* * *

Sora Benedict se trezise odată cu soarele. Își urmase rutina ei matinală, ducându-se la toaletă, spălându-se pe

dinţi, pieptănându-se şi îmbrăcându-se. Făcuse baie cu o noapte înainte şi se simţea curată, purificată şi gata de luptă.

Deducând din atitudinea sorei importanţa evenimentelor acelei zile, novicele ei se adunaseră devreme în curtea centrală a mânăstirii, foindu-se nervoase. Unele dintre fetele mai tinere şuşoteau între ele chicotind. Cele mai multe aveau sub douăzeci şi trei de ani şi, întrucât evitaseră capcanele lumii de afară, erau, ca grup, mai imature din punct de vedere social decât vârsta lor. Aduceau mai degrabă cu o ceată de liceene de la şcoala catolică, îmbrăcate conservator, şi mai puţin cu nişte surori pioase ale Adoraţiei Perpetue.

Sora Benedict păşi prin lumina matinală ca generalul Patton, cu silueta perfect perpendiculară pe sol, părând mai degrabă să plutească decât să meargă.

„Ce zi frumoasă“, îşi spuse ea în gând şi avea dreptate. În maniera tipică Portlandului, vremea făcuse exact ceea ce nu se aşteptase nimeni să facă. Prognoza meteo anunţase ploaie şi frig, dar frontul atmosferic îşi văzuse de drum fără să verse un strop, lăsând în urmă un cer albastru intens, cu nori pufoşi şi un vânticel plăcut.

— Bine, fetelor, li se adresă sora cu cea mai autoritară voce a ei. Ce o să facem azi?

— Vom salva o viaţă, răspunseră ele la unison, cu voci în care nu se simţeau nici entuziasmul, nici sinceritatea.

— Haideţi, mai vioi! Ce o să facem azi? repetă sora Benedict.

— Vom salva o viaţă, răspunseră novicele, de data asta mai energic.

— Bine, acum alinierea!

Îndatoritoare, fetele formară un singur rând, în ordinea înălţimii, cea mai mică în faţă, cea mai înaltă în spate,

de parcă erau copiii von Trapp făcând cunoștință cu Maria pentru prima oară[1]. Tinerele călugărițe stăteau cu spatele foarte drept, încercând să imite ținuta șefei lor. Și rămaseră așa, în așteptare.

Sora Benedict își privi ceasul, o piesă greoaie, urâtă, strict funcțională, care conferea încheieturii ei ca de bărbat un aspect și mai masculin. Autobuzul cu care aranjase să fie transportate la locuința familiei Stone întârzia. Asta o făcu să se agite.

— Punctualitatea, fetelor, li se adresă celor aflate mai aproape de ea, este sora curățeniei și știm a cui soră e curățenia, nu?

— A sfințeniei, răspunseră câteva dintre ele fără chef.

Sora Benedict clătină din cap și se îndepărtă. Dimineața nu era nici pe departe atât de glorioasă pe cât se așteptase. Intră înapoi în mânăstire și-l sună pe șofer, un bărbat pios care avea propria lui companie de limuzine și adesea le transporta pe surori gratuit.

— Domnule Jenkins, zise sora la telefon, practic scuipând cuvintele, înțeleg că a ne transporta cu autobuzul e un act caritabil și generos, dar asta nu vă scuză pentru faptul că ați întârziat deja cu un sfert de oră.

— Aoleu, soră! Îmi pare rău, credeam că știți, răspunse domnul Jenkins.

— Ce să știu?

— Au pus un cordon de securitate în jurul străzii domnului Stone.

— Poftim?

— E peste tot la știri. Cineva a intrat în casa domnului Stone și i-a omorât câinele. Emisiunea a fost suspendată, nu se știe până când.

---

[1] Scenă din filmul *Sunetul muzicii*.

* * *

Primind vestea uciderii lui Trebuchet, Jackie împietrise. Megan îi povestise tot ce văzuse și auzise, dar pentru Jackie erau prea multe de procesat.

— Ești OK?

Vocea lui Megan era atât de firavă că abia se auzea. Se așteptase ca sora ei mai mare să țipe sau să plângă, în fine, să facă ceva. Însă Jackie rămăsese locului, nemișcată ca un copac într-o noapte fără vânt. Asta o speria pe Megan mai mult ca orice.

— Nu știu, fu tot ce-i putu răspunde Jackie.

— Jax, mi-e frică!

Ridicându-și privirea, Jackie își văzu sora așa cum era cu adevărat: o fată de treisprezece ani a cărei viață se dezintegra la fel de iute ca a ei. În Jackie se declanșară instinctele protectoare de pe vremea grădiniței.

— Știu, Meg, și mie mi-e frică.

— Ce-o să se întâmple acum? Și ce-o să se întâmple cu tati?

Jackie știa că de dimineață ea și Megan aveau să-și reia vechile poziții de supusă și stăpână, dar acum trebuia să fie alături de sora ei mai mică.

— Îmi pare rău, Meg, răspunse ea luând-o de mână și privind-o în ochi, dar tati o să... tati o să...

Megan încuviință.

— Știu, șopti ea, dar cât de curând?

— Nu știu.

Jackie făcu o pauză lungă. Se gândi cât de mult se schimbase tatăl ei. Nu era vorba doar de zăpăceala lui, ci și de aspectul lui fizic. Slăbise foarte tare și pielea îi era aproape cenușie. Începuse să arate ca o stafie.

— În curând, cred.

Surorile stătură așa mult timp, discutând despre tot ceea ce li se întâmplase și li se întâmpla, până ce adormiră în patul lui Jackie.

Jackie avu vise stranii, în care războinici medievali ucideau dragoni, numai că dragonii se transformau în labradori negri cu piepturile străpunse de spade înflăcărate. Când se trezi, lumina se strecura printre crăpăturile jaluzelelor desenând pe plapuma ei un model ca o miră de televiziune.

Megan dispăruse. Probabil era la parter, cu părinții ei. Jackie știa că ar fi trebuit să li se alăture, să vadă cum se simte tatăl ei, să afle ce se petrece, dar nu se simțea încă în stare.

Luă telefonul și intră pe Facebook. Imediat dădu cu ochii de o imagine care-l înfățișa pe Trebuchet zăcând într-o baltă de sânge în biroul tatălui ei, iar în spatele câinelui se vedea imaginea neclară a lui Jared apăsându-și palmele pe tâmple. Imaginea fusese postată de unul dintre blogurile cu știri din lumea spectacolului pe care Jackie le urmărea.

Țipă și scăpă telefonul.

— Jax? rosti o clipă mai târziu vocea tatălui ei de dincolo de ușă. Ești OK? Pot să intru?

Jackie nu era pregătită să-și vadă tatăl. Își drese glasul căutând o scuză, dar era prea târziu. Jared deschise ușa și intră.

— Bună, Fulgușor, zise el. Ești bine?

Lui Jackie îi plăcea că tatăl ei încă îi mai zicea Fulgușor. Porecla se ivise pe durata unei excursii la schi, în munții Cascadelor, când ea avea numai șase ani.

„Dar o să cad și-o să mă lovesc“, le spusese ea părinților în timp ce mama îi încheia cizmele mari și butucănoase.

Se temea să se urce pe schiuri.

— Pe cine o să doară mai tare, pe tine sau pe fulgii de nea, Fulgușor? îi răspunsese tatăl ei.

Jackie chicotise, așa că Jared repetase întrebarea și ea râsese din nou. Tot nu voia să se urce pe schiuri, dar tatăl ei continuase să-i spună Fulgușor, topindu-i rezistența, până ce ea cedase și decisese să facă o încercare.

— Tati, zise Jackie în prezent, în dimineața de după moartea lui Trebuchet, n-ar trebui să facem asta.

Făcu semn către camerele de luat vederi.

Jared își contemplă mâinile de parcă ar fi studiat liniile complicate din palme, așteptându-se să-i dezvăluie un secret.

Tăcerea evidenție tensiunea ce se ivise între tată și fiică, pentru prima oară în viața lui Jackie. Voia să i se arunce în brațe, să-și culce capul pe pieptul lui și să-i povestească tot. Voia să-i spună cât ura emisiunea și pe Ethan Overbee. Să-i povestească despre Max și despre faptul că ea și Megan stătuseră de vorbă toată noaptea și cât de rău îi părea de Trebuchet. Mai presus de toate, voia să-i spună ce rău îi pare că el are cancer și cât e de speriată.

Dar nu putea. Și nu voia. Nu cu ei privind-o.

— Scumpa mea, numai fiindcă sunt camere aici nu înseamnă că nu putem vorbi, zise tatăl ei de parcă i-ar fi citit gândurile.

Jackie ar fi vrut să-l creadă, își dorea asta mai mult ca orice.

— Emisiunea asta și... și...

Jackie nu era sigură dacă tatălui ei nu-i venea să pronunțe cuvântul sau pur și simplu nu și-l amintea.

— Cancerul, termină ea în locul lui. Cancerul.

— Da, cancerul. Astea nu înseamnă că nu mai suntem Fulgușor și Supertati.

— Gata să salveze universul, zise Jackie în același timp cu Jared.

Era încă una dintre glumele știute doar de ei.

Tatăl ei îi zâmbi și nici nu mai fu nevoie de altceva. Jackie se topi la pieptul lui și îl îmbrățișă de parcă nu avea de gând să-i mai dea drumul vreodată. Cu ochii minții, se văzu agățându-se de tatăl ei. Apoi creierul ei amplasă scena pe ecranul unui televizor. Se desprinse. Prezența camerelor o copleșea.

— Îmi pare rău pentru tot, tati. Dar nu-mi place că ne urmăresc.

Nu-și desprinse privirea din ochii lui.

Preț de un minut, el păru confuz, apoi scoase un oftat imens.

— Da, ai dreptate, zise Jared privind camera din dormitorul lui Jackie, apoi o bătu pe genunchi. Coboară când ești gata. O să-ți pregătesc micul dejun.

Jackie îl apucă de braț și îl sărută pe obraz.

* * *

Glio îi privea pe Jared și pe Jackie cea de șase ani jucându-se de-a supereroii. Amintirea era îmbibată cu un vag regret că el și Deirdre aveau numai fete și o ușoară vinovăție că, dorindu-și un fiu, Jared o transformase pe Jackie într-un soi de băiețoi. Dar sentimentul era trecător, efemer, ca o notă discretă de pian, îngropată adânc în mixajul unei melodii pop mult prea editate.

Jared și Jackie luaseră toate pernele și pernițele de pe canapeaua din camera de zi, una din două piese, învelită în fetru de culoarea ciocolatei, și construiseră cu ele o fortăreață. Jared improvizase un acoperiș din pături și se târa pe burtă înăuntru și afară din construcția improvizată, pe urmele lui Jackie.

Glio o auzea pe Megan în camera alăturată. Vorbea cu o prietenă imaginară, o prințesă sau ceva de soiul ăsta.

Sunetul vocii ei declanșă un nou sentiment de vinovăție în mintea lui Jared, care credea că nu îi acordă suficientă atenție fiicei lui mai mici. Glio constată cu uimire că gazda lui punea sentimentul deoparte, ca și cum ar fi pus un dosar într-un sertar, știind că ar trebui să-l citească mai târziu, dar fără a-i da suficientă importanță ca să-și amintească s-o facă.

— Acum ce facem, Fulgușor? o întrebă Jared.

— Trebuie să îi oprim pe tipii cei răi, șopti Jackie. Sunt chiar la intrarea în fort. Au plecat, dar s-au întors când am venit noi aici.

— Au plecat, o corectă Jared.

— Au plecat, dar s-au întors!

Jared, remarcă Glio, era fascinat de imaginația bogată a fiicei lui și de entuziasmul ei. Înțelese pentru prima oară imensa pierdere cu care era confruntată familia Stone. Dar Glio procedă și el ca Jared, ascunzându-și propria vinovăție în sertar.

— Deci suntem supereroi? întrebă Jared complet absorbit de poveste.

— Da, suntem supereroi! îi șopti Jackie cu convingere.

— Și cum ne cheamă?

— Tu ești, tu ești... Supertati!

Glio se pomeni scăldat într-un flux de ocitocină[1]. Era o senzație atât de minunată, că își dori mai mult.

— Îmi place, șopti Jared. Și tu cine ești? SuperJackie?

— Nu, tati, răspunse ea. Sunt Fulgușor. F-U-L-G-U-Ș-O-R.

Jackie abia învățase să silabisească acest cuvânt și de două zile numai asta făcea ori de câte ori îl rostea cu glas tare. Glio fu invadat de un nou val de ocitocină.

Înțelese atunci că aceasta era una dintre cele mai dragi amintiri ale lui Jared. Ori de câte ori gazda sa și-o

[1] Numită și hormonul afecțiunii.

amintea, se simțea invadată de o senzație de bucurie, căldură și siguranță. Glio se simți aproape vinovat să o absoarbă bucată cu bucată în masa lui din ce în ce mai mare.

* * *

Ethan Overbee asista, nevenindu-i să-și creadă urechilor, la o ședință unde președintele consiliului director al ATN îl făcea cu ou și cu oțet. Thaddeus St. Claire stătea la stânga președintelui, clătinând cu tristețe din cap, îndurerat de eșecul protejatului său.

„Mincinosul naibii", își zise Ethan. „Și noi ar trebui să credem că el n-a avut nicio legătură cu ședința asta?"

Ca urmare a dezastrului de PR reprezentat de uciderea câinelui lui Jared Stone, ATN era atacată de tot restul presei și consiliul director dădea vina pe Ethan.

— Ne-am pus pielea-n joc, Overbee, și șacalii își ascut colții, zicea președintele. Cum dracu' a intrat individul ăla în casa domnului Stone? Ce făcea paza?

— N-a fost un tip oarecare, Roger.

Ethan era singurul angajat al televiziunii care îi spunea președintelui pe nume. Toți ceilalți i se adresau cu „domnule Stern" sau „domnule" pur și simplu. Ethan simțise că era important să se comporte ca un egal încă de la începutul relației lor și Roger Stern – de cincizeci și șapte de ani, cu predispoziție pentru ulcer, supraponderal și veșnic nemulțumit (cunoscut printre subordonați drept Jabba cel Sever) – îl tolerase.

— A fost Sherman Kingsborough. Gândește-te ce publicitate!

— Să mă gândesc la publicitate? întrebă președintele de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce auzea.

— Mâine seară, când o să intrăm iar în emisie, toți americanii se vor uita. *Pe viață și pe moarte* va fi emisiunea cu cel mai mare rating din istoria...

— Ethan, n-o să intrăm în emisie mâine seară.

Vocea lui Thaddeus St. Claire era blândă, dar fermă.

— Poftim?

— Thad are dreptate, interveni Stern. Trebuie să luăm o pauză de câteva zile, să lăsăm familia să-și jelească animalul mort și America să-și revină. Azi, trei directori ai unor mari companii mi-au spus că nu mai vor să li se difuzeze publicitatea până nu se calmează spiritele.

În sinea lui, Ethan răsuflă ușurat. Pentru un moment, se temuse că aveau să anuleze emisiunea de tot.

— Bine, Roger, zise Ethan vorbindu-i direct președintelui și nu lui Thad. Înțeleg, dar lasă-ne măcar să facem niște interviuri cu familia. Când o să revenim pe post trebuie să avem un montaj despre incident.

Stern îl privi pe Thad, care încuviință din cap. Asta îl duru pe Ethan cel mai tare. Controlul îi scăpase printre degete, asta dacă îl avusese vreodată.

— Și, Ethan, adăugă Stern aplecându-se spre el.

— Da, Roger.

Până și Ethan se făcu mic sub privirea furioasă a magnatului.

— Nu lăsa să se mai întâmple un alt dezastru ca ăsta.

Ethan încuviință, notându-și în minte că oamenii cu adevărat puternici nu aveau nevoie să adauge „că altminteri..." La nivelul ăsta, amenințarea era subînțeleasă.

* * *

După plecarea tatălui ei, Jackie deschise iar telefonul, ignorând de data asta noutățile de pe Facebook și intrând direct pe chat. Max era deja acolo.

Max
Solniciko, îmi pare rău. Nu știu ce să zic.

Deci Max ştia deja ce se petrecuse. Jackie nu se miră.

Jackie
Cum ai aflat?

Max
Vuiește tot Internetul.

Jackie
Da, sigur. În fond de ce nu?

Max
Solniciko, zic ceva ce nu trebuia?

Până în clipa aceea, Jackie se simţise sfârşită, învinsă. Dar acum, de dincolo de resemnare începea să se insinueze mânia.

Jackie
Nu, Max. Nu-i vorba de tine, ci de mine.

Max
Cât timp o să se întrerupă emisiunea?

Jackie
Ce?

Să se întrerupă? Pentru Jackie asta era o noutate.

Max
Pe Internet se zice că *Pe viață și pe moarte* va suferi un hiatus. Am căutat ce înseamnă.

Jackie
Max, n-am ieșit din camera mea de când s-a întâmplat. Tu știi mai multe decât mine. Ce se mai zice?

Max
Vrei să știi?

Jackie
Da.

Max
Tipul care i-a făcut asta câinelui tău e superbogat. Miliardar. Sherman Kingsborough. Am auzit nume al lui.

Jackie auzise și ea de numele lui, deși altminteri nu știa prea multe. Ceva despre faptul că escaladase Everestul și avusese necazuri cu poliția într-o țară din Asia.

Jackie
Sunt sătulă de toate astea, de emisiunea asta idioată. Mi-aș dori să nu mai fie.

Urmă o nouă tăcere prelungită. Jackie, care se gândea la Trebuchet, se mulțumi să privească ecranul sperând că Max va scrie ceva care s-o facă să se simtă mai bine.

Max
Solniciko, spune-mi, nu-ți place să apari la televizor?

Jackie
Nu.

Max
Dar nu-și doresc toți americanii să apară la televizor?

Jackie
Nu toți, Max. Dar nu asta-i ideea. E vorba de emisiune. E groaznic. O editează ca să-l facă pe tata să pară mai confuz decât este și... la școală e așa nasol! Aș vrea să mor!

Max
Nu, *Solniciko*, să nu mai spui niciodată una ca asta.

Jackie se simți prost. Voia ca Max să o placă, dar făcea tot ce putea ca să fie imposibil de plăcut.

Jackie
Ai dreptate. Îmi pare rău.

Max
Nu, trebuie să-mi promiți că n-o să mai zici niciodată așa ceva. „Max, promit să nu mai zic niciodată așa ceva."

Jackie
OK, Max, îți promit.

Max
Bine. Asta-i bine.

Jackie
Dar asta nu mă ajută. Tot sunt blocată aici.

Max
Dacă nu-ți place emisiunea lor, fă tu alta.

Jackie
Cum așa?

Max nu avusese de gând să scrie asta, dar acum c-o făcuse, în mintea lui începea să se formeze o idee, un plan diabolic care să o ajute pe Jackie și să îi apropie şi mai mult unul de altul.

Jackie îi simțea degetele, la mii de kilometri depărtare, abătându-se asupra tastaturii ca un tsunami. Îi simțea încântarea tot mai mare şi asta o făcu și pe ea să se însuflețească.

Când terminară de vorbit, Jackie se pomeni zâmbind, lucru la care nu se aşteptase.

* * *

Sherman Kingsborough se trezi buimac şi descoperi că era la închisoare. Era unicul ocupant al unei mici celule care conținea un pat, o chiuvetă și o toaletă. Nu-şi amintea unde se afla sau cum ajunsese acolo. Asta nu era ceva neobişnuit pentru tânărul miliardar. Singurul lucru pe care-l ştia sigur era că vezica stătea să-i plesnească.

După ce se uşură şi se stropi cu apă pe faţă, Sherman se apucă să reconstituie în minte întâmplările nopţii precedente. Ori de câte ori revăzu sărmanul câine – încă îi mai auzea urletul de moarte – simţi gust de fiere în gâtlej. Lui Sherman îi plăceau câinii. Îi plăceau chiar foarte tare.

Într-un fel, se simţea uşurat că nu-l omorâse pe Stone. Şi era uşurat că se află la închisoare. Coşmarul prelungit al acestei săptămâni şi al aventurii lui criminale ajunsese în sfârşit la capăt. Compară experienţa cu ceea ce atleţii numeau „furia steroizilor“, o stare de confuzie agresivă provocată de excesul de steroizi. Numai că Sherman nu recursese la steroizi. Nu era sigur ce concluzii să tragă, dar măcar se terminase.

Îşi amintea vag că înainte să fie aruncat în celulă făcuse cunoştinţă cu un procuror şi cu un avocat al apărării. Ştia că era acuzat de tentativă de omor de gradul întâi, intrare prin efracţie, încălcarea proprietăţii şi cruzime faţă de animale. Mai ştia că procurorul se opunea eliberării lui pe cauţiune şi că, după părerea avocatului, judecătorul avea să fie de acord. Combinaţia lui de bani şi depravare îi făcea pe oamenii legii să se teamă că avea să fugă.

Dar oamenii bogaţi – credea el – scăpau întotdeauna de probleme.

Ca la un semn, paznicul se ivi lângă celula lui.

— Vino-ncoa, ucigaş de câini, zise el.

— Mi-a venit avocatul?

Paznicul pufni.

— Ce avocat? Din câte am auzit eu, nici apărătorul din oficiu nu vrea cazul tău, și el n-are de ales. Nu, te mutăm într-un loc mai sigur din cauza amenințărilor cu moartea.

— Amenințări cu moartea?

Gardianul pufni din nou ironic în timp ce deschidea ușa.

— Sherm, nu prea ești ceea ce s-ar numi un tip popular, zise el.

Și acestea fiind zise, Sherman Kingsborough ieși pentru totdeauna atât din celula sa din închisoarea Portland, cât și din viața familiei Stone.

* * *

Jared își înghițea cerealele într-o stare de năuceală. Mintea lui, copleșită de evenimentele ultimelor ore, se deconectase mai mult sau mai puțin. În ce mai rămăsese din creierul lui Jared încetase orice activitate conștientă. Încă așezat la masă, lui Jared îi căzu bărbia în piept și răsuflarea lui deveni regulată.

Pentru Glio era ca și cum ar fi stat pe verandă într-o dimineață însorită de duminică, cu o carte bună și o cană cu ceai oolong[1]. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să vadă și să trăiască visele gazdei sale.

Așa cum e adesea cazul cu gândurile inconștiente, visul părea o reproducere distorsionată a lumii reale. Îi amintea lui Glio de un tablou de Picasso pe care îl consumase cândva ca parte a unei după-amieze petrecute de Deirdre și Jared la Muzeul de Artă Modernă din New York. Toate piesele erau prezente, dar fuseseră amestecate, mutate din loc și asamblate într-un soi de talmeș-balmeș grotesc ce părea să ia realitatea peste picior.

---

[1] Sortiment de ceai semi-fermentat, mai puțin bogat în teină decât ceaiul verde.

În vis, Jared își anunța familia că are cancer.

În realitate – în amintirile deja înghițite de Glio –, Jared și Deirdre purtaseră două discuții separate: una cu Jackie și una cu Megan. Jackie fusese stoică, tăcută și în stare de șoc, iar Megan – dramatică și punând o grămadă de întrebări: „Cum te simți când ai cancer? Doctorul îl poate vedea? Nu pot să facă o operație și să ți-l scoată? Cu mine ce o să se întâmple? Mama o să se recăsătorească?“ Această ultimă întrebare îl făcuse pe Jared să râdă și pe Deirdre să plângă.

Glio se minunase de aceste amintiri gemene, neînțelegând cum era posibil să simtă nu numai tensiunea lui Jared, ci și pe a familiei sale. Era ca și cum dinspre soția și fiicele lui ar fi venit niște unde alfa care le permiteau să-i comunice emoțiile lor fără să le exprime prin viu grai. Era fascinant.

Dar asta fusese realitatea.

Visul luă aceste două scene și le combină, întorcându-le pe dos. În el, nu Jared avea cancer, ci Jackie. Stătea calmă, zâmbind, cu chipul luminat parcă de un regizor câștigător al premiului Oscar.

— Doctorul mi-a zis că mai am patru luni de trăit. Dar nu-ți face griji, totul va fi bine, nu crezi?

Jared simți în piept niște bătăi ca de tobă, pe care era convins că le putea auzi oricine. Le privi îngrozit pe Deirdre și Megan, dar niciuna dintre ele nu scoase un sunet. În timp ce le privea, chipurile lor – întâi gurile, apoi nasurile, apoi ochii – începură să dispară.

— Sunt pe moarte, tati, ce simți în privința asta?

Jackie îi zâmbea batjocoritor. Bătăile inimii lui Jared deveniră atât de puternice, încât nu mai auzea decât un cuvânt din trei:

— Nu-i... nostim... mori?... Este... N-o... fie... fără?

Apoi Jackie izbucni în râs. Imaginile lui Deirdre și Megan continuau să se topească, iar Jackie râdea. Jared cel din vis țipă până îl trezi pe Jared cel real. Gâfâia și plângea și își vărsase laptele cu cereale pe toată masa.

Glio se opri din mâncat. Îi pierise apetitul. Emoția se dovedise mai tare decât foamea.

* * *

Ethan Overbee luă primul avion către Portland. Gândul la cele petrecute îl făcea să fiarbă pe scaunul său de la clasa întâi. Fusese cât pe ce să capete tot ce își dorise, dar venise lunaticul ăla de Kingsborough și stricase lucrurile.

„Nu, nu-i așa“, își zise el. „Kingsborough nu a stricat nimic. Angajații mei au făcut-o. Afurisiții mei de subalterni! Cum naiba s-a întâmplat asta?“

Când ajunse pe platoul emisiunii *Pe viață și pe moarte*, tot personalul se adunase și îl aștepta. Nu reuși însă să înțeleagă de ce îi zâmbeau absolut toți.

În centru stăteau directorul din schimbul de noapte, care chemase poliția, și James, asistentul de producție care ajunsese primul la locul faptei după ce îl zăriseră pe Sherman Kingsborough în fața ușii biroului lui Jared. Restul echipei se adunase în jurul lor ca familia extinsă la o ceremonie de absolvire a liceului.

„Băga-mi-aș“, își zise Ethan, „ăștia cred c-am venit să le dau vreo medalie?“

— Băga-mi-aș, rosti el măturând camera cu privirea și făcând contact vizual cu cât mai mulți dintre angajați. Credeți c-am venit să vă dau vreo medalie?

Simți cum le piere imediat vântul din pânze.

Își petrecu următoarele treizeci de minute frecându-le ridichea, vorbind despre neglijența fără precedent a celor

de la pază, despre faptul că nu acordaseră atenţie tuturor amănuntelor. Vorbi despre trauma familiei Stone şi despre faptul că America spera ca *Pe viață și pe moarte* să vindece răni şi cum ei, personalul, dezamăgiseră America, televiziunea şi pe el.

Până termină, cel puţin doi membri ai personalului plângeau fără să se ascundă. Nu fiindcă le rănise sentimentele, ci din cauză că îl dezamăgiseră pe Ethan Overbee, director adjunct responsabil cu programele ATN. Atât de bun era.

Terminând cu echipa, Ethan ceru familiei Stone să se adune în sufragerie. Se gândise pe toată durata zborului dinspre L.A. cum să dirijeze discuţia. Trebuia să-i convingă să accepte ceea ce urma.

— Deirdre. Jared. Jackie. Megan.

Le rosti numele rar, privindu-i pe rând cu ochi ce păreau să le pătrundă până în adâncul sufletelor.

— Îmi pare nespus de rău de Trebuchet. Toţi cei din televiziune sunt scârbiţi de cele petrecute. Roger Stern m-a rugat să vă transmit personal condoleanţele sale sincere.

Familia Stone părea să fie la înălţimea numelui ei: nu mişca, nu respira. Undeva prin preajmă, un greier începu să cânte. Ethan insistă.

— Sigur, o să întrerupem emisiunea câteva zile. O să le dăm tuturor prilejul să-şi tragă sufletul şi să-şi revină. Să vă permitem să jeliţi în intimitate. O să facem câteva interviuri cu voi în perioada asta, dar orarul va fi unul uşor.

— Ethan?

— Da, Deirdre?

— Şi dacă nu vrem să continuăm emisiunea?

Ethan se temuse de asta, aşa că venise pregătit. Nu şovăi nicio clipă.

— Dacă asta vreţi, putem discuta. Dar, Deirdre, imaginează-ţi că familia ta ar fi de cealaltă parte a micului

ecran și că tu și fetele ați fi spectatori ai programului *Pe viață și pe moarte*. Nu ați vrea ca acest episod să aibă un deznodământ, ca eroii lui să se împace cu ideea?

Deirdre nu răspunse. Se mulțumi să-l privească pe Ethan, Jackie își contempla mâinile, iar Jared se uita pe geam, neatent. Megan fu cea care șopti „da". Vorbise cu glas scăzut, dar hotărât.

Ethan zâmbi. Nu era un zâmbet victorios, ci surâsul protector al unui frate mai mare. Deirdre înclină scurt din cap, indicând astfel că își retrăgea întrebarea.

— Vreau totodată să vă asigur, continuă Ethan știind că acum ajungea la partea delicată, că nu vom mai permite să se petreacă așa ceva.

Așteptă o clipă, apoi continuă, așa cum repetase în mașina închiriată, pe drumul de la aeroport:

— O să întărim măsurile de securitate.

Jared și Megan scoaseră un oftat de ușurare, ca și cum ar fi eliminat la propriu tensiunea din trupurile lor.

— Splendid, Ethan, zise Jared. Mersi.

Deirdre nu se clinti. Clipi de câteva ori. Părea pierdută.

— Ce înțelegeți prin măsuri de securitate? întrebă Jackie.

Nimeni nu se așteptase ca Jackie să vorbească, așa că toți se răsuciră spre ea. Asta o făcu să roșească.

— Mă întreb, atâta tot.

— Nu, nu, Jackie, e o întrebare bună, continuă Ethan. Toți membrii distribuției și ai personalului vor fi controlați în fiecare zi înainte să intre în casă.

— Dar nu noi suntem distribuția? întrebă Jackie nesigură și precaută.

— Ba da, ba da. Trebuie să ne asigurăm că nimic ce îți poate răni familia sau poate dăuna emisiunii nu ajunge să se strecoare în casă într-un rucsac sau într-o geantă. E pentru protecția ta și a tuturor.

— Dar omul care a pătruns aici, Kingsborough, nu era membru al distribuției sau al personalului, interveni Deirdre.

— Bună observație, Deirdre. Da, ca să vă apărăm împotriva altui Kingsborough – și aici Ethan făcu semnul ghilimelelor cu degetele – o să construim un perimetru în jurul casei.

— Perimetru? întrebă Deirdre.

— Da, un gard de doi metri care să înconjoare complet proprietatea. Nimeni nu va putea să intre fără să se identifice.

— Și nici să iasă, murmură Jackie cu capul în jos și cu bărbia aproape atingându-i pieptul.

— Scuze, ce-ai zis? o întrebă Ethan.

— Un gard de doi metri? exclamă Deirdre sperând să evite o confruntare între Jackie și Ethan. Asta e o măsură cam exagerată, nu crezi?

— Nu-i așa de rău pe cât pare, răspunse Ethan. O să plantăm gard viu pe ambele părți ca să nu fie inestetic.

— Totuși...

— Gândiți-vă la bietul Trebuchet, zise Ethan jucând ceea ce spera că se va dovedi asul din mânecă.

Auzind numele lui Trebuchet, Jackie se ridică și ieși din cameră. Nimeni nu o opri și Ethan își zise că era mai bine așa. Fata fusese o pacoste dintru-nceput și nu adăuga nimic pozitiv discuției. Se abținea să joace adevăratul său as din mânecă: contractul semnat de Jared, care permitea televiziunii să facă practic cam tot ce-i plăcea. Dacă emisiunea avea să continue, Ethan Overbee urma să aibă controlul ei. Se dovedi însă că nu avea nevoie de cartea asta.

— Cred că da, zise Deirdre ca și cum ar fi fost târâtă la un film pe care chiar nu dorea să-l vadă. Cred că e spre binele tuturor.

Jared îi mângâie mâna și zise:

— Eu trebuie să mă întind puțin.

Și așa, pur și simplu, fără vreun vot, dezbaterea se încheie.

Mai târziu în acea după-amiază, începu construcția a ceea ce toți cei implicați aveau să numească „Zidul". Ethan își recăpăta controlul.

* * *

Planul lui Max era simplu. El și Jackie aveau să creeze o versiune neautorizată a emisiunii *Pe viață și pe moarte* și să o posteze pe YouTube. Ea urma să filmeze cu iPhone-ul ei și să îi trimită imaginile lui Max. El avea să monteze totul și să urce pe YouTube produsul finit. Aveau să facă asta „pe dedesubtul radarului", cum îi propusese Max, atât cât aveau să poată.

Jackie

Max, se zice „pe sub radar". Și de ce să facem asta? Crezi că lumea o să vrea să vadă filmul nostru?

Max

Solniciko, nu știi că ești vedetă?

Jackie nu știu ce să răspundă. În adâncul inimii ei știa că Max are dreptate, dar nu voia să recunoască. Deși îi era din ce în ce mai greu s-o nege.

În săptămâna de după premieră, Jackie primise un teanc de scrisori, de cincizeci de ori mai multe scrisori decât primise în toată viața ei.

— Scrisori de la fani, îi zisese producătoarea lăsând să cadă grămada pe patul lui Jackie.

Era atât de grea, că făcuse o adâncitură în cuvertură.

— Pentru mine? întrebase Jackie nedumerită.

— Sigur că pentru tine, răspunsese femeia.

Jackie mutase grămada de scrisori – și celelalte cinci grămezi care îi urmaseră – pe podeaua șifonierului ei, nedeschise, neatinse. Acum se întrebă dacă nu ar fi trebuit să le citească.

La patru ani, Jackie scrisese cu ajutorul mamei ei o scrisoare adresată lui Steve, gazda simpatică a emisiunii *Blue's Clues*[1]. Mai-mai să leșine când primise nu numai un răspuns, ci și o fotografie cu autograf înfățișându-i pe Steve, Blue, Tickety și Sertarul Noptierei. Acum că mai crescuse își dădea seama că de fapt Steve nu scrisese personal răspunsul. Scrisoarea și poza fuseseră standard. Dar nu conta; în acea zi, la vârsta de patru ani, lumea i se păruse perfectă.

Jackie își făcu o notă mentală să citească scrisorile. În plus, știa că regizorul se va plictisi de moarte văzând-o cum deschide scrisori și asta însemna că nu avea să apară prea mult în următorul episod.

Reveni la Max.

Jackie

Crezi că o să mă lase să-i filmez?

Max

Zi-le că-i pentru proiect la școală.

Jackie

OOO. Bună idee!

Nu mai conspirase niciodată și descoperea că începe să-i placă.

---

[1] Emisiune interactivă pentru copii difuzată între 1996 și 2007 (n. tr.).

Jackie

Cum să numim emisiunea noastră?

Max

M-am gândit la asta. Cred că-i spunem *Adevărații Stone din Portland, Oregon*? E o glumă la emisiune groaznică pe care o vedem noi în Rusia și care se cheamă *Adevăratele neveste din Orange Country*. Sper că nu e prea, cum se zice, nesimțitor?

Jackie

LOL! Cuvântul e insensibil, Max și nu e așa. Îmi place. Dar putem să schimbăm în „familia Stone"?

Max

Da, sigur. Așa se cheamă familiile în America?

Jackie

Nu neapărat, dar bunicul meu asculta o trupă care se chema Sly and The Family Stone și la noi acasă asta e un fel de glumă.

Max

Da. Ne-am înțeles. *Adevărata familie Stone din Portland, Oregon*. Pornim imediat producția.

* * *

Jared abia reuși să ajungă pe canapeaua din biroul său după întâlnirea cu Ethan. Odată acolo, ațipi imediat. Creierul său avea din ce în ce mai puține amintiri, așa că nu mai folosea decât numărul minimal de neuroni. Numai cei necesari pentru a controla funcțiile primare ale trupului mai erau activi. Somnul lui Jared era pașnic și adânc precum Lacul Crater.

Chiar în acest moment Glio atinse culmea existenței sale, consumând amintirea definitorie a lui Jared. Toți oamenii au o asemenea amintire, acel moment anume care, mai mult ca oricare, determină cine sunt și cine vor deveni.

Pentru cei mai mulți, e ceva ce se petrece în al patrulea sau al cincilea an de viață, când creierul a căpătat suficiente capacități intelectuale ca să înțeleagă lumea, dar nu și suficiente capacități emoționale pentru a procesa noile gânduri care străbat noile conexiuni neuronale. Pentru puțini oameni, cei capabili să depășească circumstanțele unei existențe nefericite, se întâmplă mai târziu.

Momentul definitoriu al lui Jared se produsese când de-abia împlinise patru ani.

Cerul avea culoarea Mării Caraibelor și cei câțiva nori păreau niște semne de punctuație rătăcite prin văzduh – paranteze și virgule, nu puncte sau semne de exclamare. Soarele încălzea pielea lui Jared, care stătea pe iarbă plimbând încoace și încolo o betonieră de jucărie. Tatăl lui, scufundat într-o carte, stătea în șezlong la câțiva pași de el.

Deodată, micul Jared începu să plângă. Cât ai clipi, tatăl lui era îngenuncheat alături, deși în amintirea lui Jared tatăl său se mișcase cu încetinitorul, având nevoie de o eră geologică pentru a traversa patioul de piatră către fiul său cel nefericit.

— Ce s-a întâmplat, Jared? întrebă tatăl său cu o îngrijorare sinceră, dar bine ținută în frâu.

— Gândac! strigă Jared arătând un greiere care aterizase pe camionul lui. Gândac!

— Ei, asta se poate rezolva, zise tatăl lui.

Glio se aștepta să-l vadă pe tată gonind greierele, dar el nu făcu asta. Spre uimirea sa, tatăl lui Jared prinse cu blândețe gândacul între degetul mare și arătător, ținându-l în așa fel încât fiul său să poată să-l examineze.

— Știi, Jared, lucrurile de care te temi se tem probabil mult mai tare de tine.

Jared era suficient de mare ca să priceapă ideea și să o plimbe puțin prin minte.

— Serios? zise el.

— Serios, îi răspunse tatăl lui. Uită-te numai la greierașul ăsta. Păi tu ești de zece ori mai mare ca el.

Jared zâmbi.

— Ba nu, stai așa, ești de o sută de ori mai mare.

Zâmbetul lui Jared se transformă în râs. Tatăl lui continuă cu o mie, zece mii, o sută de mii și un milion, în timp ce micul Jared se prăpădea de râs.

După asta avea să se mai teamă de multe lucruri, dar niciodată atât de tare încât spaima să-l paralizeze. Momentul acela îl făcuse să creadă că știa cum trebuie să vadă lumea. Și această lecție îl urmase inconștient pe tot parcursul vieții, modelându-i caracterul.

Când Glio termină amintirea, se pomeni înotând printr-o mare de psihoze, ape predominant calme, îmblânzite de tranchilizantele prescrise lui Jared în urma tratamentului cu radiații. De acolo escaladă munții regretului, atingând cu ușurință piscurile lor zimțate. De cealaltă parte se afla o Shangri-La[1] a veseliei, amintiri despre bucurie și abandon.

Dar în tot acest timp, Glio era conștient că ceva nu este în regulă. În vânt stăruia o duhoare, un iz de boală. Și Glio înțelese. Înțelese că el, sau mai bine zis el cel corporal, trupul fizic, era pe moarte.

Acum că avea o identitate și amintiri, Glio își dorea nespus de mult să trăiască. Mai știa că moartea, spre deosebire de greieraș, nu se temea de el, că n-avea cum s-o sperie. Dar cu toate astea, amintirea acelei zile în compania tatălui lui Jared îi oferi lui Glio o alinare pe care nu o crezuse posibilă.

---

[1] Loc fictiv descris de autorul britanic James Hilton în romanul *Lost Horizon* (1933). Cu timpul, cuvântul a ajuns să desemneze un paradis terestru, izolat de restul lumii.

Glio devenea Jared Stone. Dar totodată, știa că Jared Stone urmează să moară. Glio știa că trebuie să împiedice asta, dar nu avea idee cum anume.

Și între timp, avea să își continue ospățul.

* * *

Cu două zile înainte ca emisiunea *Pe viață și pe moarte* să revină pe micile ecrane, Jackie se apucă să adune mici crâmpeie de film. Max îi spusese să aibă grijă să fie scurte, sub douăzeci de secunde fiecare.

— Scuză-mă, spunea ea întrerupând un membru al personalului, fac un proiect pentru școală în legătură cu emisiunea. Pot să te filmez cât lucrezi?

Întreaga echipă suferea de un amestec de vinovăție și stres posttraumatic după moartea lui Trebuchet și ar fi făcut aproape orice pentru familia Stone. Se călcau în picioare să-i ofere lui Jackie șansa de a filma material de culise. Îi arătară cum să lumineze o scenă, o învățară despre regula celor 180 de grade când încadrezi o imagine și o învățară când să folosească gros-planul și planul-detaliu.

La început pozară pentru cameră, zâmbindu-i lui Jackie, făcând câte o glumă sau împărtășindu-i din experiența lor. Dar după ce trecu o zi, apoi încă una, începură să uite de prezența ei. Ironia situației – a faptului că echipa de filmare avea aceeași reacție ca protagoniștii emisiunilor *Pe viață și pe moarte*, *Big Brother* sau *Supraviețuitorul* sau ai oricărui alt reality show, uitând complet de existența camerelor – nu-i scăpase lui Jackie. Proiectul o făcea să se simtă subversivă, rebelă și nespus de vie.

* * *

Jared privi cântarul din baie și nu-i veni să creadă. Pierduse cincisprezece kilograme în ultima lună. Ridicându-și privirea, se văzu în oglindă: pielea de sub ochi era cafeniu-închis – încă puțin și ar fi ajuns să semene cu un jucător de baseball cam pirpiriu care folosise în exces creionul cu ceară ca să își apere ochii de strălucirea soarelui –, obrajii începeau să i se scobească și părul i se rărea. Chiar *arăta* ca un om aflat pe moarte.

Doctorița îi spusese lui Jared că trebuie să se aștepte la anumite efecte secundare ca urmare a terapiei cu radiații, așa că el se întrebă dacă astea se numărau printre ele.

Tratamentele erau ciudate. Tehniciana îl punea să se întindă pe spate pe o masă – care îi reamintea lui Jared de o masă de operații sau de una de la morgă – și îi acoperea capul și fața cu o mască de plasă. Ideea era să se asigure că la fiecare ședință de terapie capul lui stătea exact în aceeași poziție.

— Dacă te nimeresc prea la stânga, îi spusese tehniciana lui Jared în timp ce îi potrivea masca pentru prima oară, o să îți prăjesc partea aia din creier care te face să clipești. Puțin prea la dreapta și o să te fac să te comporți ca o găină.

Jared își zisese că probabil asta era o glumă, așa că râsese politicos.

— Glumesc, zisese ea, confirmându-i bănuiala, dar chiar trebuie să ne asigurăm că tumoarea aia stă unde vrem noi să stea.

— Aș prefera să nu stea în capul meu, zisese Jared încercând să facă și el o glumă.

Odată potrivită masca, ședințele erau aproape plăcute. El stătea întins și încerca să-și limpezească mintea. Avea la dispoziție patruzeci de minute în care nu-l tulbura nimeni, de trei ori pe săptămână. De efectele secundare s-ar fi lipsit însă bucuros.

Greața îl lovise în forță după a treia ședință. Încercase toate remediile ca să-și liniștească stomacul: Pepto-Bismol, nitrați de argint, narcotice prescrise de doctori, ba chiar și coniac de afine și bere de ghimbir. Se părea însă că unicul lucru care-l putea face să se simtă mai bine era să vomite. În cele din urmă însă, greața se mai domolise, sau poate se obișnuise el cu ea.

Acum, stând în baie, percepea totul ca prin ceață.

„Poate că e ceva mai serios decât efectele secundare", își zise el. „Poate că așa e când mori, cu sau fără radiații." Încercă să-și amintească dacă avusese prieteni, colegi sau rude care muriseră de cancer, dar nu reuși. Asta nu părea în regulă. Trebuia să fi existat cineva.

Unicul lucru pe care Jared îl știa cu certitudine era că obosise. Obosise al naibii de tare.

* * *

Episodul cu care *Pe viață și pe moarte* reveni în eter fu difuzat la fix o săptămână după dezastrul cu Sherman Kingsborough. Începu cu un avertisment scris cu litere albe, îngroșate, pe fundal negru:

**Primele cinci minute ale episodului din această seară includ scene de violență explicită care nu sunt potrivite pentru tinerii spectatori.
Le recomandăm părinților să îndepărteze minorii din încăpere.**

Avertismentul rămase pe ecran vreme de douăzeci de secunde înainte să înceapă comentariul din studio.

Era vocea lui Jackie. Fusese extrasă dintr-un interviu pe care îl acordase unuia dintre regizori în ziua de după moartea lui Trebuchet. Regizoarea (aceeași care îi adusese scrisorile de la fani), o tânără femeie atrăgătoare, ce purta nefericitul nume de Andersona, stătea pe patul lui Jackie alături de ea. Fusese o discuție clasică între fete, de suflet. Dar imaginile din timpul interviului nu se iviră pe ecran odată cu vocea lui Jackie.

Iată ce văzură și auziră spectatorii:

JACKIE: Sigur că l-am iubit. A fost cel mai bun prieten al meu. (Aici vocea i se poticnește.)

Avertismentul se dizolvă încet, înlocuit cu o imagine neclară a trupului lui Trebuchet zăcând pe podeaua biroului lui Jared.

JACKIE: Tipul ăla, domnul Kingsborough, voia să-i facă rău tatei.

Imaginea se dizolvă, făcându-i loc unui Sherman Kingsborough buimac, scos din casa familiei Stone cu cătușe la mâini.

JACKIE: Nu înțeleg de ce să ne vrea cineva răul. Pur și simplu nu înțeleg.

Imaginea se dizolvă și apare Jared, întins pe podeaua biroului și apăsându-și palmele pe tâmple, în mod evident suferind. Alături de el se vede covorul îmbibat cu sânge pe care a fost înjunghiat Trebuchet.

JACKIE: Da, cred că e în Rai. Cu bunica.

Pe ecran apar Jared, Deirdre, Jackie și Megan îngropându-l pe Trebuchet într-o groapă săpată în curtea din spate. Este limpede că scena a fost filmată fără știrea lor, cu o cameră ascunsă într-un copac din apropiere.

O muzică sumbră începe încet, apoi capătă amploare.

Tăietură. Jackie şi producătoarea stau pe patul lui Jackie. Jackie plânge isteric.

JACKIE: Vă rog, putem să ne oprim? Am nevoie de o pauză. (Jackie își îngroapă fața în mâini. Suspinele ei se sting încet, contopindu-se cu muzica.)

ECRANUL SE ÎNTUNECĂ. SE DERULEAZĂ GENERICUL DE DESCHIDERE.

* * *

Târziu în dimineața următoare, Deirdre stătea pe canapea în biroul lui Jared, citind o carte. Jared zăcea pe podea cu ochii închiși. În zilele de dinaintea cancerului, de dinaintea camerelor, așa ceva nu s-ar fi petrecut.

Deirdre știa că Jared ura expresia „bârlogul bărbatului", dar ea una în termenii ăștia se gândea la biroul lui. Era spațiul lui personal, regatul lui, și ea avea grijă să nu îl deranjeze.

Acum însă, știind că timpul soțului ei era limitat, voia să-și petreacă în compania lui fiecare minut posibil. Voia să-i fie prin preajmă în caz că avea nevoie de ajutor, dar

mai ales voia să stea pur și simplu alături de el. Să-și petreacă mai mult timp cu Jared, fie și în maniera asta pasivă, era unicul leac pentru tristețea copleșitoare care o apăsa.

De la parter se auzeau voci ridicate. Nu era ceva neobișnuit. Membrii echipei de filmare se certau adesea între ei – de obicei pentru tot felul de fleacuri, cum ar fi amplasarea unei lumini sau unghiul unei camere –, și ea învățase să-i ignore. De data asta însă era altceva.

— Cum a trecut de poartă? auzi pe cineva întrebând.

— Totu-i în regulă? Ce-i cu hărmălaia aia?

Jared, acum cu ochii deschiși, auzise și el.

— Puteți descrie hărmălaia, domnule?

Era o replică din filmul lor preferat, *The Breakfast Club*[1], una dintre plăcerile lor vinovate. O folosiseră adesea când fetele erau mai mici și mai neascultătoare. Acum Deirdre nu zări scânteia recunoașterii în ochii soțului ei.

— Scandalul de la parter, zise el.

— Mă duc să văd, răspunse ea și o nouă picătură de disperare se adăugă lacului tot mai mare care se acumula înăuntrul ei.

„Cancerul e ca și cum ai fi ciugulit până la moarte de un cârd de rațe", își zise ea. Se ridică să plece.

— Vin și eu, zise Jared, dând să se ridice.

— Nu, dragule, las' că mă ocup eu.

— D, oricum n-am altceva de făcut.

Ea îl privi și încuviință.

Când ajunseră la picioarele scării, îl văzură pe unul dintre noii responsabili cu securitatea de la ATN, un bărbat solid, într-un tricou negru care-i era prea mic, discutând cu cineva în ușă.

---

[1] *The Breakfast Club*, film regizat în 1985 de John Hughes, despre cinci liceeni pedepsiți să rămână la școală după ore.

— Aceasta este o proprietate privată și o încălcați. Trebuie să părăsiți acest loc. În caz contrar, o să vă îndepărtăm noi cu forța.

Paznicul vorbea cu un ton plat, lipsit de inflexiuni, dar limbajul trupului său masiv nu lăsa nici urmă de îndoială: omul era gata să treacă la fapte.

— Ce se întâmplă? întrebă Deirdre.

— A, domnul și doamna Stone, zise paznicul, părând tulburat. Îmi cer scuze că v-am deranjat. Echipa de constructori n-a terminat de ridicat Zidul și cineva a reușit să ajungă la ușa din față. Vreți să chemăm poliția?

Deirdre era cât pe ce să răspundă, când Jared îi puse mâna pe braț.

— Depinde, zise el. Cine este?

Deirdre se întoarse către soțul ei și văzu că politicianul din el reușise să iasă la suprafață. Nu-l mai văzuse pe Jared atât de însuflețit de când făcuseră dragoste pe podeaua biroului său. Își permise un zâmbet – erau din ce în ce mai rare – și își petrecu brațul pe sub al lui.

— Da, cine-i? Avem vecini, poate n-ați observat.

— Spune că e de la Fundația Area Hospice din Portland.

Deirdre și Jared se priviră, apoi Jared zise:

— Dați-i drumul, vă rog.

— Dar domnul Overbee ne-a ordonat...

— Când domnul Overbee o să înceapă să plătească el ratele la casă o să poată decide cine intră pe ușa aia și cine nu.

Paznicul, ca și restul echipei de filmări, pășea ca pe ace după incidentul cu Sherman Kingsborough. Avea ordine stricte să nu permită accesul persoanelor neautorizate pe proprietate, dar îi fusese de asemenea explicat clar că trebuie să coopereze cu familia Stone. Dacă ar fi știut că ATN își asumase plata creditului ipotecar pentru casă ca parte a contractului cu Jared, poate că ar fi acționat altfel. Dar

nu știa, iar Jared nu-i spuse, pentru că nu-și mai amintea acest detaliu. Paznicul lăsă intrusul să intre.

Oaspetele era o femeie înaltă și zveltă, de vârstă mijlocie. Avea părul creț și ciufulit, suficient de cărunt ca să nu i se mai poată ghici culoarea originală. Purta un costum cu pantalon și o cămașă crem, iar pe braț avea o haină la două rânduri. Singurul cuvânt cu care-i puteai descrie pantofii era „practici".

— Domnule și doamnă Stone, zise ea întinzând mâna, mă numesc Joanne Stark. Sunt directoarea Fundației Area Hospice din Portland. Îmi puteți acorda câteva minute?

Deirdre și Jared îi strânseră pe rând mâna și o poftiră în sufragerie. Deirdre observă uimirea femeii la vederea echipamentului de televiziune întins pretutindeni.

— Nu arată toată astea la televizor, nu?

— Nu, admise Deirdre. Ar distruge iluzia realității. Pot să vă ofer un ceai sau o cafea?

— Nu, mulțumesc. Nu vreau să deranjez.

— Nu e niciun deranj. După cum vă puteți imagina, nu prea ne bucurăm de musafiri zilele astea.

Simți înțelegerea tacită care circulă între ea și Joanne.

— Serios, n-am nevoie de nimic. Nu vreau să vă rețin prea mult. Voiam numai să discutăm despre opțiunile dumneavoastră legate de starea domnului Stone.

Cei trei se așezară pe canapea și Deirdre observă că toată energia îl părăsise pe Jared. Scurta lui explozie de vigoare nu era fără costuri: scânteia care îi luminase ochii cu doar cu o clipă în urmă pălea cu repeziciune.

— Vă rog, zise Deirdre, spuneți-ne Jared și Deirdre.

— Mulțumesc. Mă întreb ce anume știți despre aziluri.

— De fapt, destul de multe, răspunse Deirdre. Mama mea a fost internată într-unul în ultimele ei zile de viață.

— Și cum ați găsit experiența?

Lui Deirdre îi plăcea de Joanne. La fel ca personalul azilului, pe care ajunsese să-l cunoască în perioada lungă și dureroasă de care avusese nevoie mama ei pentru a părăsi această lume, femeia din fața ei era directă, dar nu lipsită de compasiune. Nu se temea să rostească adevăruri dificile, dar era conștientă de suferința provocată de acestea.

— A fost o experiență pozitivă, dar după cum puteți vedea, situația este diferită.

— Oare? Aveți asistență medicală? Aveți...

— Vă rog, o întrerupse Deirdre. Apreciez ceea ce faceți. Cred în utilitatea internării la azil și sper că vizita pe care o faceți micului nostru circ se va dovedi o platformă bună care să promoveze această idee.

Înțelegând că intențiile îi fuseseră ghicite, Joanne o privi pe Deirdre cu o combinație de resemnare și admirație.

— Dar, continuă Deirdre, în multe feluri, noi nu deținem controlul situației. În plus, toate astea – făcu o mișcare largă cu brațul, indicând camerele de filmare și tot ce reprezentau ele – mi-au permis să nu mai muncesc și să mă ocup permanent de Jared. Pot să-i fiu alături.

— Bine, zise Joanne dând să se ridice, cu haina în continuare pe braț. Apreciez timpul pe care mi l-ați acordat și...

— Ce crede fundația despre Legea privind dreptul la o moarte demnă?

Amândouă femeile fură luate prin surprindere de întrebarea lui Jared, la care nu se așteptaseră. Vorbise încet, privindu-și mâinile, ca și cum ar fi făcut eforturi să-și amintească cuvintele.

— Suntem împotrivă, zise Joanne pe un ton pragmatic, așezându-se la loc.

— De ce?

— Jared, știi care e cel dintâi motiv invocat când este vorba de încheierea prematură a vieții?

Deirdre își privi soțul. Îl vedea cum caută răspunsul. Era un răspuns pe care sigur îl știuse cândva, dar acum îl uitase. Când el clătină din cap că nu, femeii îi veni să plângă.

— Oamenii nu vor să fie o povară pentru cei dragi.

— Jared nu e o povară, interveni grăbită Deirdre.

— Sigur că nu, și asta-i și ideea. Tu nu-l consideri o povară, dar el așa se crede. Nu, domnule Stone?

Jared nu știa dacă era sau nu așa. Ceea ce simțea el era mai complex de-atât, dar și mai neclar. Nu știa dacă de vină pentru asta era tumoarea sau altceva.

— Se cheamă Legea privind dreptul la o moarte demnă, zise el punând accent pe „demnă". Demnitatea nu e o chestiune personală? Nu e treaba mea să decid ce e demn și ce nu?

Deirdre își privi soțul și simți că în el ceva se schimba sau se schimbase, lucru care o înspăimântă.

— Joanne, îți mulțumesc că ai venit să ne vezi, zise ea ridicându-se.

O privi pe Joanne implorând-o din priviri să abandoneze subiectul. Joanne pricepu mesajul și se ridică și ea.

— Vă mulțumesc la amândoi. Și, în numele fundației, vă doresc numai bine vouă și fiicelor voastre.

Acestea fiind spuse, plecă.

În acea seară, după ce Ethan îl concedie pe paznic și suplimentă echipa de constructori ca să termine Zidul, discuția despre Legea privind dreptul la o moarte demnă apăru ca piesa centrală a episodului din *Pe viață și pe moarte*. Lipseau confruntarea de la ușă, critica implicită adusă de Deirdre echipamentului de televiziune și scurta scânteiere de luciditate a lui Jared. Nu mai rămăseseră decât un Jared năucit și o Deirdre încordată, discutând despre meritele eutanasiei cu un angajat al azilului.

America nu era cu nimic mai înțeleaptă.

* * *

Primul episod al *Adevăratei familii Stone din Portland, Oregon* fu difuzat la două nopţi după ce *Pe viaţă şi pe moarte* fusese reluat. În cele nouă minute şi treizeci de secunde, filmuleţul de pe YouTube încerca să arate ce se petrecea în culisele emisiunii.

Începea cu Jared citind cu voce tare una din cărţile lui preferate, în timp ce Deirdre stătea cu capul în poala lui. Nu era Jared cel năuc şi fără vlagă pe care îl prezenta televiziunea la ora de maximă audienţă. Părea slab şi mai bătrân decât anii săi, dar plin de viaţă. Erau imagini scurte cu echipele de filmare ocupându-se de kilometrii de cabluri şi zecile de camere ce împânzeau casa familiei Stone ca o invazie de peştişori argintii. Spectatorul putea să vadă acum că această casă nu mai era un loc unde trăiau oameni, ci un decor în care nişte actori îşi jucau rolurile. Jackie reuşise chiar să filmeze echipa din carul de regie – „Da, drăguţă, intră", îi spuseseră ei – trecând în revistă filmările zilei. „Dacă tăiem de aici până aici, o să îl facem să pară mai năuc", zisese regizorul. Cu ajutorul softurilor de editare, Max focalizase de aproape ca să arate că imaginile pe care le manipulau îl înfăţişau pe Jared.

Adevărata familie Stone din Portland, Oregon scotea în evidenţă ochiul de regizor al lui Max, încă neformat, dar talentat. Rezultatul era exact ceea ce el şi Jackie speraseră că va fi: o cronică adevărată.

După ce încărcară filmuleţul, se puseră amândoi pe aşteptat. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, continuau să aştepte. Nu avuseseră decât şaptesprezece vizualizări, dintre care şaisprezece ale lor. Jackie se pleoştise. Max nu.

Jackie

Max, ţi-am zis că nimănui nu-i pasă.

Max
Niet, Solniciko, niet. Nu că nu le pasă. Nu știu. Multora le va păsa.

Jackie
Cui?

Max
Multor oameni care te văd la televizor.

Jackie
Dar cum să știm cine sunt?

Și atunci avu o revelație.

Jackie
Așteaptă puțin. Cred că am răspunsul la întrebarea asta.

Max
?

Jackie
Nu pleca, revin imediat.

Două minute mai târziu, Jackie îi trimise lui Max o fotografie cu grămezile de scrisori primite de la fanii ei.

* * *

Conferința de presă a sorei Benedict Joan era programată să înceapă la unsprezece fix. Majoritatea reporterilor care promiseseră că vor participa nu sosiseră încă – lucru firesc în meseria lor, își zise ea – dar nu conta, programul trebuia respectat. Sora era cât pe ce să urce pe podium, când simți o atingere ușoară pe umăr. Se răsuci și se pomeni confruntată cu zâmbetul poznaș al cardinalului Trippe.

— Ce-ar fi să mai așteptăm câteva minute? zise el cu blândețe.

— Punctualitatea este sora curățeniei, Eminența Voastră, se bâlbâi sora, și știți cu cin...

— Da, da, soră. Dar oare cauza noastră nu ar fi mai bine slujită dacă am avea mai mulți ziariști, și nu mai puțini?

Sora scrâșni din dinți și își încordă gâtul nemulțumită, dar încuviință scurt din cap.

— Și sigur te simți pregătită să faci asta? întrebă cardinalul indicând podiumul cu bărbia.

Era a treia oară că îi punea această întrebare, însoțită de fiecare dată de un zâmbet larg și orbitor de alb. Sora ajunsese să urască zâmbetul ăsta.

— Sunt convinsă că Eminența Voastră glumește, răspunse ea, pe un ton care lăsa de înțeles că Surorilor Adorației Perpetue nu le plăcea să fie luate peste picior.

— Nu glumesc deloc, soră. Numai că a vorbi în public se poate dovedi o experiență paralizantă dacă n-ai mai făcut-o înainte.

— Eu sunt aici numai ca să vă prezint pe Sfinția Voastră. Atâta tot.

Între timp, apăruseră încă trei reporteri și sora Benedict bătu cu degetul în cadranul ceasului.

Cardinalul Trippe zâmbi larg și desprinse cu blândețe teancul de cartonașe din mâinile ei.

— Te rog, soră, dă-i drumul!

Sora respiră adânc și se urcă pe podium.

— Doamnelor și domnilor, începu ea cu vocea răgușită și bolovănoasă.

Felul în care-i suna glasul la microfon o luă prin surprindere. Se blocă. Exact așa cum prevăzuse cardinalul. „Neghiobul ăla afurisit mi-a influențat mintea“, își zise ea panicată. Sora îl privi pe cardinal, care dădu încurajator

din cap, îndemnând-o să continue. Pentru prima oară, ea se pomeni îmbărbătată de prezența lui. Simți cum încrederea îi renaște.

— Vă rog să-l ascultați pe cardinalul Matthew John Trippe.

Își apropiase prea mult buzele de microfon, fapt care provocă un țiuit. Coborî de pe podium, silindu-se să-și țină fruntea sus. Cardinalul îi luă locul.

— Prieteni, începu el, privindu-i pe rând în ochi pe reporterii din fața lui.

Sora se minună de ușurința cu care omul manevra publicul. „Poate că până la urmă nu-i chiar așa inutil“, își zise ea.

— Ne-am adunat aici pentru a atrage atenția asupra unui afront la adresa demnității umane, care are loc în comunitatea noastră. Mă refer, desigur, la spectacolul de televiziune *Pe viață și pe moarte.*

În următoarele treizeci de minute, cardinalul Trippe citi cartonașele pregătite pentru el de sora Benedict, fiecare mai agresiv decât cel de dinainte. Nu era injurie pe pământul luminat de soare pe care aceasta să nu o fi aruncat asupra emisiunii și a ATN-ului. Două dintre cartonașe erau atât de pline de venin, încât cardinalul, spre marea întristare a sorei, le ignoră pur și simplu.

Nu conta. Sora își revenise după prestația ei jalnică la microfon și era radioasă. Simțea că în sfârșit făceau ceva și, mai mult de atât, simțea în inima ei că acesta era doar începutul. Sora Benedict Joan era sigură că implicarea ei în afacerea Stone nu se încheiase.

* * *

Ethan Overbee se afla în Los Angeles, așezat la biroul lui de doi metri pe un metru din lemn de stejar masiv,

când telefonul său primi două alerte, una de la Twitter, alta prin SMS. Biroul, de dimensiunile unei mese de conferințe, vibră la fiecare dintre ele.

Ethan avea două conturi de Twitter, unul profesional și altul privat, despre care puțini știau. Acest al doilea cont, programat să trimită alerte, era cel care îi reclama acum atenția.

Pe ecran apăru un mesaj privat de la @spandau1965, Heloise Spandau, unul dintre adjuncții săi de la departamentul de programe. Era genul de persoană serioasă și muncitoare, cu o slabă toleranță față de proști. Odată, la o ședință cu tot departamentul, Spandau îl făcuse nătărău pe unul dintre angajații tineri, spunându-i că „aerul pe care îl respiri ar putea fi folosit mai bine". Nu greșea – angajatul cel tânăr era prost și irosea aer valoros pentru altcineva – dar Ethan fusese silit să discute cu Heloise după incident, încercând să o facă să înțeleagă că era mai ușor să prinzi muștele cu miere. Asta se petrecuse cu șase luni în urmă. Angajatul cel tânăr nu mai lucra în companie, iar Heloise era în continuare mâna dreaptă a lui Ethan.

Cardinal catolic dă de pământ cu emisiunea *Pe viață și pe moarte.*
http://bit.ly/1OLEziq

Ethan accesă linkul și văzu extrase din conferința de presă ținută de cardinal. Se pomeni zâmbind pentru sine. „Oamenii ăștia chiar nu învață odată? Cu cât protestează, cu atât îmi crește mie audiența."

Cel de-al doilea mesaj era un SMS de la Roger Stern.

„Ce pizda mă-sii e asta?"

Era un link către YouTube și către cel dintâi episod al *Adevăratei familii Stone din Portland, Oregon.*

Ethan, care nu știa nimic despre complicele rus al lui Jackie, observă imediat că era abia a douăzecea persoană care accesase linkul. Știa că reacția lui Roger era exagerată. În plus, materialul era în linii mari inofensiv. Ethan adăugă în agenda sa o notă pentru a-și aminti să discute cu Jackie despre respectul și decența cu care trebuia să abordeze filmările din culisele emisiunii.

Și uită imediat de asta.

* * *

Deirdre vedea că Jared era tot mai slăbit. După întâlnirea cu Joanne de la azil, se retrăsese în biroul său și dormise patru ore. Discuția, deși scurtă, îl epuizase.

Deirdre era în bucătărie când el se trezi și coborî la parter. Fără să-l întrebe, ea se apucă să-i prepare o cafea cu lapte.

— Mersi, D, murmură Jared.

Ea se strădui să îi zâmbească și îl strânse cu blândețe de umăr când trecu pe lângă el. Dădu numai peste oase, fără pic de mușchi, și simți un gol în stomac.

— Trebuie să discutăm despre testamentul meu, zise el deodată.

Deirdre încuviință și se așeză.

— De unde vrei să începem? întrebă ea.

— Păi, ăăă, întâi de toate, am scris deja vreun testament?

Întrebările de acest gen deveniseră din ce în ce mai frecvente.

— Nu, dragule. E genul ăla de lucru pe care mereu vrei să-l faci, numai că nu-ți vine.

— Ei, nu-i moment mai bun ca ziua prezentă. Șovăi o clipă și adăugă: „Trepanez auz."

— Poftim?

— E o anagramă pentru „ziua prezentă". „Trepanez auz."

Deirdre simți că în mintea ei se declanșa alarmă după alarmă.

— E un obicei al meu să fac anagrame? Pentru că numai asta fac în ultimul timp.

Deirdre nu-și găsi cuvintele, așa încât clătină din cap că nu.

— Nici eu nu credeam. Îmi vine să mă întreb dacă tumoarea nu încearcă să-mi vorbească prin anagrame.

— Jare, la asta nu știu ce să răspund. De când se petrece asta?

— Nu prea știu.

— Le-ai spus doctorilor?

Jared își lăsă capul în jos, murmurându-i mesei de bucătărie:

— Nici de asta nu-s sigur.

— Of, dragule!

— Fuga de rol.

— Ce?

— Altă anagramă.

— Asta e uimitor.

Jared se opri și aruncă o privire către camera de filmare camuflată cam neglijent printre dulapurile din bucătărie.

— Cred că o să ofer un spectacol pe cinste în seara asta.

(Jared avea dreptate. Filmulețul cu el făcând anagrame pentru Deirdre avea să aibă mai multe vizualizări decât orice alt clip de pe site-ul oficial al emisiunii *Pe viață și pe moarte*. ATN reuși chiar să vândă spațiu de reclamă unei edituri care publica dicționare.)

— Despre ce vorbeam? întrebă Jared.

— Despre testamentul tău.

— Aha. Așa deci.

Deirdre nu știa cum să înțeleagă acest răspuns și se întrebă dacă nu era tot vreo anagramă, dar își zise că orice-o fi fost, nu era de bine. Nu avea nicio îndoială că partida se cam apropia de final. Deirdre încercă să-și imagineze cum avea să sfârșească totul. Oare Jared urma să moară pur și simplu? Avea să se ofilească vreme de luni sau chiar ani? Singura ei certitudine era că Jared trecuse de un punct de unde nu mai era cale de întoarcere. Văzuse asta întâmplându-i-se mamei ei.

Mintea ei continua să revină la discuția cu Joanne de la azil și la momentul în care Jared abordase subiectul eutanasiei. Deirdre nu-și lăsase încă gândurile să o apuce pe acea cale, dar acum se întrebă dacă Jared se gândise la asta. Voia să îl întrebe, dar n-o putea face în prezența camerelor. Poate avea să găsească timp pe durata uneia dintre vizitele lor la doctor.

Când se trezi din reverie, Jared ațipise.

Își stăpâni emoțiile, se ridică, îl deșteptă cu blândețe și îl ajută să revină în biroul lui.

* * *

Jackie și Max plănuiră să difuzeze al doilea episod din *Adevărata familie Stone din Portland, Oregon* la o săptămână după ce Jackie declanșase Operațiunea „Răspunde-le Fanilor".

În colaborare cu Max, Jackie crease un afiș promoțional pentru emisiunea lor: o fotografie pixelată, în alb-negru, care îi înfățișa pe Jared, Deirdre, Jackie și Megan așezați pe o canapea, uitându-se la televizor. O seară tipică într-o familie americană din clasa mijlocie, remarcabilă tocmai prin banalitatea ei. În partea de sus scriseseră cu Calibri,

corp treizeci și șase: *„Adevărata familie Stone din Portland, Oregon:* Adevărul din spatele celei mai populare emisiuni de televiziune. Acum pe YouTube."

Jackie printă 342 de copii (câte una pentru fiecare scrisoare la care plănuia să răspundă) și adăugă un mesaj scris pe computer:

> Îți mulțumesc mult că mi-ai scris! Dacă vrei să vezi cum e cu adevărat viața în casa noastră, urmărește filmulețele pe care o să le postez pe YouTube. Afișul explică tot. Următorul episod va fi difuzat într-o săptămână.

Apoi puse data și se semnă de mână.

Jackie împături afișele, vârî scrisorile în plicuri și le timbră, apoi le puse la poștă.

Pe lângă cele 342 de scrisori către adoratorii ei, Jackie îi trimise și lui Hazel Huck o copie a afișului. Adresa ei se dovedise ușor de găsit: nu existau decât patru familii Huck în cartea de telefon din Huntsville și, cu ceva ajutor din partea Google, reuși să-și dea seama care era cea pe care o căuta. Lui Hazel, Jackie îi trimise un bilet scris de mână:

> Bună, Hazel!
>
> Nu ne cunoaștem, dar am vrut să-ți mulțumesc pentru că ai încercat să-l ajuți pe tata. Am citit despre asta în presă. Mă bucur că pe lume mai sunt și oameni de treabă. M-am gândit că ai vrea să vezi noul meu serial. Spune-le și prietenilor tăi.
>
> A ta sinceră,
> Jackie Stone

Andersona, regizoarea de platou care, din ordinul lui Ethan, încerca să stabilească o legătură mai strânsă cu

Jackie, fu încântată că pupila ei răspundea la scrisorile fanilor. Îi trimise lui Ethan un mesaj prin care îl anunța că „fata mai mare a familiei Stone s-a adaptat în cele din urmă".

Andersona îi dădu lui Jackie plicuri și timbre și se oferi să o ducă cu mașina la oficiul poștal. Ba chiar se lăsă intervievată de Jackie „pentru proiectul ei de la școală". Începea să simtă că ea și fata devin prietene la cataramă.

Pentru Jackie și Max, totul decurgea conform planului.

* * *

Regizorul principal al emisiunii *Pe viață și pe moarte*, un veteran al reality showurilor pe nume Nigel, devenea din ce în ce mai îngrijorat. Jackie și Deirdre se izolau și, deși Megan avea mereu prietene în vizită, acestea consumau atâta energie pozând pentru cameră, încât filmările cu ele erau inutilizabile. Mai rău, Jared își petrecea tot mai mult timp dormind. Asta nu prea îi oferea material pentru o emisiune de calitate. Nigel discută cu producătorii, care la rândul lor discutară cu Ethan și acesta aranjă cea dintâi vizită a unei celebrități.

Deși audiența emisiunii *Pe viață și pe moarte* era bună, incidentul cu Sherman Kingsborough și Trebuchet le lăsase americanilor un gust neplăcut, așa că niciuna dintre vedetele rețelei ATN nu voia să aibă de a face cu ea. Cea mai bună variantă pe care o găsi televiziunea fu un personaj din sitcomul numit *Oh, Charlie*. Era un serial plin de clișee, destinat întregii familii, despre un adolescent pe nume Charlie care mereu intra în belele și își posta aventurile pe Internet. Era ca o imitație palidă a lui *iCarly,* dar pentru băieți. Actrița care o juca pe mătușa lui Charlie, Kelley – Jo Garvin – fu cea desemnată să facă prima vizită.

Regizorii pregătiră familia în timpul briefingului de fiecare dimineață. Îl îndemnară pe Jared să se odihnească după pofta inimii, pentru că îl voiau „în formă maximă“ la sosirea oaspetelui. Fetelor le cerură să poarte haine frumoase și să „zâmbească mult“. Pe Deirdre o rugară să pregătească cina. Toți acceptară cu grade variate de entuziasm: Jackie dădu ochii peste cap, Deirdre ridică din umeri, iar Jared zise pur și simplu „OK“. Numai Megan, entuziasmată de perspectiva de a cunoaște un star în carne și oase – și nerealizând că era de zece ori mai vedetă ca Jo Garvin – zâmbea cu gura până la urechi.

Când oaspetele sosi, întreaga familie Stone, inclusiv Jackie, se purtă cât mai bine. Deirdre și Jared o întâmpinară cu căldură pe Jo, o invitară să ia loc și să guste niște aperitive, apoi o poftiră în sufragerie pentru o cină gătită în casă. Aceasta consta în pui Shake ‘N Bake cu umplutură de la Kraft Stove Top, mazăre verde de la Green Giant, pâine Wonder și prăjitură Entenmann. Toți băură Coca-Cola și toți, mai puțin copiii, serviră cafea Folgers la desert. Întreaga masă aduse ATN-ului publicitate de aproape un milion de dolari.

Discuția fu banală. Jared și Deirdre vorbiră despre viața lor de familie, despre lupta cu cancerul lui Jared și despre mandatul lui în legislativ. Megan povesti despre școală, băieți și emisiunile ei preferate, inclusiv *Oh, Charlie*, fapt care, firește, îi oferi lui Jo prilejul să facă reclamă următorului episod. Chiar adusese cu ea un clip de treizeci de secunde, pe care familia îl urmări stânjenită, întrerupându-și cina. Jackie nu avu prea multe de spus.

Când cina se termină, toți o conduseră pe Jo la ușă și îi urară noapte bună. Jo, care acum voia ca fetele să-i zică „mătușă Jo“ o sărută pe Megan pe creștet înainte să plece.

Firește, în seara următoare, când fu difuzat episodul, America văzu o versiune complet diferită. Mulțumită

magiei montajului, fiecare membru al familiei Stone, inclusiv Jackie, părea să soarbă cuvintele lui Jo. Numai Jared – care în realitate se dovedise o gazdă politicoasă, deși cam retrasă – nu părea să ia parte la conversație. Editorii reușiseră să-l facă să pară năuc. Capturaseră o serie de grimase pe care el le făcuse în cadrul unei conversații obișnuite și le folosiseră pentru a crea imaginea unui om copleșit de suferință.

După cină, Jo fu intervievată de Andersona într-un studio provizoriu, amenajat pe peluza din fața casei, și reuși să plângă descriind emoția pe care i-o provocaseră Jared și familia sa și spunând ce oribil era cancerul.

— Scumpo, o să câștigi un Emmy pentru asta, îi zise Andersona când camera de filmat se opri.

Jo o îmbrățișă pe Andersona și îi făcu cu ochiul lui Jackie, care, invitată de Andersona, stătuse într-un colț înregistrând întreaga scenă cu iPhone-ul.

* * *

Mai întâi Hazel Huck își imagină că scrisoarea de la Jackie era vreo glumă. Dar pe YouTube chiar exista cel dintâi episod al *Adevăratei familii Stone din Portland, Oregon*. Era mai degrabă un filmuleț de amatori decât un serial de televiziune, dar chiar și așa, era captivant să îi vezi pe Jared Stone și familia sa în culise.

Se așeză și-i scrise un scurt răspuns lui Jackie, mulțumindu-i pentru scrisoare și spunându-i cât de mult o admira pentru ceea ce făcea. Își incluse și adresa e-mail.

Zece minute mai târziu, Hazel se loga în Azeroth, distribuindu-le linkul către *Adevărata familie Stone din Portland, Oregon* tuturor celor două mii de membri ai ghildei ei.

* * *

În ziua de după vizita lui Jo Garvin, Jared căzu într-un somn agitat pe canapeaua lui. Glio, care pe zi ce trecea devenea tot mai puţin o tumoare şi tot mai mult Jared însuşi, îşi continua asaltul de neoprit asupra gazdei sale. Ospătându-se cu meniul vast al amintirilor timpurii ale lui Jared şi plictisit de cele mai recente bucate, Glio lăsă baltă amintirile, mutându-şi atenţia asupra altor părţi ale creierului. Înotă din hipocampus[1] în cerebel, care controla abilităţile motorii şi funcţii corporale de bază ale lui Jared.

Mai întâi se servi cu neuronii care controlau intestinele şi vezica lui Jared. Apoi atacă grupul de celule care menţineau presiunea sanguină a lui Jared în limitele înguste acceptabile. Şi în cele din urmă gustă o bucăţică din circuitul complex de neuroni responsabili cu echilibrul motor al lui Jared.

Glio găsi ospăţul interesant, dar nesatisfăcător. Înotă înapoi către hipocampus şi ronţăi amintirile filmelor favorite ale lui Jared, ca şi cum ar fi fost floricele cu sare şi unt.

* * *

Trezindu-se din somn, Jared constată că făcuse pe el. I se întâmpla pentru prima oară şi era un semn neîndoielnic că boala lui ajunsese într-un stadiu avansat. Se ridică decis să se ducă la baie şi să se spele imediat, dar căzu la loc pe podea cu un bufnet.

— Ce pizda... fu tot ce reuşi el să murmure.

Îşi adună minţile cât putu şi se ridică în patru labe. Se târî până la baie, unde căzu lat. Ştia că probabil ar fi trebuit s-o cheme pe Deirdre, dar îi era prea ruşine.

— Cancerul e o jigodie, zise el cu voce tare.

---

[1] Regiune a creierului cu rol în formarea de noi amintiri şi a memoriei spaţiale, care permite deplasarea.

Răcoarea gresiei din baie sub obrazul său îl ajută să își recapete încrederea. Se ridică sprijinindu-se de chiuvetă. După cincisprezece minute extrem de neplăcute, în care se chinui să-și dea jos hainele, să le spele și să intre sub duș, era curat și se simțea ceva mai bine. Încă mai era amețit și ori de câte ori se ridica își simțea inima iuțindu-și bătăile, dar momentul cel mai groaznic fusese depășit.

Cu un efort herculean, se târî în dormitor, unde îndesă sub pat hainele ude și se prăbuși cu fața în jos în pat, adormind instantaneu.

Secretul lui Jared rămase doar al lui vreme de fix cinci ore, până la episodul din acea seară al emisiunii. Camerele surprinseseră totul, inclusiv afirmația „Cancerul e o jigodie", până în clipa în care el închisese ușa băii. Scena fu difuzată înainte de genericul de deschidere.

După cea dintâi pauză publicitară, chipul lui Deirdre umplu ecranul. Din afara cadrului se auzi vocea Andersonei: „Ce ai simțit când l-ai văzut pe Jared târându-se în patru labe spre baie?"

Ochii lui Deirdre se umplură de lacrimi.

— N-o să fac asta.

Se ridică, își desprinse lavaliera și ieși din cadru.

În acea seară, în timp ce urmăreau episodul așezați unul lângă altul pe canapea, Deirdre evită privirea soțului ei. Îl luă în schimb de mână, continuând să privească stoic ecranul televizorului. Simțindu-i atingerea, Jared constată că Deirdre îi strecura un bilețel.

Urmăriră restul emisiunii în tăcere. Când se termină, Deirdre îl sărută pe obraz și se duse la culcare. Jared se refugie cu biletul în unica încăpere sigură din casă – baia – și îl citi.

Jare, să nu-mi mai ascunzi așa ceva niciodată. Ar trebui să mergem la doctorița ta. Și nu uita că ei ne

supraveghează mereu. Pe măsură ce părem mai plictisitori, ei vor pleca mai repede.

Dar Jared știa că nu era așa. Știa că American Television Network nu avea să-i părăsească locuința decât într-un singur fel: odată cu cadavrul său.

* * *

Cel de-al doilea episod al *Adevăratei familii Stone din Portland, Oregon* era mai sofisticat decât primul. Montând noul material filmat de Jackie – imagini cu echipa, cu familia Stone, cu casa – Max imită de minune formatul emisiunii *Pe viață și pe moarte*. Asamblă fragmente disparate de dialog, făcându-le să pară parte a unei singure conversații. Folosi un comentariu înregistrat de Jackie suprapunându-l peste o serie de scene care îl făceau pe spectator să simtă că fata era captivă într-un coșmar bizar. Perla coroanei fu interviul cu Jo Garvin. Max împărți ecranul în două, comparând interviul care fusese difuzat (Jo plângând) cu filmările lui Jackie (Jo făcând cu ochiul încântată la gândul că ar putea lua un Emmy). Adevărul nu putea fi negat: cel puțin în acest caz, spectatorii fuseseră duși cu zăhărelul. Era un material documentar pe cinste.

Episodul fu difuzat la două zile după ce întreaga Americă îl urmărise pe Jared târându-se în patru labe către baie. Mulțumită scrisorilor trimise de Jackie, mulțumită rețelelor de socializare și mulțumită lui Hazel, care dăduse veste în întreg Azerothul, *Adevărata familie Stone din Portland, Oregon* avu o mie de vizualizări în prima oră de la postare, douăsprezece mii a doua zi dimineață și o sută cincizeci de mii până la căderea serii.

Devenise viral.

* * *

Printr-o pură coincidență, când debută cel de-al doilea episod al *Adevăratei familii Stone din Portland, Oregon,* Ethan Overbee se afla deja în Portland. În timp ce America deplângea declinul tot mai rapid al lui Jared, Ethan gândea deja cu doi pași înainte. Știa că vedeta și piesa centrală a emisiunii lui, cea mai vizionată din istoria televiziunii, se îndrepta cu toată viteza către o internare și că, odată ce Jared avea să-și părăsească locuința, jocul se termina.

Ethan mai știa că a-i refuza lui Jared îngrijirea medicală ar fi fost totuna cu a-l ucide și, deși asta ar fi dat naștere unor momente aducătoare de rating, sponsorilor nu le-ar fi fost pe plac. Nu-l putea lăsa pe Jared să meargă la spital, așa că trebuia să aducă spitalul acasă la Jared. În timp ce examina spitalele din Portland, Ethan avu un moment de inspirație.

Unica religie pe care Ethan o practica era idolatria puterii. Era o greșeală să crezi că oamenii ca Ethan se băgau în asta – orice ar fi însemnat „asta" pentru ei – de dragul banilor. Nici vorbă. Voiau control. Dacă aveai controlul, banii își găseau în mod natural drumul spre tine. Marea majoritate a clasei mijlocii americane trăia cu impresia că lucrurile stăteau invers. Capeți bani, ai putere. De aceea puneau la cale scheme de îmbogățire rapidă și în cele mai mărețe vise ale lor se vedeau întorcând banii cu lopata. De fapt, ar fi trebuit să aibă scheme de acaparare rapidă a puterii și vise despre control. Țărănoi, așa îi considera Ethan pe cei din clasa americană de mijloc, asta în rarele ocazii când se ostenea să se gândească la ei.

Ethan presupusese că Trippe, care acum făcea oficiile de gazdă în biroul modest al parohiei sale, avea să înțeleagă perfect asta. Nu conta din ce organizație făcea parte o persoană; nu ajungeai în vârf decât croindu-ți drum cu ghearele și dinții, sau cel puțin așa credea Ethan. Puterea era putere, indiferent unde te aflai. Ceea ce nu

înțelegea Ethan era ce căuta în încăpere această călugăriță bătăioasă și antipatică.

— Domnule Overbee, emisiunea dumitale este o insultă la adresa demnității și a vieții umane, spunea sora Benedict. Este...

— Soră, te rog, interveni cardinalul. Sunt sigur că domnul Overbee a văzut conferința noastră de presă.

— De fapt, Eminența Voastră – Monique îl informase pe Ethan care era modul potrivit de adresare când vorbeai cu un cardinal catolic – de asta mă aflu aici. Cred că ne putem ajuta unii pe alții.

— Sfinția Voastră, începu sora, nelăsându-se abătută de la ale ei.

Dar cardinalul își puse mâna cu o blândețe paternă pe încheietura surorii și aceasta bătu în retragere. „Da, putere", își zise Ethan.

— După cum bine știți, domnul Stone e grav bolnav, zise Ethan. Se apropie de momentul în care va avea nevoie să fie spitalizat.

— Și asta n-ar fi bine pentru emisiunea dumneavoastră, adăugă cardinalul.

— Exact. Dacă domnul Stone părăsește casa, nu o să mai existe emisiunea. Așa că m-am gândit să aducem spitalul acasă. Am făcut niște cercetări și conform informațiilor mele, Saint Ignatius este cel mai bun din oraș și, dacă am înțeles bine, e patronat de Biserică.

— Interesant. Dar spuneți-ne, domnule Overbee, dată fiind poziția noastră publică împotriva emisiunii, de ce am vrea să vă ajutăm?

— Da, de ce? interveni sora Benedict, care nu putea să se abțină.

— În primul rând, în acest fel, soarta sufletului acestui om va ajunge în mâinile voastre. (Ethan scrisese fraza

asta și o învățase pe de rost.) În al doilea, veți putea să-i prelungiți viața atât cât vor fi capabili doctorii. Și în al treilea – aici Ethan își puse palmele pe birou și se aplecă înainte – parohia voastră se va bucura de o publicitate fără precedent.

Cardinalul clătină din cap.

— Domnule Overbee, vă apreciez vizita. Trebuie să vindeți spațiu publicitar și ați conceput această schemă ca să ne închideți gura și în același timp să vă păstrați emisiunea, nu?

Ethan, de obicei insensibil la asemenea lucruri, se pomeni captivat de farmecul cardinalului.

— Da, Eminența Voastră, ceva de genul.

— Deși noi prețuim viața, nu avem nicio dorință de a interveni în planul pe care îl are Dumnezeu pentru domnul Stone. Dacă i-a venit timpul să fie chemat la casa Tatălui Nostru Ceresc, atunci nici biserica noastră, nici televiziunea dumneavoastră nu au dreptul să se amestece.

Ethan observă cum la auzul acestor cuvinte călugărița se zburli în mod vizibil.

— Nici nu ne trebuie genul de publicitate pe care o atrage emisiunea dumneavoastră, adăugă cardinalul.

Ethan începu să creadă că își greșise calculele și ajunsese într-o fundătură.

— Cu toate astea, continuă cardinalul, sunt dispus să fac aranjamente pentru ca domnul Stone să primească îngrijiri medicale la el acasă, să-i asigur confortul și să-i alin suferințele până va părăsi această lume. Am însă niște condiții.

Ethan simți din nou teren solid sub picioare. Revenise pe un teritoriu familiar.

— Nu vreau să fiu bădăran, cardinale Trippe, dar despre ce sumă e vorba?

Cardinalul își arcui sprâncenele a surprindere, de ziceai că o să i se desprindă de pe frunte, apoi râse.

— Nu, nu, domnule Overbee, m-ați înțeles greșit. Nu vrem banii dumneavoastră. Vrem ca emisiunea dumneavoastră să se preocupe de bunăstarea spirituală a domnului Stone, nu numai de cea fizică.

— Nu vreţi bani?

Ethan era atât de șocat, că nu știa cum să reacţioneze.

— Vrem ca spectatorii dumneavoastră să vadă că sufletul domnului Stone e pregătit pentru călătoria sa către Viața de Apoi. Vrem ca religia să facă parte din poveste.

Lui Ethan îi venea să râdă. Îi venea să îl îmbrățișeze pe prostul ăsta de preot și pe călugărița cu față de trol și să le mulţumească pentru că îi redaseră credința în lucrurile pe care el, Ethan, le considera sfinte.

— Sigur, Eminența Voastră. Putem să inserăm în fiecare seară un fragment în care un preot se ocupă de – cum ați zis – bunăstarea spirituală a domnului Stone?

— Foarte bine, dar eu nu mă gândeam la un preot, răspunse cardinalul.

Ethan urmări privirea cardinalului, care se abătuse către sora Benedict. În ceea ce o privește, călugărița avu pentru o clipă aerul că încasase o palmă, apoi se lumină la față de parcă ar fi câștigat la loterie.

Ethan o măsură din cap până-n picioare. Îi amintea de extraterestrul din *E.T.* Știu imediat că popularitatea ei avea să fie undeva spre zero, dar era OK. Americii îi plăcea să aibă pe cineva pe care să-l urască. „Da, e posibil să meargă“, își zise el.

— Soră, rosti Ethan cu voce tare și cu un zâmbet ca de șacal, bun venit în echipa emisiunii *Pe viață și pe moarte.*

„O problemă-i rezolvată, să ne ocupăm și de cealaltă“, își zise Ethan.

* * *

Jackie fu trezită de un ciocănit la ușa dormitorului. Era sigură că știa cine se afla de cealaltă parte.

Cu trei ore mai devreme, Jackie fusese abordată de Andersona în bucătărie. Producătoarea emisiunii *Pe viață și pe moarte* exorcizase un număr considerabil de demoni personali în timpul dojenii pe care i-o adresase lui Jackie. Ieșirea ei fusese suficient de lungă și tonul ei suficient de vehement ca să fie nevoie de intervenția altui coleg de echipă.

— Cum ai putut să postezi rahatul ăla pe Internet? țipa ea în timp ce colegul o trăgea la o parte. Te-am lăsat să-mi fii prietenă, târâtură mică ce ești!

— Fac pariu că faza asta n-o s-o arate la televizor, bombănise Jackie retrăgându-se în siguranța camerei ei, unde și rămase.

Părinții ei erau plecați să discute cu doctorița tatălui ei, iar Megan nu era acasă, așa că Jackie era prizonieră.

Când îl găsi pe Max online, acesta dădea pe dinafară de entuziasm.

Max

Solniciko, ai văzut câți oameni văd filmul nostru?

Jackie

Bună, Max. Da, am văzut. Nu-i rău.

Max

Nu-i rău? Mai mult de 100.000 de oameni și ea zice că nu-i rău!

Jackie

Îmi pare rău, ai dreptate, e super. Ai făcut o treabă tare bună.

Max

Niet, Jacquelyn. NOI am făcut treabă bună împreună. Nu te bucuri?

Jackie

Păi Andersona s-a supărat rău. Mă simt cam prost.

Max

Nu, *Solniciko*, Andersona e duşmanul. Ea e cea care îl face pe tatăl tău să arate rău. Țese plasă de minciuni.

Jackie

Și noi suntem mai buni?

Max

Da, noi arătăm adevărul. *Pravda*[1]!

Jackie ştia că Max are dreptate şi asta o făcu să se simtă mai bine. Era însă sigură că aveau să existe repercusiuni şi o apăsa faptul că nu ştia la ce să se aştepte. Îi zise asta şi lui Max.

Max

Ce înseamnă repercusiuni?

Jackie

Consecințe. Înseamnă că o să fiu pedepsită.

Max

O să te pedepsească părinții tăi?

Jackie

Nu, televiziunea.

Max tăcu un timp, procesând tot ce-i spusese ea. Jackie filmase câte ceva de dimineață, deși nu reușise să prindă și ieșirea Andersonei, și își conectă telefonul la computer ca să descarce imaginile.

Mai petrecu câteva minute discutând cu Max, mai ales despre ceea ce ar fi trebuit să filmeze ea pentru următorul

---

[1] Adevărul (în limba rusă).

episod, apoi își luară la revedere. În Rusia era aproape miezul nopții și Max trebuia să doarmă. Neștiind ce altceva să facă, Jackie se întinse în patul ei și ațipi.

Apoi o trezi ciocănitul.

Se ridică în coate.

— Cine-i? întrebă ea.

Ethan deschise ușa și își vârî capul în cameră.

— Pot să intru?

Jackie ridică din umeri.

Ethan intră în încăpere și se așeză pe unicul ei scaun. Privi în jur, contemplând decorul. Încuviință la vederea posterului filmului *Fete rele*.

— Mișto film, zise Ethan.

— Știu de ce sunteți aici, domnule Overbee, răspunse Jackie.

— Ba nu cred că știi.

O privi fix, făcând-o să se foiască stânjenită.

— N-ați venit să țipați la mine? Din cauza *Adevăratei familii Stone din Portland, Oregon*?

— Ar folosi la ceva?

Jackie nu-i răspunse. Nu era sigură încotro se îndrepta discuția și în comportarea lui Ethan era ceva ce o făcea să se simtă și mai stânjenită ca de obicei.

— Poate că părinții mei ar trebui să fie aici, zise Jackie.

— Poate că da, dar nu-s acasă, nu-i așa?

Jackie nu-i răspunse nici de data asta.

— Știi, zise Ethan, probabil i-ai distrus cariera lui Jo Garvin. Are doi copii, știai asta?

Jackie nu știa, dar își zise că dacă Jo chiar își iubea copiii, ar fi trebuit să-i pomenească măcar o dată în timpul cinei.

— Filmările alea nu erau pentru un proiect de la școală, nu-i așa?

Jackie își privi mâinile.

— Vrei să faci pe tăcuta? OK, putem juca și așa. Ce nu înțeleg însă este cum ai reușit să-ți ascunzi identitatea contului tău de YouTube.

Nu știa despre Max. Jackie simți adrenalina circulându-i prin vene. Deținea o informație pe care tipul ăsta care părea să știe totul nu o avea.

— Nu contează, zise Ethan ridicându-se. Cu sau fără cont pe YouTube, fără ăsta nu poți face filme.

Se întinse către biroul ei, îi deconectă iPhone-ul și-l vârî în buzunar.

— Hei! țipă Jackie alarmată.

— Pare rău, fetiță, dar ți-ai pierdut dreptul.

— E telefonul meu!

— A fost telefonul tău, Jackie, zise Ethan deschizând ușa. Dar acum tot ce e în casa asta, tot ce e pe platoul ăsta, îmi aparține mie. Și, Jackie?

Aici făcu o pauză ca să se asigure că ea era atentă.

— Dacă mai apare un singur episod ca astea, o să-ți fac eu lucruri mai rele decât faptul că ți-am luat telefonul.

Astea fiind zise, se răsuci și plecă.

* * *

Mai târziu în acea seară, Jackie îi povesti lui Deirdre ce se petrecuse. Mama ei sări în sus de indignare. Țipă la regizor până când acesta acceptă să-i facă legătura telefonică cu Ethan.

— Haide, haide, Deirdre, zise Ethan încercând s-o împiedice să mai țipe la el. Jackie exagerează. Da, i-am luat telefonul, e adevărat, dar sunt convins că înțelegi de ce televiziunea noastră nu-și poate permite alte escapade de-astea neautorizate din culise. Ca mamă a ei, ai face bine să-i reamintești asta.

— Domnule Overbee, începu Deirdre, mânioasă ca o ursoaică gată să-și apere puii cu ghearele și cu dinții, vă asigur că...

— Și, Deirdre, încă ceva, o întrerupse Ethan de parcă nici n-ar fi auzit-o.

Deirdre simți un gol în stomac.

— De mâine, ATN, în conformitate cu termenii contractului semnat cu soțul dumneavoastră și în coordonare cu Spitalul Saint Ignatius din Portland, își va asuma responsabilitatea pentru îngrijirea medicală a lui Jared.

— Ce? Nu puteți...

— Noapte bună, Deirdre. O să fiu pe platou săptămâna asta dacă vrei să mai discutăm.

Și se auzi tonul.

* * *

Sora Benedict Joan pătrunse în casa familiei Stone ca și cum ar fi locuit aici de-o viață. Fu uimită văzând cât de mult spațiu fusese transformat în platou de televiziune. Imaginile de pe micul ecran o făcuseră să pară o casă ca oricare alta, dar asta făcea parte din minciuna mass-media. De-a lungul anilor, sora mai văzuse când și când imagini din vreun reality show – de obicei clipuri din *Real World, Big Brother* sau *The Amazing Race*, prezentate de invitați ai emisiunii *The Duke Hamblin Show* – și acum se întreba dacă televiziunea înfățișa vreodată un lucru așa cum era în realitate.

— Tu cine ești?

Răsucindu-se, sora descoperi o adolescentă cu un aer angelic, obraji trandafirii, codițe blond-roșcate și ochii cei mai mari și mai albaștri pe care-i văzuse vreodată. Întrucât urmărise fiecare episod din *Pe viață și pe moarte*, sora o recunoscu pe Megan Stone.

— Sunt sora Benedict Joan, tânără domnișoară, dar îmi poți spune „soră" pur și simplu.

— OK, soră, ce cauți în casa mea?

Sora Benedict sperase că familia Stone fusese informată.

— Părinții tăi sunt acasă?

— Nu, se întâlnesc cu un avocat. E ceva legat de doctorii tatei.

— A, înțeleg. Ei, Megan, am venit să am grijă de tatăl tău și cât mă aflu aici voi avea grijă și de tine și de sora ta. Te poți gândi la mine ca la o prietenă.

Sora Benedict zâmbi.

Cardinalul îi ceruse sorei să se poarte frumos cu familia și să facă tot ce putea pentru binele celor două fete. „Trec printr-o încercare cumplită, soră. Au nevoie de dragostea și sprijinul nostru."

La Școala Bunei Vestiri, sora se dovedise o profesoară decentă, deși foarte severă când era vorba de disciplină, însă nu știa deloc să se poarte cu copiii. Zâmbetul ei era sinistru.

— Acum spune-mi, Jacquelyn e acasă? continuă ea.

— Nu. Jackie, zise Megan apăsând pe numele preferat de sora ei, a rămas mai târziu la școală ca să lucreze în laboratorul de informatică.

— Foarte bine. E important ca tinerele să se învețe cu tehnologia.

Un grup de muncitori se ivi în urma surorii, transportând un pat de spital și niște aparatură medicală.

— Unde să le punem, soră? întrebă un bărbat solid care venea în coada grupului cu niște hârtii în mână.

— Megan, zise sora, le poți arăta acestor domni drumul către biroul tatălui tău?

— Îhî, pe-aici.

— Domnișoară Stone, tinerele doamne nu spun „îhî“, spun „da“.

„Din câte se vede, o să am mult de muncă aici“, își zise sora în gând.

Drept răspuns, Megan ridică din umeri și îi conduse pe muncitori la etaj.

* * *

Glio făcuse un salt metaforic peste o prăpastie. Până în acest moment al scurtei sale vieți fusese ocupat exclusiv cu distrugerea creierului lui Jared. Desigur, Glio nu o gândea ca pe o distrugere. El își îndeplinea pur și simplu rolul predestinat în această lume. Nu avea un cuvânt de spus în privința asta, la fel cum n-au un cuvânt de spus mareele oceanice. Dacă s-ar fi oprit să cugete la argumentele pro și contra liberului arbitru, probabil ar fi optat ferm în favoarea determinismului.

Dar lucrurile se schimbau. Epuizând cele mai interesante amintiri ale lui Jared, gustând din abilitățile lui motorii înainte să-și vadă de drum, trăgând în lături cortina care ascundea cele mai întunecate secrete ale creierului, Glio avea acum nevoie de ceva nou. Voia să vadă lumea exterioară.

Prima incursiune de acest fel avu loc accidental. În timp ce Jared și Deirdre stăteau în birourile lui Morrison, Murphy și O'Connor, o firmă prestigioasă de avocatură din Portland, Glio, aflat în căutarea unor locuri pe unde nu mai fusese, se deplasă din lobul frontal al lui Jared în lobul parietal, apoi în cel temporal, coborî pe nervul auditiv și își înfășură un tentacul prelung în jurul canalului cohlear, până ajunse la timpanul lui Jared. Glio se pomeni, spre surprinderea sa, ascultând conversații chiar în timp ce se desfășurau. Era fascinant.

— Îmi pare rău, Deirdre, dar contractul pe care l-ați semnat nu are puncte slabe, spunea vocea unui bărbat mai vârstnic. Și chiar dacă l-am ataca, avocații trustului o să utilizeze tehnica pământului pârjolit ca să ne facă să renunțăm.

— Îmi pare rău, Dan, dar nu știu ce înseamnă asta, rosti o voce feminină pe care Glio o recunoscu pe loc ca aparținându-i lui Deirdre.

„Ce ciudat să auzi amintirile chiar în clipa când se formează", își zise el. Glio era bucuros de întrebarea lui Deirdre, fiindcă nici el nu știa ce vrusese să spună avocatul prin „tehnica pământului pârjolit". Dacă Deirdre nu ar fi pus întrebarea asta, ar fi putut oare să întrebe chiar el? Putea Glio să găsească o cale să discute cu avocatul lui? Ar fi fost diferit de felul în care vorbea Jared cu avocatul lui?

— Vrea să spună că te vor sili să cheltuiești atâția bani, încât o să fii falită înainte să ajungeți să discutați despre împăcare.

— Și dacă ne revoltăm?

— Poftim?

— Dacă plecăm pur și simplu din casă și nu ne mai întoarcem?

— Deirdre, nu-ți recomand una ca asta. N-o să capeți niciun ban și o să te dea în judecată până-n pânzele albe. Nici nu-s sigur că Jared poate face față la genul ăsta de presiune.

Glio simți că toți cei din încăpere îl priveau pe el, sau mai bine zis pe Jared, deși nu mai era sigur care era diferența între ei doi. Simțindu-se stânjenit, ceea ce era de asemenea o experiență nouă, Glio se retrase din urechea lui Jared, revenind pe tărâmuri mai sigure.

Încurajat și încântat de noua experiență, își planifică o altă incursiune în lumea exterioară. De data asta, voia *să vadă*.

* * *

Jackie
Max, trebuie să plec, părinții mei o să sosească dintr-un minut într-altul.

Max
OK, *Solniciko*, o să folosești telefon nou ca să mai filmezi în seara asta?

Jackie
Categoric.

Deirdre promisese să-i cumpere lui Jackie un nou iPhone înainte să o ia de la școală și să o ajute să îl strecoare în casă.

Max
Asta-i bine. *Do zavtra*[1]...

Jackie
Sigur, Max.

Când Jackie ieși de la școală, părinții ei o așteptau deja în parcare.

— Cum a mers discuția cu avocații? îi întrebă ea așezându-se pe locul din spate.

— Nu prea bine, scumpo, zise Deirdre. Mă tem că deocamdată suntem blocați.

Jackie încuviință tăcută.

— Dar uite.

Mama ei îi întinse o sacoșă cu logoul Apple.

— E setat?

— Da.

---

[1] Pe mâine (în limba rusă).

Jackie se aplecă între locurile din față și își sărută pe rând părinții pe obraji.

Jared, care stătuse tăcut și complet nemișcat, zise: „O, bună Jax“, de parcă abia acum și-ar fi dat seama că ea era în mașină. Îi luă mâna și i-o strânse. Jackie nu putu să nu remarce cât de scheletice erau degetele și încheieturile tatălui ei. Îi simțea fiecare oscior de sub pielea mâinii.

— Continuă să faci filmele astea, Jackie, zise Deirdre. Sunt minunate.

— Mersi, mamă, dar am avut ajutor.

— Din partea cui?

— Ăăă... e secret.

Deirdre zâmbi și Jackie știu ce gândea mama ei.

— Nu, mamă, n-am niciun iubit!

— Bine, bine, oricine o fi, continuați să lucrați. Faceți o treabă grozavă.

Când ajunseră acasă, un paznic le deschise poarta făcută în Zid. Bariera de doi metri care despărțea familia Stone de restul lumii era incredibil de urâtă, în ciuda asigurărilor date de Ethan Overbee. Când Jackie își imaginase Zidul, mintea ei crease un gard imens din șipci albe, ceva în același timp protector și prietenos. În locul lui vedea un soi de gard de plasă cu sârmă ghimpată în vârf. Și deși televiziunea plantase gard viu, așa cum promisese, acesta nu măsura decât un metru cincizeci. Vederea gardului ridicându-se de după tufișuri era mai sinistră decât dacă acestea nu ar fi existat. Era ca o imagine dintr-un SF apocaliptic.

Când mașina pătrunse pe alee, Jackie ascunse sacoșa de la Apple sub scaun și telefonul în gheată.

Deirdre opri lângă garajul al cărui control îl cedase echipei de televiziune și coborâră tustrei pe gazonul din față. Imediat după ușa de la intrare, paznicii își instalaseră

o măsuță. În timp ce cei doi paznici, un bărbat și o femeie, controlau geanta lui Deirdre și rucsacul lui Jackie, Ethan se ivi în hol dinspre camera de zi.

— Bună ziua tuturor. Janet, i se adresă el apoi femeii bodyguard, scoate-i încălțările lui Jackie. Gunther, ia-le telefoanele lui Deirdre și Jared.

— Ce? exclamă Deirdre.

— Nu-ți face griji, Deirdre, zise Ethan cu dulceață în glas. Le puteți primi ori de câte ori părăsiți casa.

Neștiind ce să facă, Jackie își scoase ghetele, iar Jared încercă să-i dea lui Ethan mobilul său.

— Mulțumesc, Jared, Gunther se va ocupa de asta, zise Ethan împingând cu blândețe mâna lui Jared către paznic. Jackie observă că nici Gunther, nici Janet nu puteau sau nu voiau să o privească în ochi pe ea, pe mama sau pe tatăl ei.

— Ethan, mergi prea departe!

— Îmi pare rău, Deirdre. Emisiunea asta e o marfă prea prețioasă pentru televiziunea noastră și trebuie să o protejăm.

— Marfă? Asta-i casa noastră!

— Domnule Overbee? îl întrerupse Jackie vorbind încet.

— Da, Jackie?

— Cum ați știut că aveam telefonul în gheată?

Ethan zâmbi și Jackie știu răspunsul. După expresia de pe chipul lui Deirdre era evident că și mama ei îl ghicise.

— Ne-ai pus o cameră în mașină, nu-i așa? întrebă ea.

Ethan zâmbi și mai larg, dar nu răspunse.

— Veniți cu mine. Am o surpriză.

Ca în transă, cei trei îl urmară pe Ethan până în biroul lui Jared. Când acesta deschise ușa, descoperiră că micul spațiu fusese transformat într-o cameră de spital dotată

cu de toate: pat, perfuzii și o serie de aparate complicate cu luminițe clipind și ecrane digitale. Lângă pat nu se afla un doctor sau o asistentă, ci o călugăriță.

Privind-o pe femeie, Jackie își aminti imediat de descrierea pe care o făcuse Doctor Seuss personajului care dădea titlul cărții preferate a copilăriei ei, *Loraxul*: „micuț, bătrâior, cafeniu și acoperit de mușchi."

Înainte să apuce cineva să spună ceva, Jared scoase un oftat lung de ușurare, traversă încăperea cu pași împleticiți, se vârî în pat și se înfundă în pernă.

— Da, domnule Stone, odihnește-te. Surorile Adorației Perpetue vor avea grijă de tine de-acum.

Jackie se răsuci pe călcâie și fugi în camera ei.

* * *

Scena de deschidere a episodului din acea seară al emisiunii *Pe viață și pe moarte* îl înfățișă pe Jared târându-se în pat și pe sora Benedict vorbindu-i. Fură difuzate interviuri cu sora, cu cardinalul Trippe și cu echipa de medici de la spitalul Saint Ignatius.

Din episodul acesta lipseau interviurile zilnice cu familia Stone. Regizorul și editorul refolosiseră imagini dintr-un episod anterior, asamblând un material pe care îl prezentară drept „reacția familiei", dar în general, cu excepția scenei de lângă patul lui Jared, ceilalți membri Stone lipsiră cu desăvârșire.

După ce Ethan le confiscase telefoanele și le făcuse cunoștință lui Jared, Deirdre și Jackie cu sora Benedict, Deirdre convocase o reuniune de familie în baia de la etaj. Era unica încăpere în care, teoretic, nu existau dispozitive de înregistrare audio sau video. Era posibil ca Ethan să fi încălcat și această înțelegere, dar Deirdre nu avea de ales.

— Ascultați, le zisese ea fetelor. De acum încolo nu vom mai coopera în niciun fel cu echipa de filmare. O să ne îndeplinim obligațiile contractuale, dar numai în mod minimal. Dacă ne întreabă ceva, le răspundem monosilabic. Dacă trece vreo celebritate pe aici, ne retragem în camerele noastre. Când nu suntem ocupate, citim, ne uităm la televizor sau folosim toaleta. Ne-am înțeles?

Jackie fusese de acord dinainte ca Deirdre să fi terminat de rostit prima propoziție. Nu și Megan.

— Dar, mamă, apărem la televizor! protestase ea de parcă argumentul acesta nu ar mai fi avut nevoie de explicații.

Era clar că Deirdre nu avea să se răzgândească, dar cu toate astea, Megan se împotrivise. Bătuse din picioare, dăduse cu pumnul în perdeaua dușului și scâncise până când Deirdre își pierduse răbdarea.

— Ajunge, Megan! se răstise ea. O să faci cum am zis! Ai înțeles?

Megan își lăsase capul în pământ, încuviințând printr-un gest cum nu se poate mai vag.

Acest act de nesupunere civică din partea femeilor Stone era o nouă problemă pentru Ethan. Se putea descurca cu agresivitatea directă, cu capitalismul lacom, dar cu așa ceva nu. Dacă emisiunea nu devenea repede mai interesantă, avea să piardă spectatori și acesta avea să fie finalul carierei sale. O știa prea bine. Trebuia să găsească o metodă de a-și motiva actorii.

* * *

Jared știuse că urmează să-și piardă părul, dar, ca mulți alți bolnavi de cancer, nu fusese pregătit pentru asta. Toate celelalte mizerii pe care i le făcea tumoarea – migrenele, confuzia, amintirile dispărute, greața, oboseala, ba până și pierderea în greutate – erau cumva probleme

interne. Era ca și cum, dacă s-ar fi străduit suficient de tare, le-ar fi putut învinge.

Pierderea părului era cu totul altceva. Acum, toată lumea putea vedea că Jared era nu doar bolnav, ci foarte, foarte bolnav. Desigur, Jared știa deja asta. Dar acum, când faptul era evident pentru oricine îl privea, situația părea inevitabilă, deși, dacă era să fie cinstit cu sine, căderea părului era numai culmea procesului cumplit de deteriorare pe care îl suferea trupul său.

Deși de obicei nu era vanitos – Jared își definea propriul său stil, când se deranja să se gândească la asta, drept „nesofisticat" –, primul lui impuls fu să-și cumpere o meșă. Ethan îl convinse să n-o facă.

— Jared, crede-mă, nu vrei așa ceva.

— De ce?

— Pentru că toți își vor da seama că-i falsă. Și știi cum se spune că televiziunea te face să pari cu cinci kile mai gras?

Jared își coborî privirea către trupul său emaciat și răspunse:

— Sper că da.

— Mda, șovăi Ethan neștiind cum să reacționeze față de acest umor negru. Ei, cu meșele e chiar mai rău. Dacă în lumea reală arată nasol, la televizor par niște preșuri care și-au rătăcit locul.

Jared cugetă un moment. Era gata să dea din umeri și să schimbe subiectul, când își aminti ceva.

— Unul dintre regizorii voștri mi-a spus că există mulți actori care și-au pierdut părul în mod natural și că machiorii profesioniști pot face minuni, așa că nimeni nu-și dă seama că au meșe. John Travolta nu-i chel?

— Ah, răspunse Ethan.

Jared nu știa ce voia să spună prin asta, dar i se păru că simte o notă de enervare.

— Înțeleg. Ei bine, Jared, din păcate termenii contractului nostru nu permit televiziunii să te ajute altfel decât din punct de vedere medical.

— Oh!

— Dar știi ce, adăugă Ethan, nu te împiedică nimeni să-ți iei o meșă. Numai că eu nu cred c-o să-ți placă.

La fel ca în cazul întreruperii tratamentului cu radiații, Deirdre promise că va susține orice decizie pe care o va lua Jared în privința părului său. Ceea ce nu-i fu de prea mare ajutor, nici de data asta.

Neștiind ce să facă sau măcar ce să creadă, Jared optă din nou pentru calea minimei rezistențe. America îl văzu pierzându-și părul.

Blogul *Pe viață și pe moarte* asociat site-ului revistei *People* comentă că Jared „nu mai pare doar bolnav, ci de-a dreptul în fază terminală".

Din fericire, Jared nu citea revista *People*.

* * *

Jackie nu mai avea telefon, dar îi rămăsese laptopul, așa că se conectă și îl căută pe Max. Știa că șansele de a-l găsi erau mici. În Rusia era noapte și, așa cum se așteptase, Max nu era acolo.

Căutând altceva cu care să-și ocupe timpul, Jackie se așeză și se apucă să citească cele mai recente scrisori primite de la fani. Majoritatea erau drăguțe, dar erau și unele sinistre de-a dreptul. Un bărbat, unul bătrân, de cel puțin treizeci de ani, îi trimisese o poză care îl înfățișa gol. Era gras și păros ca o maimuță. Jackie știa că ar fi trebuit să înștiințeze pe cineva, dar se temea că asta le-ar fi dat motive să îi citească scrisorile și, cu excepția școlii, ele erau unica ei legătură cu lumea exterioară. Se simțea

ca o pasăre cu aripa ruptă: fără a fi în stare să zboare, dar și prea obosită ca să meargă.

Citi scrisoare după scrisoare, fiecare oferindu-i „dragoste“, „sprijin“, „prietenie“, până când i se împăienjeniră ochii. Tocmai începuse să moțăie când zări numele lui Hazel Huck pe dosul unui plic.

Dragă Jackie,

Îți mulțumesc că mi-ai scris. Mi-a plăcut la nebunie ADEVĂRATA FAMILIE STONE DIN PORTLAND, Oregon. *Mi se pare groaznic că ATN vă face rău cu ajutorul emisiunii ăsteia. Nici nu-mi pot imagina cum e să nu ai pic de intimitate, mai ales într-un moment dificil ca ăsta. (Deși aș minți să zic că nu m-am uitat.) Continuă cu episoadele.*

Dacă vrei să-mi răspunzi e mai bine să-mi trimiți un e-mail pe adresa guinevereceageneroasa•gmail.com.

Prietena ta,
Hazel Huck

Jackie se repezi imediat la laptop.

De la: jaxlacutie@gmail.com
Către guinevereceageneroasa@gmail.com.
Subiect: Prizonieră

Bună, Hazel.

Mulțumesc că mi-ai răspuns la scrisoare! Mi-a făcut plăcere s-o primesc. Producătorul de la ATN – un cretin pe nume Ethan – mi-a luat ieri telefonul ca să nu mai pot face alte filme. Mama mi-a cumpărat unul nou pe care am încercat să-l strecor în casă ascuns în gheată, dar mi l-a luat și pe ăla. Mama spune să facem grevă, ca să nu le mai oferim nimic interesant de filmat. Îți spun toate astea pentru că nu știu cui altcuiva să spun. Mersi că m-ai ascultat.

Prietena ta,
Jackie Stone

La două minute după ce trimisese mesajul, Jackie primi pe Facebook o cerere de prietenie de la GuinevereCeaGeneroasă. Imediat ce dădu „accept" se ivi un mesaj.

Hazel
Jackie?

Jackie:
Hazel?

Hazel
Lol. Da!

Jackie
Cum m-ai găsit?

Hazel
Adresa ta de mail e unică și e un bun indiciu.

Jackie observă ca Hazel avea peste patru sute de prieteni. Se simți prost că ea avea numai douăzeci, majoritatea nefiind decât vagi cunoștințe cărora cel mai probabil le era milă de ea.

Hazel
Auzi, cred că știu cum pot să te ajut.

Jackie
Cum?!!!

Hazel
Ai jucat vreodată *World of Warcraft*?

PARTEA A CINCEA

REBELIUNEA

Sâmbătă, 24 octombrie

Lui Megan Stone îi plăcea să fie populară. Tare mult îi mai plăcea.

Da, sigur, era îngrozitor că tatăl ei era atât de bolnav, dar dacă familia ei tot trebuia să îndure o asemenea nedreptate, măcar avea șansa să o facă la televizor și puteau deveni cu toții faimoși, bogați și puternici. Câți alți copii aveau tații bolnavi de cancer? Destui. Dar Megan era sigură că niciunul dintre ei nu avea să ajungă la televizor.

Și acum mama ei strica totul.

Cele mai mari și mai moderne camere de televiziune se aflau aici, în casa lui Megan, și alături de ele cei mai importanți regizori și cei mai puternici sponsori și tot ce voiau era s-o filmeze pe ea, Megan Stone. OK, poate nu neapărat pe ea, dar chiar și-așa. Și acum nu avea voie să le vorbească?! Asta nu era cinstit. Megan știa că de vină era numai Jackie cu serialul ei stupid de pe YouTube.

Nu-și înțelegea sora. Dacă Jackie n-ar mai fi fost așa crispată și s-ar fi machiat puțin ar fi fost chiar drăguță. Și nu era mai bine să fii drăguță decât deșteaptă? Ce era așa grozav să fii superdeștept? Nu de copiii ăia se lua toată lumea? Nu erau ei nefericiți? Nu că Megan ar fi vrut să ia note proaste la școală – nu era cazul – dar știa că existau lucruri mai importante.

Dacă Megan nu avea voie să discute cu regizorii, dacă nu apărea pe cameră, nu avea să mai fie în emisiune. Ce

aveau să creadă copiii de la școală dacă Megan nu avea să mai apară la TV? Aveau s-o creadă o ratată. Avea să devină o nimeni. Și pentru o fată ca Megan Stone nu exista nimic mai rău.

Chiar înainte să se ducă la culcare, în aceeași zi în care mama lor le anunțase că familia nu va mai coopera cu echipa emisiunii *Pe viață și pe moarte*, Megan făcu ceva ce nu mai făcuse de mult. Se puse în genunchi și se rugă.

— Doamne, ajut-o pe mama să înțeleagă că n-are dreptate. Tata a vrut să fim la televizor și e de datoria noastră să-i îndeplinim dorința. Te rog, trimite-mi un semn ca să știu că am dreptate.

În lunea următoare, când ieși din clădirea școlii și văzu limuzina așteptând-o – când toți prietenii ei văzură limuzina așteptând-o –, Megan știu că rugăciunile ei își primiseră răspunsul.

* * *

Întâlnirea din Azeroth, un conciliu de război convocat de puternica Guinevere cea Generoasă, dură peste trei zile. Avu loc într-un castel de piatră aflat în mijlocul unei câmpii virtuale bătute de vânturi. Era o clădire impresionantă, înconjurată de un șanț plin de orori pixelate de nedescris. Deasupra ei se înălțau turle gemene pe care fluturau stindarde. Părea o încrucișare între Churchill Downs[1] și Abația Westminster. Măreția sa sublinia importanța întrunirii pe care o găzduia.

Vestea despre conciliul de război se împrăștiase în toate colțurile regatului și toată lumea voia să ia parte. La castel sosea personaj după personaj, creând un târg ad-hoc pe

[1] Hipodrom din Kentucky, SUA, ale cărui tribune au o construcție spectaculoasă.

câmpia de sub zidurile sale. Negustorii își vindeau mărfurile, eroii se luptau cu monștrii pe care jocul se încăpățâna să-i tot genereze și, desigur, jucătorii se duelau între ei. Era ca un festival medieval, dar fără formații muzicale.

Numai cei cu invitație aveau voie să traverseze șanțul din jurul castelului. Fuseseră recrutați jucătorii care locuiau în Portland sau se pricepeau la tehnologie, televiziune și/sau medicină. Situație fără precedent într-o ghildă din Warcraft, invitaților li se ceruse să-și dezvăluie numele, ocupația și domiciliul din lumea reală. Doi membri seniori ai ghildei fuseseră însărcinați să verifice toți solicitanții, iar numărul celor respinși era mai mare decât al celor admiși.

Jackie avusese nevoie de ceva efort ca să se afle aici. „Împrumutase" cartea de credit a mamei ei și petrecuse peste cinci ore descărcând programul pentru Warcraft și un șuvoi aproape nesfârșit de actualizări. Descoperise în camera ei un cotlon unde camerele ATN nu ajungeau – într-un colț pe podea, lângă șifonier – și se așezase acolo ghemuită asupra laptopului.

După un timp, una dintre angajatele emisiunii își vârâse capul în dormitor ca să vadă unde dispăruse Jackie. Văzând-o așezată turcește pe podea cu laptopul în poală, clătinase din cap și ieșise. Douăzeci de minute mai târziu – și la numai câteva minute după ce Jackie ajunsese în cele din urmă în Azeroth – un tehnician intrase și instalase în tavan o nouă cameră, orientată către colțișorul lui Jackie. Avea o expresie vinovată și înainte să iasă murmurase „îmi pare rău". Jackie nu se sinchisise: tot nu puteau să-i vadă ecranul computerului.

Personajul lui Jackie era un gnom războinic numit Gerald cel Grozav, numele fiind o reverență la adresa personajului lui Hazel. Când ea – sau mai bine zis Gerald – ajunse

pentru prima oară în Azeroth, se pomeni într-o piațetă mică, înconjurată de avataruri care mergeau, alergau sau săreau. Tema era medievală sau, mai precis, un fantasy medieval generat pe computer.

O elfă uriașă, cu pielea verde, stătea dinaintea gnomului lui Jackie gesticulând energic. Când Jackie își trecu mouse-ul peste personaj, văzu că era Guinevere cea Generoasă. Jackie nu știa ce să facă. Stătură așa amândouă preț de vreo două minute.

Jackie tocmai voia să se dea bătută, când observă o micuță casetă de dialog.

Hazel

Mă auzi?

GcG

Cum să te aud?

Hazel

Ai căștile conectate?

GcG

Nu am căști și orice aș spune cu voce tare riscă să ajungă la televizor.

Hazel

Da, ai dreptate. Atunci o să procedăm în stilul clasic. O să ne scriem.

În următoarea oră, Gerald cel Grozav o urmă pe Guinevere dintr-o poiană virtuală într-alta. Jackie învăță cum să-și miște personajul, cum să lupte cu monștri, cum să vorbească, cum să ia și să lase obiecte, cum să se alăture unui grup și altele. Jocul i se păru captivant.

Când ajunse împreună cu Hazel la castel, traversară un pod mobil și se pomeniră dinaintea unor paznici care

se certau cu un războinic musculos, uman, aflat în fața imensei uși de piatră. Hazel auzea discuția. Jackie nu.

— Sunt invitat, spunea războinicul.

— Scuze, prospătură, îi răspunse gardianul. Ăsta e un miting privat al ghildei. Nu intră nimeni sub nivelul cincizeci.

— Ce se-ntâmplă, Farsifal? întrebă Guinevere.

— Prospătura s-a rătăcit, răspunse el. Încercăm să-l facem să priceapă.

— *Niet!* insistă războinicul. Jackie invitat pe mine.

„Ce se întâmplă?“ tastă Jackie.

„E un puști care zice că te știe“, răspunse Guinevere. „Cred că-i rus.“

„Max?“ tastă Jackie.

„*Solniciko*! Te rog, zi-le că-s băiat bun.“

„Jackie, chiar ai invitat pe cineva?“ întrebă Guinevere. „Nu sunt sigură că e o idee bună.“

„E OK. Trebuie să fie aici. Putem avea încredere în el.“

Zece minute mai târziu, Guinevere cea Generoasă bătea cu mânerul spadei în masa de piatră, cerând să se facă liniște. Multitudinea de conversații particulare amuți.

Prima parte a discuției avu loc pe cale vocală, așa că Jackie fu silită să aștepte. Hazel o prevenise că așa avea să se întâmple.

— Ghilda noastră a făcut mai mult bine pe pământul Azerothului ca oricare alta, începu Hazel.

Se ridicară murmure aprobatoare.

— Am ucis vrăjmași puternici.

Murmurele crescută în intensitate.

— Am recuperat o pradă bogată!

Și mai tare.

— Și i-am ajutat pe cei aflați la ananghie.

Adunarea o întrerupse cu urale și chiote.

Mesageria lui Jackie de pe Facebook se deschise.

Max
Solniciko, ce tot vorbesc ăștia aici?

Jackie
Eu nu pot să-i aud, dar nu-ți face griji. E un joc pe roluri, așa că e posibil să ți se pară ciudat. Urmărește-i cum poți.

Max
O să fac toate răsputerile.

Jackie
„O să încerc din răsputeri." Sau „O să fac tot ce pot". Cred că le-ai amestecat.

— Știm cu toţii de ce ne-am adunat aici, zise Hazel. Jackie Stone, fiica lui Jared Stone, are nevoie de ajutorul nostru. Acum Jackie ne va spune povestea ei.

Hazel o pregătise pe Jackie pentru acest moment când trebuia să-și spună povestea în fața ghildei. Îi scrisese chiar introducerea. Jackie o copie și o lipi.

„Oameni buni din Azeroth, membri ai ghildei, mă înfățișez vouă cu inima grea și vă cer să-mi ascultați cântul." După asta, Jackie începu să scrie în stilul ei propriu și în curând toţi ceilalţi revenіră la vocabularul secolului douăzeci și unu. Le povesti despre tatăl ei și despre boala acestuia, mulțumindu-le pentru fondurile pe care le strânseseră ca urmare a licitației pe eBay. Le spuse cum era viața într-un platou de televiziune. Li-l prezentă pe Max, explicând cum făcuseră împreună *Adevărata familie Stone din Portland, Oregon*. Și le povesti despre Ethan Overbee, care îi transformase casa într-o închisoare și îi confiscase telefonul și cum el și lacheii lui o supravegheau pe ea și familia ei douăzeci și patru de ore pe zi.

— Se impune o operațiune de salvare, zise cineva.

Alții se arătară de acord.

— Nu, răspunse Hazel. Cererea lui Jackie e simplă. Trebuie să-i facem rost de o cameră de filmat.

În următoarea oră și pe parcursul următoarelor două seri, ghilda discută diferite strategii prin care să îi dea lui Jackie camera. În cele din urmă, optară pentru cel mai simplu plan posibil: să-i arunce una peste Zid.

Nimeni nu fu mai surprins ca Jackie când descoperi că vajnicul cavaler căruia i se încredință această însărcinare era colegul ei de clasă cel stângaci și plin de coșuri, Jason Sanderson, care, cu ani în urmă, îi spusese că îi stă bine în rochia ei de Paști.

Jackie înțelegea perfect de ce Jason prefera să trăiască în acest univers. Când lumea reală te tratează ca pe un gunoi, de ce să nu-ți găsești o lume mai bună, una lipsită de cruzime și prejudecăți, unde să nu fii judecat? O întrista numai faptul că nu o descoperise ea însăși mai devreme.

Jason era cunoscut în Azeroth drept G. Ranger și ghilda știa că e un adevărat erou.

* * *

Cea mai mică dintre fetele Stone se dovedea o pradă ușoară, ceea ce Ethan știuse de la început. La naiba, majoritatea Americii ar fi știut asta. În interviurile ei cu regizorii de platou, din care se alegeau fragmentele difuzate în fiecare seară, Megan făcea exces de zel. Flirta exagerat cu camera, își trecea cam prea des mâna prin păr și folosea prea insistent numele regizorului. Pe americani nu-i deranja asta fiindcă era încă foarte tânără – Megan era drăguță foc și-o știa –, dar sondajele de pe o zi pe alta, care nu țineau cont de nuanțe, reducând lucrurile la esența lor necosmetizată, spuneau că popularitatea ei era în scădere. America începea să o privească pe Megan ca pe o obrăznicătură arogantă și egoistă.

Desigur, rezultatele acestor sondaje nu le erau împărtășite membrilor familiei, ca să nu le afecteze performanțele. Dar Ethan le văzuse. De fapt, conta pe ele.

— Bună, Megan, zise el în timp ce ea urca în limuzină.

Megan, copleșită de atâta opulență, abia reuși să bâiguie un „bună" drept răspuns.

— Vrei ceva de băut? întrebă Ethan făcând semn către barul aprovizionat cu sucuri acidulate și neacidulate, și cu lapte.

— Avem Nantucket Nectars. Știi, e băutura preferată a lui Jo Garvin.

De fapt, Ethan habar nu avea ce obișnuia să bea Jo Garvin și nici nu-i păsa. Văzuse însă că lui Megan îi căzuse cu tronc Jo și avea de gând să profite.

— O, da, vă rog, domnule Overbee. Ar fi *superb* un Nantucket Nectar.

„Până și aici copila asta nu poate să nu joace teatru", își zise Ethan.

— Mare păcat de Jo, zise el dându-i o sticlă.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Ethan își dădu seama că îngrijorarea lui Megan era sinceră. Chipul lui nu trădă însă nicio urmă din încântarea pe care o simțea.

— Megan, filmul surorii tale a pus probabil capăt carierei lui Jo.

Megan oftă. Acel unic oftat povestea despre iritarea ei de o viață față de Jackie, despre continua ei exasperare față de ciudățeniile soră-sii.

— Cum adică i-a pus capăt carierei? întrebă Megan.

— Filmul lui Jackie a făcut-o pe Jo să pară o idioată și America nu are prea mare simpatie față de idioți.

Ethan nu credea de fapt în nimic din ceea ce tocmai spusese. Jo avea să revină, așa cum o făceau de fiecare

dată cei tenaci, iar America era plină, după părerea lui, de troli rumegători.

Lui Megan îi părea rău de Jo – în fond, era o vedetă –, dar nu înțelegea ce legătură au toate astea cu ea.

— E adevărat că i-ați luat telefonul lui Jackie?

— Da. Dar Jackie e numai o parte din problemă.

— Ce vreți să spuneți?

— Îmi dau seama că mama ta e nemulțumită de emisiune și că e supărată pe mine.

Ethan se aplecă spre ea coborându-și vocea, ca și cum ar fi conspirat cu Megan. Megan folosise șmecheria asta de nenumărate ori cu Jackie, dar n-o recunoscu din perspectiva victimei. Încuviință și se aplecă și ea spre el, fără să-și dea seama că Ethan o juca pe degete.

— Cred că ea v-a cerut ție și lui Jackie să nu mai cooperați cu noi, nu? întrebă Ethan aplecându-se și mai tare.

Megan tăcu. Întrebările astea o făceau să se simtă prost. Își dorea mai mult ca orice să revină pe micile ecrane, dar nu voia ca mama ei să aibă necazuri cu televiziunea.

Lui Megan nici nu-i trecu prin cap să-l întrebe pe Ethan cum de știa ce le spusese mama ei și lui Jackie. Nu că el chiar i-ar fi povestit despre camerele amplasate în cele două băi ale casei. Ethan dăduse instrucțiuni stricte ca regizorii să nu folosească niciodată, ba nici măcar să urmărească imaginile filmate de cele două camere. Era cea mai puțin respectată regulă de pe platou. Bărbații din echipa de filmare le priveau zilnic pe Deirdre și pe fiicele ei adolescente în timp ce făceau duș.

— Știu ce greu e să nu-i dai ascultare mamei tale, zise Ethan părând să-i citească gândurile. Am trecut și eu prin așa ceva când eram de vârsta ta.

— Serios?

— Eram în clasa opta. Ca tine acum?

Desigur, Ethan ştia răspunsul la întrebarea sa. Megan făcu semn că da.

— Bine, atunci o să înțelegi. Mamei și tatei nu le plăceau prietenii cu care îmi petreceam timpul. Părinţii mei credeau că sunt prea nesăraţi, dacă-ţi vine să crezi.

— Nesăraţi?

— Erau băieţi de treabă, dar cam naivi. Unuia dintre ei îi plăceau atât de tare filmele, încât nu voia decât ca noi, toată gașca, să facem propriile noastre filme. Avea un Betamax...

— Ce-i aia?

— Ei, e vorba de anii '80, când tehnologia digitală încă nu exista. Era o cameră video mare, care folosea casete. Pentru noi nici că exista ceva mai marfă. În fine, și el se folosea de camera asta ca să facă filme. Noi jucam cu toţii în ele și ne distram de minune. Părinților mei nu le plăcea. Credeau că ar fi trebuit să fiu prieten cu băieții din echipa de sport sau ceva de genul.

— Păi, majoritatea prietenilor mei băieţi fac sport, zise Megan umilă.

— Și asta-i foarte bine, dar eu și prietenii mei eram ca o echipă, ca o fraternitate. Știi ce e o fraternitate?

Megan făcu iar semn că da.

— Ei, şi ideea e că am decis să nu-i bag în seamă pe părinţii mei şi să rămân în continuare prieten cu băieții. Și asta a fost mai greu decât ai crede, fiindcă tata era colonel de aviaţie şi era un tip care băga spaima-n tine.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Megan.

— Ca să fiu sincer, datorită băieților ălora am ajuns eu să lucrez în televiziune. N-aş fi fost cine sunt azi dacă i-aş fi ascultat pe părinţii mei și mi-aş fi făcut alți prieteni.

Povestea lui Ethan era sută la sută neadevărată. Tatăl lui era un director de nivel mediu la o bancă regională,

el nu pusese în viața lui mâna pe o cameră Betamax și, la fel ca Megan, și el prefera să umble cu puștii populari. Nu s-ar fi lăsat nici mort văzut în compania tocilarilor din Clubul Audio-Video. Dar povestea, spicuită dintr-un proiect de scenariu ce aterizase pe biroul său, își îndeplinise misiunea. Fata îl privea cu ochi măriți. Ethan fu cât pe ce să simtă un junghi de vinovăție gândindu-se ce tânăr ești la treisprezece ani. Cât pe ce.

— Deci, Megan, ești gata să faci ceea ce trebuie, chiar dacă asta înseamnă să nu respecți dorințele părinților tăi?

— C-cred că da, se bâlbâi ea.

— Bine, zise el bătând-o pe genunchi.

Megan se feri instinctiv, dar Ethan nu remarcă.

— Uite ce vreau să faci.

* * *

Sora Benedict se adaptă destul de ușor cursului vieții din casa familiei Stone.

Unica ei misiune era să-i prelungească viața lui Jared Stone atâta timp cât aveau s-o permită medicina și tehnologia. Dacă îngrijitorii și Biserica nu reușiseră în cazul lui Terry Schiavo, sora Benedict avea să reușească cu Jared Stone. Doctorii o preveniseră că o tumoare era cu totul altceva decât cazul doamnei Schiavo, al cărei creier fusese grav afectat din cauza privării de oxigen provocate de un atac de cord. Dar sora, care nu știa nimic despre medicină, își pusese toată încrederea în Dumnezeu. El nu ar fi adus-o până aici și nu i-ar fi permis accesul în casa asta dacă n-ar fi avut un plan.

În plus, cardinalul Trippe fusese cum nu se poate mai clar, spunând echipei de medici că ea era emisarul lui în platou și că vorbea în numele lui. Sora știa că nu respectase

întocmai dorințele cardinalului când le ceruse doctorilor să facă tot ce le stătea în putință pentru a-l ține în viață pe acest bărbat, dar reușise să raționalizeze faptul. „Uneori scopul chiar scuză mijloacele", se gândise sora.

În afară de îngrijirea pacientului, sora se străduia din răsputeri să evite orice legătură cu emisiunea. Dar, desigur, nimeni nu se putea instala în casa familiei Stone fără să devină, vrând-nevrând, parte din spectacol.

Supunându-se ordinelor cardinalului, sora Benedict se lăsă fermecată de interviul zilnic cu regizoarea și de faptul că era filmată aproape permanent de mai multe camere ascunse. Prima oară când se văzu la televizor, în episodul difuzat în ziua sosirii ei în casă, se simți umilită.

„Când am îmbătrânit atât de tare?" își zise ea pipăindu-și ridurile. „Așa am ajuns?"

Contemplă câteva clipe ideea, apoi clătină din cap ca să-și limpezească mintea. Își aminti ceva ce obișnuia să spună cea dintâi Maică Stareță pe care o avusese: „Talentul de a compartimenta este un fir necesar în țesătura mantiei invincibilității oricărei bune călugărițe." Era un sfat – primit când încă mai era novicea Angela Marie – la care sora Benedict apela adesea. Să fii călugăriță însemna să trăiești într-o stare de conflict permanent. Disciplina și supunerea intrau în conflict cu compasiunea și iertarea, sărăcia auto-impusă era o sursă de batjocură într-o societate condusă aproape integral de consumerism, iar castitatea și dorința erau dușmani de neîmpăcat.

Sora se considera deasupra unor instincte primare cum erau dorința și materialismul, dar la urma urmelor, om era și ea, și în anumite zile fie una, fie alta o trăgeau de mânecă. Ca tânără novice pomenea despre asta la spovedanie, dar pedeapsa era mereu aceeași, câteva Ave Maria, câteva Tatăl Nostru și sufletul ei era purificat. Îmbătrânind,

învăță să-și acorde singură pedeapsa și să-și păstreze pentru sine secretele cele mai întunecate.

Văzându-și la televizor fața îmbătrânită, cu gura severă, ochii mijiți și mustața deloc discretă, sora se recunoscu vinovată de păcatul vanității, întrerupse emisiunea și rosti de câteva ori „Ave Maria, tu cea plină de har".

Ca întotdeauna după asemenea momente de slăbiciune, sora își abordă responsabilitățile canonice cu o fervoare reînnoită.

În dimineața următoare, îl convinse pe Jared Stone să se dea jos din pat și insistă ca el să facă vreo câteva exerciții ușoare.

— Mintea e nimic fără trup, domnule Stone, zise ea.

— Dar, soră, mă simt atât de obosit.

Jared era prea slăbit și prea confuz ca să-i amintească sorei că doctorii lui – doctorii ei – îi ordonaseră repaos la pat. Echipa din carul de regie, care urmărea totul mai ceva ca vrăjitoarea cea rea din *Vrăjitorul din Oz*, știa că Jared ar fi trebuit să stea în pat. Dar imaginea lui Jared rugându-se de soră și în final încercând să facă vreo câteva întinderi și flotări era un material de televiziune mai bun decât a sta și a-l urmări pe om cum își dă duhul în liniște.

Când Jared reveni în siguranța patului său, gâfâind și gemând până adormi, sora porni să colinde prin casă ca să vadă pe cine mai putea ajuta.

* * *

Glio exploră întreaga rețea nervoasă ce îl conecta pe Jared cu lumea exterioară. Călări plexul brahial[1], de la nervul musculo-cutanat la nervul radial, apoi la cel ulnar[2]

[1] Rețea de nervi aflată la nivelul gâtului.

[2] Nervi ce pornesc din plexul brahial și sunt responsabili de mișcarea brațelor și/sau degetelor.

şi de aici la nervul median din vârfurile degetelor lui Jared, unde savură atingerea răcoroasă și moale a pernei. Se desprinse din cortexul gustativ și traversă autostrada nervoasă ce ducea către grupul dens de papile fungiforme de pe limba lui Jared, fiind cât pe ce să explodeze de bucurie când simţi gustul terciului de ovăz. Se apropie cât de mult îndrăzni de lumea exterioară, în terminaţiile nervoase de pe marginea nării lui Jared – cochetând cu graniţa trupului gazdei sale – şi se simţi scârbit de mirosul de boală, fără să-şi dea seama în prima clipă că el însuşi era cauza acestuia.

Glio îl explorase pe Jared din creştetul capului şi până în vârful degetului mic de la picior, ca Magelan dând ocol lumii. Nu-i mai rămăsese decât un loc unde să meargă: nervul optic.

Îmbibat cu emoţiile extrase din amintirile lui Jared, Glio se temea. Era convins că a auzi lumea, a atinge lumea, a o gusta şi a o mirosi nu erau totuna cu a vedea lumea. Dar curiozitatea era un stăpân nemilos.

Pipăindu-şi drumul din bulbul rahidian către cortexul vizual, Glio ajunse în nucleul geniculat lateral[1], locul de unde nu mai exista întoarcere. La fel ca un copil de şase ani copleşit de groază în vârful unui tobogan cu apă, cam aşa era şi Glio ajuns în nervul optic, o împletitură spiralată de ganglioni ce se îndrepta către cea mai strălucitoare lumină pe care o văzuse Glio vreodată.

Îşi adună curajul şi sări.

O clipă mai târziu, se uita la o lumină roşie şi orbitoare, nedefinită şi fără formă. Îşi dădu seama că vedea interiorul pleoapei lăsate a lui Jared. Membrana era suficient de groasă pentru ca gazda sa să aibă senzaţia de întuneric.

[1] Structură conectată cu cortexul vizual primar, care primeşte informaţii de la retină.

Dar pentru cineva ca Glio, care nu văzuse niciodată adevărata lumină, era subţire ca hârtia.

Glio își dorea cu disperare să vadă lumea *din afară*, numai că Jared se odihnea și, deși subţire, pleoapa se dovedea o barieră impenetrabilă. Glio avea nevoie de un plan.

După lunile petrecute în capul lui Jared, ajunsese să cunoască fiecare cotitură, întorsătură și pliu al creierului gazdei sale. Și Glio crescuse mare. Ceea ce doctorii considerau a fi douăzeci și patru de tumori distincte era de fapt un singur organism, excrescențele aparent separate fiind legate între ele prin șiruri de celule microscopice. În timp ce atenţia lui Glio era concentrată asupra nervului optic, tentaculele lui ajungeau simultan pretutindeni. Își propuse să deschidă pleoapele cu forţa.

Cu un zvâcnet metaforic al încheieturii, Glio smuci de un pachet de neuroni, făcându-l pe Jared să se înece. O clipă mai târziu simţi o convulsie străbătându-i tot trupul și ochii lui Jared se deschiseră.

Lumina era prea intensă și Glio trebui să se retragă în susul nervului optic. Experiența era dureroasă și în același timp extraordinară. Înaintă din nou, încetul cu încetul, până când în sfârșit putu să vadă lumea.

Prima privire fu un adevărat șoc. Marginile, umbrele, calitatea imaginii însăși erau cu totul altfel și mult mai satisfăcătoare decât în amintirile sau visele cu care se ospătase. Glio se pomeni privind persoana căreia Jared îi spunea „călugăriţa". Pe faţa ei ridată, mânia se îmbina cu tristețea, o expresie concentrată ce se dorea liniştitoare, dar care mai rău băga spaima în oameni.

— Domnule Stone, vă simţiţi bine? tocmai spunea ea.

— Nu cred. Nu văd nimic.

Glio știa că orbirea lui Jared era rezultatul direct al activităţii sale din nervul optic. Nu conta, nu avea de gând să stea mult.

Ajustând lumina, Glio descoperi că se afla într-o cameră de spital improvizată care fusese până de curând biroul lui Jared. Îi păru rău că nu văzuse încăperea înainte de montarea echipamentului medical. Știa că biroul lui Jared era un punct focal, definitoriu pentru caracterul acestuia. Și, întrucât își însușise esența firii lui Jared, biroul devenise și pentru el un punct focal.

— Încercați să închideți ochii puțin, îi zise călugărița lui Jared.

Jared încercă să închidă ochii, dar Glio înghionti pachetul de neuroni care-i făcea să se deschidă la loc.

— Nu pot, zise Jared.

— Ciudat, răspunse călugărița. Stați aici. Mă duc să-l chem pe doctor.

— Sigur, răspunse Jared. „Stați aici."

Lui Glio nu-i plăceau doctorii. În două rânduri pompaseră morfină în venele lui Jared și de fiecare dată Glio se pomenise moțăind. Drogurile îl încetineau și asta nu-i plăcea. Nedorind o nouă doză, se refugie în centrul creierului, făcându-și de lucru cu amintirea nopții în care Jared câștigase alegerile pentru prima oară, dar punând deja la cale o nouă expediție mai satisfăcătoare.

* * *

Deși nu lăsa să se vadă asta, Megan era supărată pe Ethan. Sperase că acesta venise în limuzina lui ca să-i spună că ea, Megan Stone, avea să fie, măcar pentru puțină vreme, vedeta principală a emisiunii *Pe viață și pe moarte*. Era conștientă că tatăl ei fiind prea bolnav ca să mai fie în stare de ceva, iar mama și sora ei aflându-se în grevă, acum era șansa ei de a păși în lumina reflectoarelor.

Dar nu despre asta era vorba.

— Vreau să mă ajuți cu ceva, spusese el. Vreau să stai cu ochii pe Jackie și să mă anunți dacă încearcă să mai facă și alte filmulețe.

Lui Megan propunerea îi lăsase un gust neplăcut. În primul rând, ea și Jackie deveniseră mai apropiate de când se îmbolnăvise tatăl lor. Știa că nu avea să dureze, că Jackie nu avea să înceteze dintr-odată să mai fie o ciudată și că lucrurile aveau să revină în cele din urmă la starea lor naturală, dar dacă era să fie sinceră, îi plăcea că ea și Jackie erau prietene. În plus, înțelegea că ceea ce îi cerea Ethan însemna să se împotrivească dorințelor mamei ei și asta îi picase cam prost.

Megan tăcu, privindu-l pe Ethan și așteptând și restul.

— Ai cuvântul meu, Megan, zise Ethan ghicindu-i dezamăgirea. O să am grijă personal să capeți tot ce vrei. Haine mai frumoase, produse cosmetice mai bune, jucării mai mișto.

„Jucării?" își zise Megan.

— Zi-mi numai ce vrei.

Văzând că ea tot nu răspundea, Ethan continuă, asigurând-o pe Megan că era spre binele emisiunii și că în cele din urmă familia ei avea să înțeleagă.

— Eu... interveni în cele din urmă Megan simțindu-se cam aiurea să-și rostească gândurile cu voce tare, credeam că poate voiați să apar mai mult în emisiune.

Ethan se îndreptă de spate și zâmbi.

— Asta-i tot? E ușor, puștoaico!

Trase aer adânc în piept.

— Dacă ne ajuți, îți promit că o să apari pe ecran o grămadă. Așa merg lucrurile la Hollywood.

Fraza aceasta o convinse în cele din urmă pe Megan. Acum era o inițiată, era parte din echipă. Aparținea Hollywoodului.

— În plus, restul familiei tale e în grevă, continuă el. Dacă tu ești singura care vorbește cu noi, înseamnă că ești singura pe care o putem folosi.

În cele din urmă, demonii interiori ai lui Megan îi reduseră la tăcere bunul-simț și fata reuși să se convingă că Jackie chiar merita să plătească pentru filmul ăla. Cel puțin așa spunea Ethan.

Megan încuviință și strânse mâna pe care i-o întinsese Ethan.

În după-amiaza următoare, imediat după ce dăduse cel mai amănunțit, entuziast și siropos interviu din istoria televiziunii („Vai, Andersona, am fost pur și simplu *distrusă* de ceea ce a pățit bietul Trebuchet. Câinele ăla era un suflet-pereche pentru noi toți."), Megan declanșă „Operațiunea Nancy Drew". Ethan născocise numele și Megan îi cântase în strună, deși habar nu avea cine era Nancy Drew.

Când Jackie reveni de la școală, Megan o pândi de la fereastra bucătăriei, observând tot ce făcea sora ei. Iar ceea ce făcea sora ei era tare ciudat.

Jackie, care de obicei intra în casă, îl saluta pe Trebuchet (când acesta trăia, firește) și se ducea în camera ei să-și facă temele, ieși acum în curtea din spate. Se îndreptă țintă către Zid și începu să ridice pietrele de la baza acestuia și să le scuture. Avea o expresie foarte serioasă, ca și cum ar fi căutat ceva important. După un minut, Jackie alese o piatră mare, spălăcită, o scutură și zâmbi. Privi în jur ca și cum ar fi vrut să se asigure că n-o văzuse nimeni, apoi reveni în casă cu tot cu piatră.

Intrând pe ușa din spate cu piatra ascunsă sub bluză, Jackie nici nu o observă pe Megan pitită după ficusul din sufragerie. Urcă în fugă scările, dădu buzna în baie și

închise ușa. Megan se furișă către ușă la timp să audă perdeaua dușului mișcându-se de parcă Jackie ar fi făcut un duș.

Megan înregistră toate amănuntele în carnețelul ei, apoi se retrase pe culoarul în care dădea camera lui Jackie și se puse pe așteptat. Trecură cinci minute până să apară Jackie.

— Bună, îi zise ea lui Megan.

— Bună, răspunse Megan. Ce faci?

Încercase să pară nepăsătoare, dar își dădu seama după expresia lui Jackie că nu reușise.

— Nimic.

Zicând asta, Jackie se retrase în camera ei și închise ușa. Megan sări în picioare și dădu fuga în baie. Bolovanul nu se vedea nicăieri. În coșul de gunoi era un carton tăiat. Adăugă asta la notițele ei și reveni în propria-i cameră, unde se așeză pe pat și încercă să ghicească ce anume făcea sora ei. După un timp, concentrarea i se risipi și ațipi, visând ce faimoasă avea să devină. Nu credea că notele ei conțineau observații inteligente sau relevante, așa că nu i le dădu lui Ethan.

Mai târziu în acea seară, când familia se adună în jurul patului improvizat de spital al lui Jared pentru a urmări *Pe viață și pe moarte*, Megan abia își putu stăpâni nerăbdarea. Restul familiei fiind în grevă, episodul fu centrat pe ea: ziua ei de școală, garderoba ei și sentimentele ei cu privire la boala tatălui. Cu excepția orbirii momentane inexplicabile a lui Jared, care fu prezentată pe parcursul fiecărei pauze publicitare și difuzată la finalul episodului, toată ora îi fu dedicată lui Megan.

Megan sperase că Ethan avea dreptate, că mama ei va înțelege ce bine făcuse ea cooperând, dar speranțele îi fură

spulberate la prima pauză publicitară, când ceilalți membri ai familiei nu-i aruncară nici măcar o privire.

— Mamă? zise Megan.

Dar Deirdre nu-i răspunse.

La a doua pauză publicitară, Jared adormise. Pe durata celei de a treia pauze, Jackie ieși din cameră clătinând din cap.

Când se termină emisiunea, numai Megan și mama ei o mai urmăreau.

Când genericul de final se încheie, Deirdre luă telecomanda și închise televizorul. Își înghiți un suspin și zise:

— E OK, iubito, te iert.

Apoi părăsi și ea încăperea.

— Să mă ierți? rosti Megan cu voce tare, rămasă în compania tatălui ei adormit.

Încercase să pară nedumerită, dar în inima ei era rușinată de-a binelea. Folosi aparatul video digital ca să deruleze emisiunea de la început și o urmări din nou fără să se dezlipească de tatăl ei. Când se termină, îi venea să vomite.

* * *

Lui Max nu-i venea să creadă. Planul mersese de minune. Deirdre recuperase telefonul confiscat al lui Jackie în timp ce ieșea din casă – „Dacă îi este interzis să-l folosească, măcar dați-mi voie să încerc să-mi recuperez banii pe el“, îi spusese ea Andersonei – și îl lăsase la liceu urmând instrucțiunile lui Jackie. Jackie îi dăduse telefonul lui Jason Sanderson, care îl pitise într-un bolovan de carton pe care îl „împrumutase“ de la departamentul de teatru al școlii. În seara aceea, când toată America, inclusiv toată lumea din casa familiei Stone, urmărea *Pe viață și*

pe moarte, Jason mersese pe bicicletă până la Jackie acasă și aruncase piatra peste gardul de doi metri, în curtea din spate. Jackie o recuperase a doua zi.

Acum Max contempla cincisprezece minute de filmare complet noi. Ardea de nerăbdare.

Întrucât personalul primise instrucțiuni ferme să o împiedice pe Jackie să mai filmeze, devenise mult mai dificil să facă rost de imagini, dar grupul adunat în Azeroth anticipase asta. Ghilda număra în rândurile ei doi editori de imagine de pe Coasta de Est. Unul lucra la Lifetime și celălalt la TLC. Cu ajutorul unui plan al casei familiei Stone furnizat de Jackie, cei doi analizaseră cinci episoade din *Pe viață și pe moarte*, observând unde erau amplasate camerele. Folosind aceste informații, identificară suficiente unghiuri moarte unde Jackie putea sta ascunsă cât filma.

Imaginile nu era la fel de bune sau de scandaloase ca în episoadele inițiale și acopereau un interval de timp destul de scurt, dar pentru Max era de-ajuns. Adevărata magie era comentariul din studio.

Jackie și Max îl scriseseră împreună și ea îl înregistrase cât timp se afla în laboratorul de informatică al școlii. Era o pledoarie a lui Jackie care ruga publicul american să-i permită tatălui ei să moară cu demnitate:

Problema nu e că au umplut casa cu camere și microfoane. Dacă ar prezenta adevărul poate n-ar fi atât de rău. De fapt, ca să fiu cinstită, familia mea – de fapt părinții mei – au semnat pentru toate astea când au invitat ATN la noi acasă. Dar nu au semnat și pentru minciuni.

Televiziunea nu vrea să aflați adevărul. Ei vor să-l vedeți pe tata în forma cea mai proastă. Vor să credeți că mama, sora mea și cu mine suntem

neajutorate. Vor să credeți că dăm vreun rahat pe Jo Garvin.

(Jackie, care era cam puritană, nu vrusese să folosească asemenea cuvinte. Max o convinsese că monologul avea nevoie de ele.)

Asta nu e viața reală. Nimic din ce vedeți la televizor nu are legătură cu viața reală. Singurul lucru adevărat este că tatăl meu e pe moarte și că lui – și nouă tuturor – ni se neagă dreptul la intimitate și demnitate. Gândiți-vă puțin. Dacă mama, tatăl, fratele sau sora voastră ar fi pe moarte? Dacă ar fi fiul vostru? Dacă ați fi chiar voi?

Dacă vă pasă cu adevărat de tata, dacă vă pasă de familia noastră – și aici Max introdusese un plan apropiat al lui Jackie vorbind în fața camerei –, *atunci, vă implor, nu mai urmăriți minciuna intitulată* Pe viață și pe moarte.

Vă promit că vă voi ține la curent pe YouTube, dar vă rog, scoateți afurisitele astea de camere din casa mea.

Cel de-al treilea episod al *Adevăratei familii Stone din Portland, Oregon*, fu lansat la trei noaptea după ora Pacificului, la numai douăsprezece ore după ce Jackie făcuse filmarea brută. O echipă de membri ai ghildei din Azeroth cu baza în Londra stătea pregătită. În clipa în care episodul fu postat, lansă o campanie pe rețelele sociale, anunțându-i apariția.

Primele două episoade avuseseră nevoie de mai bine de o săptămână ca să facă un milion de vizualizări. Cel de-al treilea episod realiză asta în numai douăsprezece ore. *Adevărata familie Stone din Portland, Oregon* nu mai era virală, era un fenomen.

* * *

Ethan revenise în California și dormea în vila sa din Malibu, visând o fată pe care o cunoscuse cu mulți ani în urmă. Inexplicabil, de câte ori fata deschidea gura să vorbească, din gâtlejul ei ieșea un zumzăit sonor. Zumzăitul era ritmic: gura închisă, gura deschisă, zumzăit, gura închisă, gura deschisă, zumzăit. Avea un efect hipnotic, aproape ca o...

Vibrația telefonului aflat pe noptieră îl deșteptă pe Ethan. Apăsă pe butonul de răspuns și mormăi somnoros:

— Care-i treaba?

— Treaba-i că ți-e fundu-n joc, Overbee, aia-i treaba!

La auzul vocii lui Roger Stern, Ethan se trezi de-a binelea.

— Roger?! Cât e ceasul? Ce se-ntâmplă?

— Timpul e imaterial.

Era una dintre replicile preferate ale lui Stern, deși nimeni nu era sigur ce anume voia să însemne.

— Cât despre ceea ce se petrece, verifică-ți e-mailul. Până la sfârșitul zilei vreau un raport complet care să-mi spună cum ai aplanat situația.

Și închise.

„Până la sfârșitul zilei?" își zise Ethan cu mintea încă încețoșată. „Nici nu-s sigur ce zi e azi."

Folosi telefonul ca să-și acceseze e-mailul și văzu imediat. Un link către noul episod din *Adevărata familie Stone din Portland, Oregon*. Încremeni o clipă, apoi aruncă telefonul în peretele cel mai apropiat, crăpându-i ecranul și făcând o adâncitură chiar sub un tablou original de Andy Warhol[1]. Era 4:30 dimineața. Cinci ore și jumătate mai târziu, ateriza în Portland.

[1] Andy Warhol (1928-1987), artist, regizor și producător american, figură proeminentă a mișcării pop art (care introduce în artă obiecte de uz cotidian).

* * *

Toată casa familiei Stone zumzăia de vestea celei mai recente postări de pe YouTube. Directorul turei de noapte, care fusese sunat de Ethan la 4:45 dimineață, ora locală, primise ordine să revadă filmările din ultimele trei zile ca să descopere cum și când reușise Jackie să înregistreze.

Deşi din ce în ce mai mulţi membri ai personalului ţineau în sinea lor cu Jackie, principala lor datorie era faţă de cei care le plăteau salariile. În plus, erau îngroziţi de ceea ce ar fi putut face Ethan cu carierele lor dacă îl dezamăgeau, aşa că făcură ce li se spusese.

Nu dură mult până dădură peste imaginea lui Jackie culegând piatra din curtea din spate, aducând-o în casă şi desfăcând-o în baie. După asta o priviră dispărând şi reapărând de fiecare dată după douăzeci de secunde. Nu trebuia să fii vreun Sherlock Holmes ca să pui lucrurile cap la cap. Trebuia numai să știi unde să cauți.

Andersona, urmând de asemenea ordinele lui Ethan, consemnă familia Stone la domiciliu, nepermițând nimănui să intre și să iasă. În timp ce Megan, care devenise *persona non grata* în propria ei familie, rămase la ea în cameră, Jackie îşi luă laptopul și se strecură în pat lângă mama ei. Îl căută pe Max online, dar el încă se mai resimţea după ce stătuse toată noaptea la montaj, așa că se culcase mai devreme.

Când auzi că sosise Ethan, Jackie se gândi să se ascundă, dar știa că asta n-ar fi folosit la nimic. Privi camera din colţul tavanului – înțelegând că prezența acesteia în dormitorul părinţilor ei era o violare inacceptabilă a intimității – și zise:

— Spune-i că tocmai cobor.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, mamă, e OK. În plus, poţi să vezi totul la televizor în seara asta.

Gluma ei o făcu să zâmbească pe Deirdre. Încă mai zâmbea când Jackie părăsi încăperea cu laptopul sub braţ.

Ethan stătea singur în camera de zi. Când o văzu pe Jackie, începu să aplaude rar şi zgomotos.

— Deşteaptă fată, dar n-ai idee ce necazuri provoci, zise el.

Mai mult decât orice altceva, gândul ăsta o făcu pe Jackie să zâmbească.

— Dă-mi telefonul!

Jackie se aşteptase ca Ethan să-i ceară telefonul şi ştia că e inutil să se opună. Scoase iPhone-ul din buzunar şi i-l aruncă.

— Și laptopul!

— Ce?

— Laptopul, Jackie! zise Ethan cu o duritate înspăimântătoare. Am decis că trebuie să interacţionezi mai mult cu mediul înconjurător. Dacă stai tot timpul cu nasul în laptop, ăsta nu-i un spectacol memorabil, nu-i așa?

Jackie nu se mişcă. Ethan clătină din cap, se ridică, traversă încăperea şi luă laptopul din mâinile ei. Ea nu se opuse. Ethan reveni pe canapea.

— Le-ai spus oamenilor să nu mai urmărească emisiunea.

— Da, zise Jackie.

— Nu cred că-mi pasă, dar curiozitatea e mai tare decât mine. De ce?

— Chiar nu pricepi, nu?

— Nu.

— Atunci nu cred că te-aș putea face să înțelegi.

Ethan ridică din umeri.

— Nu contează. Ți-am tăiat aripile acum. O să te potolești și, începând din seara asta, o să faci ce-ți spun eu.

O să-i spui Americii că ieşirea ta se explică prin faptul că eşti supărată din cauza bolii tatălui tău.

— Ba nu.

— Ba nu ce?

— Ba n-o să-i spun Americii că eram supărată din cauza bolii tatei. O să continui să îi spun, cu orice prilej, că tu şi emisiunea ta sunteţi o minciună gogonată.

— Nu fi aşa sigură, Jackie. Am avut de-a face cu unii dintre cei mai duri oameni din lumea spectacolului. Cred că pot să stăpânesc o copilă de cinşpe ani.

Acest acces de aroganţă, de orgoliu nemăsurat, îi oferi lui Jackie toată încrederea de care avea nevoie.

Ceva mai târziu, când Andersona încercă să-i ia un interviu în care să admită că greșise postând noul episod din *Adevărata familie Stone din Portland, Oregon,* Jackie răspunse la fiecare întrebare cu un șuvoi de cuvinte obscene.

ANDERSONA: Probabil nu ţi-e uşor să-l vezi pe tatăl tău trecând prin toate astea.

JACKIE: Căcat, pişat, labă.

ANDERSONA: Ai pus serialul ăla pe YouTube ca să te mai descarci, nu?

JACKIE. Sulă, țâțe, curvă.

Și tot așa vreme de cinci minute. Andersona termină de pus întrebările pe care le citise de pe un prompter și părăsi încăperea fără un cuvânt.

Mai întâi, Jackie rămase pe scaunul ei și izbucni în râs. Apoi emoția o copleși și râsul se transformă în lacrimi. Rămase locului până i se potoli plânsul, apoi se retrase în camera ei și se apucă să citească.

* * *

Episodul din acea seară al emisiunii *Pe viață și pe moarte* fu cu dedicație specială pentru Jackie.

Se deschise cu pledoaria din *Adevărata familie Stone din Portland, Oregon*, în care Jackie îi ruga pe oameni să nu mai urmărească emisiunea. Apoi imaginea se dizolvă și apăru Jackie ascultând întrebarea Andersonei: „Ai pus serialul ăla pe YouTube ca să te mai descarci, nu?“

Apoi apăru o imagine luată peste umărul lui Jackie, înfățișând o Andersona foarte îngrijorată. Pe acest fundal se auzi vocea lui Jackie, culeasă și lipită din discuția anterioară cu Ethan: „Eram supărată din pricina bolii tatei. A fost o minciună gogonată.“ Numai un editor de imagine experimentat ar fi ghicit falsul.

„Și cum te simți?“ întrebă Andersona. Camera se mută din nou asupra lui Jackie, care înjura, numai că în locul cuvintelor erau bip-uri. Apoi reveni la Andersona, care repeta întrebarea. Apoi imaginea o înfățișă pe Jackie așezată pe scaunul ei și plângând.

Urmă genericul.

După pauza publicitară, Ethan, furios pe Megan, care nu-l prevenise că Jackie își recuperase telefonul, îi transmise și ei un mesaj. Difuzară integral scena în care Megan o urmărea pe Jackie, ba chiar incluseră o variantă modificată a discuției ei cu Ethan în limuzină. În versiunea difuzată, Megan era cea care îl abordase pe Ethan, oferindu-se să o spioneze pe Jackie dacă producătorii aveau să-i ofere ei, lui Megan, un loc mai important în emisiune. Într-un clip filmat ulterior, Ethan era înfățișat refuzând-o.

Acțiunile celor două fete fură folosite ca să arate o familie care se destrăma sub presiunea provocată de faptul că tatăl era pe moarte. Jackie și Megan erau prezentate ca niște firi duplicitare, dar demne de milă, în timp ce Ethan

și Andersona jucau rolul unor binefăcători plini de compasiune.

Era o demonstrație a puterii mass-media, cu părțile ei bune și rele.

* * *

Jared urmări episodul împreună cu soția și fiicele sale, ca de obicei, dar nu reuși să înțeleagă nimic. Știa că între familia sa și producătorii emisiunii ceva nu mergea deloc bine, dar nu înțelegea ce anume. Ba, mai rău de-atât, se pare că nici nu-i păsa. Jared nu-și dorea decât să doarmă. I se părea că până și migrena care-l chinuia ar fi trebuit să fie problema altcuiva.

Se pomeni preocupat în schimb de cele mai stranii lucruri. De exemplu, ce căuta în casa lui o călugăriță? Și, de fapt, el însuși se mai afla în casa lui? Vizitele dese ale lui Deirdre, Jackie și Megan sugerau că da, dar poate că televiziunea construise o replică a casei lui pentru a filma în ea. Poate erau cu toții în Los Angeles. Ce gând oribil! Nu voia să moară în L.A.

Jared era din ce în ce mai conștient că e pe moarte și că asta avea să se întâmple destul de curând. Știa că ar fi trebuit să-și pună afacerile în ordine sau cel puțin asta era fraza care îi circula prin minte. („Ne fie cordiale nări.") Deși care afaceri și în ce ordine era un mister pentru el.

Mai avusese parte de trei momente în care vederea i se încețoșase sau dispăruse cu totul și la fel se întâmplase și cu auzul, care îl părăsea și apoi revenea la normal în mod inexplicabil.

Jared Stone nu mai avea mult și o știa. Nu mai era decât cu un picior pe lumea asta. Celălalt deja cerceta lumea cealaltă, oricare și oriunde va fi fost aceasta.

În timp ce bâjbâia prin ruinele minții sale, luă o hotărâre. Era ultima sa sclipire de luciditate şi trebuia să o comunice cuiva înainte să se stingă. O chemă pe Deirdre.

— D, vino mai aproape, îi zise el când aceasta se ivi lângă patul lui.

— Sunt aici, Jare, răspunse ea lipindu-și urechea de gura lui.

— Vreau să se termine, îi șopti el.

Ea nu răspunse și Jared închise ochii. Era cât pe ce să plece, când el adăugă:

— Te rog, ajută-mă.

Apoi Jared se întoarse pe o parte şi adormi. Deirdre îl sărută pe frunte şi zise:

— Sigur că da, iubirea mea. Sigur că da.

* * *

Când văzu cel mai recent episod din *Pe viață și pe moarte*, Max își dădu imediat seama ce se întâmplase. Devenea din ce în ce mai priceput la editare video, așa că nu îi fu greu să observe manevra echipei de la ATN.

— *Pizdeț*[1]! răcni el.

Tocmai se întorsese de la școală şi urmărea pe site-ul ATN episodul difuzat cu o seară înainte, în care Ethan Overbee o masacra pe Jackie. În ferestre îi răpăia o ploaie rece care mirosea a iarnă.

Max își dorea mai mult ca orice să vorbească cu Jackie, să-i spună că înțelesese ce-i făcuseră editorii și că împreună aveau să explice lumii că totul fusese o minciună. Dar după-amiaza în vestul Rusiei coincide cu toiul nopții din Oregon și Jackie nu era conectată. Max trebuia să discute cu cineva, să acționeze imediat.

[1] Înjurătură rusească însemnând „dezastru total".

După ce se cunoscuseră în Azeroth, Max și Hazel deveniseră prieteni pe Facebook. Știind că în Alabama era deja șase și jumătate dimineața, îi trimise un mesaj.

Max
Hazel, vezi emisiunea de ieri? Să nu crezi că e adevărul! Au făcut șmecherii la montaj ca s-o facă de râs pe Jackie. Trebuie să facem ceva. Ne vedem la castel.

Cinci minute mai târziu, se afla în Azeroth, în fața cartierului general al ghildei.

Hazel
Bună, Max.
Max
Ce bine că ești aici. Ai văzut noul episod?
Hazel
Am văzut și n-am crezut. Jackie mi-a povestit cum editează ei tot ca să creeze povești care nu s-au întâmplat. E scârbos, dar nu știu ce să facem.
Max
Îmi fac griji pentru prietena noastră.
Hazel
Și eu, Max. Dar poate că ATN e prea mare și prea puternică pentru noi.
Max
Niet! Asta nu-i adevărat despre coloniștii americani și nu e adevărat despre bolșevicii ruși și nu cred că e adevărat despre Jackie Stone. Ea nu e fată care să dea bătută. O să-i bată încet-încet. Avem zicală în Rusia: *„Ispodvol' i ol'khu sognyoș."* Oricine poate îndoi un arin, dacă o face câte puțin odată.

Timp de un minut, el și Hazel nu mai adăugară nimic.

Hazel
OK. Hai să ne gândim la problemă. Știm că manipulează propriile filmări ca s-o bage în corzi.

Max
Ce înseamnă „s-o bage în corzi"?

Hazel
Scuze. Vor ca lui Jackie să-i fie cât mai greu să reacționeze sau să facă ceva împotriva lor. O lasă fără opțiuni.

Max
Da.

Hazel
Știm că i-au confiscat telefonul de două ori. Probabil că o să-i ia și laptopul.

Max
Da, și eu cred la fel.

Hazel
Deci probabil că Jackie nu ne mai poate face rost de imagini, cel puțin până nu ne dăm seama cum putem să strecurăm o cameră în casa ei.

Max
Da.

Hazel
Deci trebuie să găsim o altă cale să facem un nou episod.

În clipa aceea, deasupra capului lui Max se aprinse un bec. La propriu. Mama lui intrase în cameră și aprinsese lumina din plafon pentru a compensa ziua mohorâtă de afară.

— Maxi, tare mi-aș dori să nu mai stai atât la calculator, zise ea înainte să se îndepărteze pe coridor.

El abia o auzi. Becul concret fusese de fapt însoțit și de unul metaforic.

Max

Am o idee. Și o să am nevoie să mă ajuți.

* * *

Ajungând a doua zi la școală, Jackie simți că îi fuge pământul de sub picioare.

Trei camioane imense ale ATN dominau parcarea profesorilor. Elevii căscau gura la ele de parcă ar fi privit autocarul de turneu al lui Taylor Swift. Jackie înțelese ce se petrecea dinainte ca directorul – un bărbat cu păr rar, costum șifonat, șosete desperecheate și o pată veche de ketchup pe cravată – să se repeadă la ea încă din ușa școlii.

— Bună dimineața, domnișoară Stone! i se adresă el cu un entuziasm exagerat. Nu-i minunat? Emisiunea ta a venit la noi la școală.

Lui Jackie i se încleștă maxilarul.

— Așa ceva nu se poate. Nu vă trebuie acordul părinților sau ceva de genul?

— Din câte se pare, departamentul juridic al ATN a lucrat la asta toată noaptea și nu-s probleme. Cei câțiva elevi care nu au vrut să participe o să urmeze cursurile altui liceu până se va termina totul.

Jackie înfruntă privirea directorului și fața ei încruntată îl făcu pe acesta să își dea seama ce grozăvie spusese. Își duse mâna la gură ca un actor prost care vrea să simuleze surprinderea sau regretul.

Jackie își dădu ochii peste cap și încercă să treacă pe lângă el. Nu voia decât să ajungă la dulapul ei.

— Dar nu înțelegi, zise el tăindu-i calea și încercând să preia din nou controlul conversației.

Își ridică privirile către camera ATN agățată în tavan, ca și cum ar fi jucat într-o soap opera.

— Televiziunea o să ne construiască o nouă sală de sport și asta numai mulțumită ție.

Stătea în fața lui Jackie cu brațul ridicat și palma întoarsă către ea.

„Chiar se așteaptă să bat palma cu el? Penibil!“ își zise ea. De data asta, își făcu loc pe lângă director cu forța și fugi înăuntru.

Oriunde se întorcea, vedea camere de filmare și oriîncotro privea, vedea elevi care se holbau la ea. În fața dulapului ei o așteptau dispuse în semicerc cele mai populare fete din școală.

— Bună, Jackie, zise una dintre ele.

Erau îmbrăcate identic, pieptănate identic, machiate toate în același fel și vorbeau cu același ton afectat. Jackie nu reuși să le deosebească și nici nu era sigură care dintre ele i se adresase.

— Nu e nemaipomenit?! Acum știm și noi cât de specială te simți în fiecare zi!

— De ce, și tatăl tău e pe moarte? întrebă Jackie fără să se poată abține.

Știa că ar fi fost mai bine să țină capul plecat și gura închisă, dar era prea de tot. Ethan trăgea toate sforile și treaba asta începea să o calce pe nervi.

Înainte ca fata cea populară să poată găsi un răspuns, răsună un soi de scâncet ascuțit, nazal, care spunea: „Dați-mi voie, dați-mi voie!“ O clipă mai târziu, Jason Sanderson se ivi din mulțime.

— Bună, fetelor, zise el zâmbind larg, ca idiotul satului.

— Pleacă de-aici, fraiere! zise fata cea populară.

— Felicitări, Brie, zise Jackie, care între timp stabilise cine era fiecare dintre divele prezente. Tocmai te-ai dovedit o jigodie a-ntâia în cadrul celei mai populare emisiuni a momentului.

Și arătă către camera ațintită asupra dulapului ei.

Obrajii lui Brie căpătară aceeași culoare ca rujul ei roșu și fata se îndepărtă furioasă. Restul cetei o urmă.

— Mersi, Jason, zise Jackie. Mă bucur sincer că te văd.

Jason roși, clătină din cap și trecu la subiect.

— Ai văzut? o întrebă el.

— Ce să văd?

— Vai de mine! zise el. Vino!

O conduse pe Jackie în laboratorul de informatică.

— Bună ziua, doamnă Onorati, zise Jason.

— Domnule Sanderson, domnișoară Stone, răspunse profesoara, care nu reușea să-și ascundă zâmbetul larg.

— Jason, șopti Jackie prinzându-l de braț. Nu trebuie să fim aici. Am ora de istorie. La fel și tu.

— E-n regulă, domnișoară Stone, interveni doamna Onorati. Am discutat acum câteva minute cu domnul Egloff și a înțeles că în dimineața asta trebuie să lipsești de la ora de istorie.

Jackie își plimbă privirea de la Jason la profesoara lor și îndărăt.

— Ce se petrece?

— Păi, ce să se petreacă? zise doamna Onorati. Acest tânăr scutier are o micuță comoară pe care vrea s-o împartă cu Gerald cel Grozav.

— Ce? zise Jackie privind-o mai atent pe profesoară.

Era o femeie drăguță, dar nu părea conștientă de asta. Păr lung, ciufulit în mod stilat, castaniu cu fire cenușii. Ochi căprui și luminoși, măriți și mai mult de ochelarii rotunzi, prea mari pentru fața ei îngustă, cu nasul lung ce prezida o gură largă, zâmbitoare. Arăta ca o versiune mai scundă și cam ciufulită a Angelinei Jolie.

— Surprinsă? întrebă doamna Onorati.

Jackie era, într-adevăr, prea surprinsă ca să poată vorbi. Se mulțumi să facă semn că da.

— Jackie, sunt o profesoară de informatică de 41 de ani şi fără obligaţii. Ia fă calculele.

— În Warcraft, numele ei e Onan the Arbarian, chicoti Jason. Nu e super?

— Aţi participat la conciliul ghildei? întrebă Jackie.

— Nu, dar când joci jocul de atâta vreme ca mine, veştile circulă repede. Sunt gata să te ajut cu tot ce-mi stă în putere.

— Bine, și cu astea cum rămâne? întrebă Jackie indicând camera din colţul tavanului.

— Ce-i cu ele? zise doamna Onorati. Lasă-i să se uite. Cred că o să-i intereseze și pe ei ceea ce vrea Jason să-ți arate.

— O să-ţi arăt pe computerul meu, zise Jason, puţin cam tare.

Jackie își dădu seama că tot ce i se întâmplase ei – tot ce încă i se mai întâmpla – era bine pentru Jason. Îl ajuta să se integreze, îi oferea un ţel. Nu era chiar o rază de soare, dar tot era ceva. Jackie încercă să se agațe de asta.

Se aşeză în faţa computerului, iar Jason şi doamna Onorati rămaseră în picioare în spatele ei. Jason accesă un link de pe YouTube şi în mijlocul ecranului apăru: *Adevărata familie Stone din Portland, Oregon: Episodul IV, O nouă speranță.*

Jackie ştia că titlul era un omagiu adus filmelor originale ale seriei *Războiul Stelelor*. Ceea ce nu ştia era cum de apăruse un nou episod din *Adevărata familie Stone din Portland, Oregon*.

— Nu, serios, despre ce-i vorba?

— Uită-te, zise doamna Onorati, punând cu blândeţe mâna pe umărul lui Jackie.

Filmuleţul porni. Erau cadre luate de Jackie cu mai bine de o săptămână în urmă, pentru cel de-al doilea episod. Mai precis, un extras de treizeci și patru de secunde

din interviul cu Jo Garvin, scena unde Jo se oprea din plâns și făcea cu ochiul auzind comentariul Andersonei: „Scumpo, o să câștigi un Emmy pentru asta.“ Aici imaginea încremeni, apoi se întunecă și răsună o voce din studio:

— Acesta este filmul needitat. Asta este ceea ce s-a petrecut.

Jackie nu recunoscu vocea, dar accentul ei tărăgănat, din Sud, o ajută să ghicească a cui putea fi.

— Nu a fost în niciun fel manipulat, continuă vocea. E o filmare care vine direct de pe iPhone-ul lui Jackie Stone, acum confiscat. Nu vi-l arătăm ca să vă influențăm opinia despre Jo Garvin. Vrem să vedeți adevărul. Dacă am fi vrut să vă placă de Jo Garvin, v-am fi arătat asta:

Pe ecran se ivi o scenă din studioul pentru interviuri. Imaginea o înfățișa pe Andersona luând un interviu cuiva. Jackie își aminti aceste imagini, care datau din prima zi când se apucase să filmeze, și știu că umărul peste care filma camera era al mamei ei. Cadrul era luat în așa fel încât nu se vedea decât o șuviță din părul lui Deirdre. Fără context era imposibil să poți spune cine era intervievat.

— Spune-mi, ce efect a avut asta asupra carierei tale? întrebă Andersona.

Apoi imaginea o înfățișă pe Jo Garvin cu lacrimile șiroind pe obraz. Lipitura era invizibilă. Se crea impresia incontestabilă că Jo era distrusă fiindcă își încheiase cariera în televiziune.

Montajul lui Max era atât de reușit, încât până și Jackie șovăi și, pentru o clipă, i se făcu milă de Jo.

— Vedeți? continuă vocea. Vedeți ce ușor puteți fi păcăliți? Dar nu voi trebuie să vă simțiți prost, ci ei.

Vocea rosti „ei“ cu tot disprețul de care era capabilă.

— Și asta ne aduce la subiectul acestui episod al *Adevăratei familii Stone din Portland, Oregon*. Jackie Stone

nu şi-a cerut scuze. Nu s-a supus. Tot ce aţi văzut ieri seară în emisiunea *Pe viață și pe moarte* a fost o minciună. America... nu, nu numai America, lumea întreagă – aici vocea deveni mai apăsată – ai fost minţită. Jackie şi familia ei sunt ţinuţi într-o închisoare improvizată de trustul de televiziune. Depinde de voi să îi eliberăm. Nu mai urmăriţi emisiunea! Nu mai cumpăraţi de la sponsorii ei! Eliberaţi-o pe Jackie Stone!

Apoi ecranul se întunecă.

Jackie se rezemă de spătar, încercând să priceapă. Coborându-și privirea către contor, observă că filmul fusese vizionat de 1.340.066 de persoane.

— Când a fost postat ăsta? întrebă ea fără să-și ridice ochii.

— Acum trei sferturi de oră, zise Jason zâmbind.

PARTEA A ȘASEA

DEZNODĂMÂNTUL

Joi, 29 octombrie

Glio era pregătit pentru premiul cel mare. Ghiftuit cu aproape toate amintirile lui Jared şi încurajat de faptul că dobândea experienţă în manevrarea canalelor de comunicare cu lumea exterioară, considera că venise timpul să devină însăşi gazda sa.

Plănuia să se extindă simultan către toţi centrii senzoriali ai lui Jared, să folosească toate cunoştinţele pe care le acumulase şi să interacţioneze direct cu lumea exterioară. Glio avea şi un scop precis. Voia să discute cu călugăriţa aia.

Amintirile lui Jared îl învăţaseră pe Glio să se teamă de călugăriţe şi să le respecte, în această ordine. Ştie că ele îşi devotau vieţile lui Dumnezeu, respingând plăcerile trupeşti, dar nu înţelegea de ce. Glio învăţase foarte multe şi într-un timp relativ scurt despre plăcerile trupeşti. După părerea lui, să le refuzi era sinonim cu o sinucidere sufletească. Nu că Glio chiar ar fi înţeles ce era ăla un suflet. Dar ăsta e cuvântul pe care l-ar fi folosit Jared.

La baza sentimentelor sale faţă de călugăriţe se afla o amintire anume, datând din adolescenţa lui Jared. Jared îşi petrecuse cel dintâi trimestru de liceu la Academia Catolică pentru Băieţi St. Leonard. (Leonard era sfântul patron al prizonierilor, ironie care nu le scăpase elevilor. Echipa lor sportivă, numită Cavalerii Stacojii, era mai cunoscută drept Puşcăriaşii.) Jared urâse fiecare minut

petrecut acolo. Urâse uniformele. Urâse educația religioasă. Urâse faptul că nu exista nici picior de fată. Dar cel mai tare o urâse pe sora Louisa.

Majoritatea călugărițelor din școală erau nişte profesoare afectuoase şi bine educate, chiar dacă niţel cam şleampete. Sora Louisa era din alt material şi, asemeni surorii Benedict, aparţinea unei ere mai întunecate. Nu era neobişnuit ca personalul didactic de la St. Leonard să impună disciplina prin metode aspre, pedeapsa luând de obicei forma unor lovituri cu rigla la palmă, aplicate cu o forţă moderată elevilor nesupuşi. Dar sora Louisa împinsese lucrurile un pas mai încolo, adică mult prea departe.

Dincolo de lista obişnuită de încălcări ale disciplinei liceului – vorbitul sau mestecatul gumei în timpul orelor, teme nefăcute, întârziere – sora Louisa pedepsea gândirea independentă. Nu suferea ca elevii să pună întrebări. Asta era o abordare pe care multe şcoli ar fi considerat-o incompatibilă cu predarea istoriei.

Când unul dintre colegii de clasă ai lui Jared întrebase de ce Părinții Fondatori[1] nu aboliseră sclavia cu prilejul Revoluției, răspunsul surorii Louisa năucise întreaga clasă.

— Pentru că sclavia nu a devenit un păcat decât mult mai târziu.

Urmase o scurtă pauză, pe care sora se grăbise să o umple trecând la următorul punct din planul lecţiei.

— Dar, soră Louisa, o întrerupsese un alt băiat, cum e posibil așa ceva? Cum poate ceva să fie OK într-o zi și un păcat a doua zi? Ei nu știau că greșesc?

---

[1] Nume dat bărbaţilor care au semnat Declaraţia de Independenţă a SUA sau Constituţia SUA, care au participat la Războiul de Independență sau au avut alte contribuţii importante la constituirea Statelor Unite.

Când văzuse furia din ochii sorei Louisa, băiatul își ceruse iertare, dar prea târziu. Ea se apropiase de el delectându-se deja la gândul violenţei ce urma, ca Hannibal Lecter. Rigla ei ratase palma băiatului, lovindu-l în schimb peste obraz. Ulterior avea să pretindă că fusese un accident, dar elevii prezenţi la ora de Civilizaţie Americană ştiau ei mai bine.

Deşi ca urmare a incidentului sora Louisa fusese concediată pe loc, Jared își implorase părinţii să-i dea voie să se transfere la o școală publică după Crăciun și ei fuseseră de acord.

Glio examină și reexamină această amintire în timp ce se pregătea să-și înceapă călătoria spre lumea exterioară.

Porni încet, coborând de-a lungul terminaţiilor nervoase ale extremităţilor lui Jared. Voia să înceapă prin a-l face să-și miște degetele de la picioare și să bată darabana cu degetele de la mâini. Se întinse cât putu de mult, găsi punctele de contact şi... și...

Nu se întâmplă nimic.

Încercă din nou.

Nimic.

Ceva nu era în regulă.

Glio procedă la fel cu celelalte simțuri ale lui Jared. Niciun gust. Niciun miros. Niciun sunet. Se furișă către ochi, dar erau închiși și oricât înghionti și smuci nervul oculomotor al lui Jared, nu reuși să îl facă să-și deschidă pleoapele.

Glio se retrase în centrul lobului temporal și cântări ananghia în care se afla. Creierul lui Jared încă mai funcționa, dar la limită. Examinând mai îndeaproape situația, Glio văzu că bulbul rahidian avea dificultăți în a comunica cu plămânii lui Jared, ceea ce însemna că în sângele lui pătrundea mai puţin oxigen și că, aşadar, sângele ce ajungea la creierul lui Jared era mai puţin folositor. Ştiu că era începutul unei prăbușiri ireversibile.

Disperat să își încheie demersul, să devină Jared, Glio încercă să obţină controlul total asupra creierului lui Jared și să-și aducă gazda cu de-a sila la o stare de animare, măcar din punct de vedere fizic. Își folosi toate armele pe care le avea la dispoziţie: masaj, pulsaţii, stimularea neuronilor, dar în zadar. Deși tehnic vorbind nu era mort, Jared Stone încetase să mai existe.

Glio știa din amintirile lui Jared ce credeau oamenii despre cancer, ce credeau despre tumori, ce credeau despre el. Știa că nu înţelegeau motivul existenţei sale și că el și cei ca el erau printre cele mai detestate lucruri de pe Pământ. Dar până în acea clipă Glio crezuse, din toată inima sa imaginară, că duce o existenţă de omidă ce așteaptă să iasă din cocon luând chipul unei creaturi noi și superbe, luând chipul lui Jared. Abia acum, la sfârșit, înțelese Glio tragedia vieţii sale, a vieții în general.

Și pentru prima oară, lui Glio îi păru rău. Sincer și din toată inima. Poate dacă ar fi devenit Jared ar fi fost OK, dar acum că se pomenise faţă în faţă cu adevărul, înţelegea ceea ce ajunge să înţeleagă orice tumoare până la urmă:

Viaţa – viaţa lui, viaţa lui Jared – nu are un sens în sine. Există pur și simplu. Viaţa, înțelese el, e numai ceea ce faci tu din ea. Și, deși știa că nu era vina lui, Glio își petrecuse viaţa fiind un hoţ și un ucigaș. Înţelegerea acestui fapt îl copleși.

Urlând în agonie, Glio se retrase în sine.

* * *

— Domnule Stone?

Sora Benedict scutură ușor umărul lui Jared. Nu primi niciun răspuns.

— Domnule Stone? repetă ea scuturându-l ceva mai tare. E vremea pentru micul dejun!

Tot nu primi niciun răspuns.

Una dintre tinerele novice ale surorii, sora Nadine, o ajuta să se ocupe de Jared.

— Copila mea, du-te și găsește un doctor, zise sora Benedict.

După ce tânăra părăsi încăperea, sora Benedict se puse în genunchi și se rugă.

— Te rog, Tată Ceresc, binecuvântează sufletul acestui om și dă-i puterea să continue. Te rog pune capăt suferinței sale și ajută-l să-și revină, pentru binele familiei sale.

Deși se strădui, sora nu putu să nu se gândească la camerele care o filmau în timp ce se ruga. Pretutindeni în încăpere, camere micuțe erau ațintite din orice unghi asupra ei și a lui Jared Stone. Mai târziu în acea seară, avea să fie privită rugându-se de mai mulți oameni decât urmăreau *The Duke Hamblin Show* într-o lună.

„Poate o să mă invite la el în platou“, își zise ea.

Alungă acest gând și își continuă conversația cu Dumnezeu.

O clipă mai târziu, doctorul intră, privi aparatele care monitorizau semnele vitale ale lui Jared și trecu la acțiune.

— Soră, cod albastru, zise el pe un ton pragmatic, dar suficient de ferm ca să se facă înțeles.

Sora se ridică și se apropie de telefon. Repetase mișcarea asta de multe ori. Formă numărul, rosti „cod albastru“ când i se răspunse, apoi închise.

Peste fix patruzeci și cinci de secunde, ușile unei ambulanțe – care era parcată pe alee, adăpostind personal medical plătit de canalul de televiziune – zburară în lături și afară năvăli o echipă de medici și specialiști.

Peste încă fix patruzeci și cinci de secunde, Jared Stone era conectat la un plămân extern, la un aparat de dializă și la unul cu anestezic. Trăia, dar numai formal.

Își continua existența numai mulțumită aparatelor.

* * *

Când Ethan Overbee avea necazuri – ceea ce nu se petrecea prea des –, acestea aveau tendința să vină câte două. În clasa a doua, Ethan fusese pedepsit de părinți pentru că legase un capăt al unei sfori în jurul lui Taffy, pisica familiei, și pe celălalt de bara mașinii tatălui său. Părinții descoperiseră fapta lui Ethan la timp ca să salveze pisica, dar nu-l mai lăsaseră să se uite la televizor timp de două zile. Fusese una dintre puținele ocazii din copilăria lui când Ethan – copil adorat și răsfățat de părinți – fusese pedepsit, așa că n-o uitase. Pentru ca lucrurile să fie și mai rele, ceva mai târziu în aceeași zi, în timp ce se juca de-a doctorul într-o manieră agresivă cu Rita Fitzsimmons, copilița din vecini, părinții ei o auziseră plângând și îl pedepsiseră pe Ethan interzicându-i să le mai calce pragul și sunând-o pe mama lui. (Fiindcă îl pedepsiseră deja pe Ethan pentru infracțiunile sale la adresa neamului felin, părinții lui aleseseră să nu-i ceară socoteală și pentru ceea ce era echivalentul, la nivel de școală elementară, al unei molestări sexuale.)

În ziua când împlinise șaptesprezece ani, Ethan ratase proba de traseu pentru permisul de conducere și în aceeași seară prietena lui se despărțise de el. Îi adresase o grămadă de epitete pretențioase – narcisist, pedant, insipid – care îl convinseseră că oricum era prea snoabă pentru el, dar care îl și usturaseră.

În cel dintâi semestru la facultate aflase că nu obținuse un rol în piesa de teatru *A Funny Thing Happened on the Way to the Forum*[1] și în aceeași zi părinții lui îl sunaseră ca să-l anunțe că Taffy, pisica, murise. Nu-i plăcuse niciodată

---

[1] Spectacol muzical inspirat dintr-o piesă a dramaturgului roman Plaut.

de ea, dar chiar și-așa, începea să vadă un tipar. Când lui Ethan i se întâmpla ceva rău, în mod sigur nici al doilea necaz nu avea să se mai lase așteptat.

Aflând că Jared Stone, vedeta emisiunii lui de televiziune, intrase în comă, Ethan nu fu surprins să vadă numele lui Roger Stern pe ecranul mobilului său. Era celălalt necaz. Lăsă să intre mesageria.

Din punctul lui de vedere, starea lui Jared avea părți bune și părți rele. Avea la dispoziție opt ore în care să bombardeze lumea cu reclame la *Pe viață și pe moarte* – „sfârâieli", cum li se zicea în branșă – care să-i anunțe pe spectatori că lucrul pe care îl așteptaseră, pe care, în mod macabru, speraseră să-l vadă, se petrecea. Și, desigur, putea conta pe faptul că doctorii și călugărița, care se dovedea un aliat mai bun decât ar fi sperat, aveau să-l mențină pe Jared în viață cât mai mult timp posibil. Din ce-i spuseseră ei, putea s-o țină așa săptămâni în șir.

Pe de altă parte, fiindcă Jared – ale cărui momente de năuceală și declin fizic accentuat îi oferiseră un material de televiziune atât de bun – nu mai era un participant activ în această dramă, iar familia lui îi făcea probleme, ratingul urma să aibă de suferit. Ethan știa că trebuie să fie creativ, să programeze noi vizite ale unor celebrități, să facă emisiunea mai interactivă. Schițase deja o bună parte din plan. Acum trebuia să îl pună în aplicare.

Când primise vestea, Ethan era în biroul lui din cartierul general al ATN. Avusese o scurtă discuție cu Andersona, ca să se asigure că echipa de medici sosise și că aveau tot ce le trebuia. Următorul telefon îl dăduse la departamentele de publicitate și marketing care asigurau vizibilitatea emisiunii. Din ce-i povestise Andersona, aveau imagini incredibile cu sora Benedict rugându-se la căpătâiul patului lui Jared în timp ce medicii dădeau năvală. Aveau să inunde eterul cu clipul ăla.

Convingându-se că situația era sub control, ascultă în cele din urmă mesajul lui Roger. Consta din două cuvinte tăioase: „Sună-mă!“

Înainte ca Ethan să apese pe „apelați“, primi un SMS. Era de la Thad St. Claire și conținea un link către cel de-al patrulea episod din *Adevărata familie Stone din Portland, Oregon*.

* * *

Când Jackie reveni acasă, găsi lumea întoarsă cu susul în jos. Asta în sine era uimitor, dat fiind că lumea fusese deja pe dos de săptămâni bune. „Asta înseamnă că s-a întors din nou cu susul în sus, cum ar trebui?“ se întrebă ea. Nu, lumea era mai degrabă ca o bandă Möbius, despre care învățase la ora de matematică. „De ce a traversat găina banda lui Möbius?“ întrebase profesorul. „Ca să ajungă pe aceeași parte“, își răspunsese el singur la glumă. Jackie gemuse exasperată, laolaltă cu restul colegilor, dar cine știe de ce, acum, când pătrunse în balamucul care era casa ei, gluma i se păru în sfârșit amuzantă.

Erau medici peste tot. Beau cafea în bucătăria ei, vorbeau la mobile în camera de zi, ba chiar fumau în curtea ei din spate. (Văzând că și doctorii fumează, Jackie își zise că poate fumatul nu era chiar așa de dăunător până la urmă.) Și, desigur, erau înghesuiți în camera care fusese biroul tatălui ei și care devenise acum o anexă a spitalului Saint Ignatius.

Imediat ce aflase despre coma lui Jared, Deirdre plecase să-și ia fetele de la școală și să le aducă acasă. Când Jackie o văzuse pe mama ei în biroul directorului, știuse că erau vești proaste. Crezuse că cei de la televiziune văzuseră *Adevărata familie Stone din Portland, Oregon* și

că acum aveau să meargă cu toții la închisoare. Sau poate că murise tatăl ei.

Cumva, coma era o veste mai rea.

Dacă tatăl ei ar fi murit, toate astea s-ar fi terminat. Suferința lui s-ar fi încheiat, iar viața lui Jackie ar fi revenit la ceva care să aducă a normalitate. Când aflase despre boala tatălui ei fusese convinsă că lipsa lui va fi un abis care o s-o înghită. Dar dacă îi putea supraviețui lui Ethan Overbee și ATN-ului, era sigură că putea supraviețui oricărei încercări.

Pe drumul spre casă, nimeni nu vorbise. Megan vrusese să spună ceva, dar Jackie țistuise.

— Nu uita că ne ascultă și aici.

Străbătură tustrele casa încercând din răsputeri să ignore străinii, aparatura și zgomotul. Jackie își ridică o dată sau de două ori ochii către camerele din tavan, știind că îi urmăreau orice mișcare. Și le scoase din minte și se îndreptă către biroul tatălui ei, pe urma mamei și a surorii sale.

Când intrară în cameră, timpul păru să se oprească. Tensiunea personalului medical, a membrilor echipei de filmare și a călugărițelor era palpabilă și aerul era îmbibat de presentimentul morții. Jackie avu senzația că încerca să înoate printr-un milkshake cu gust scârbos.

Șeful echipei medicale o puse pe Deirdre la curent cu situația, iar Jackie și Megan ascultară. Jared intrase în comă și erau mici șanse să-și revină. Îi făceau plămânii să respire și sângele să circule și îi dădeau morfină ca să nu sufere, dar partida se apropia de sfârșit.

— Cât mai durează? întrebă Deirdre cu un glas lipsit de emoție.

Doctorul îi aruncă o căutătură sorei Benedict, care părea să-i urmărească orice mișcare.

— E greu de spus, doamnă Stone. Facem tot ce putem ca să-i prelungim viața cât mai mult posibil.

Privirea doctorului o întâlni din nou pe a surorii, care îi zâmbi. Jackie o fixă și ea cu privirea pe sora Benedict. Își imagină cum ar fi fost să folosească o vrajă din *World of Warcraft* ca să o imobilizeze cu lujeri târâtori și o a doua ca să-i smulgă capul de pe umeri.

— Bine, oameni buni, zise doctorul, haideți să lăsăm familia singură!

Ieșiră unul câte unul. Până și sora Benedict plecă, aruncând peste umăr o privire către ruina care era acum familia Stone.

Megan o luă de mână pe mama sa. Deirdre i-o strânse, dar fără să trădeze nicio emoție, de parcă era pe autopilot. Jackie observă asta. Își dădu seama că mama ei era cu gândul la altceva. Mai întâi crezu că își jelea soțul, pe tatăl copiilor ei. Dar nu era asta: Deirdre arăta ca un prizonier plănuindu-și evadarea.

Jackie își întoarse atenția către tatăl ei. Părea atât de mic și de fragil. Pielea lui avea culoarea cerului de deasupra Portlandului: un cenușiu cețos, rău prevestitor. Nasul, gura și pieptul îi erau acoperite cu tuburi și fire. Mașinăriile de lângă patul lui arătau ca tabloul de comandă al unui avion și scoteau un zumzet electronic care făcea să i se zburlească părul.

— Mamă? dădu să întrebe Jackie.

Dar mama ei clătină din cap, ridicând privirea către tavan.

— Așa-i, răspunse Jackie înțelegând imediat.

— Dar ce ne facem acum? întrebă Megan.

Tot la asta se gândise și Jackie.

Deirdre tăcu un moment, înainte să spună:

— Fetelor, haideți să ieșim să luăm prânzul.

* * *

Ethan văzuse de trei ori *Adevărata familie Stone din Portland, Oregon* și tot nu-i venea să-și creadă ochilor. Jackie Stone nu lucra singură. Știa că n-ar fi trebuit să fie surprins, dar era. „Ticăloasă mică și deșteaptă", își zise el.

Ascultând de câteva ori la rând pledoaria finală, „eliberați-o pe Jackie Stone", se întrebă dacă nu cumva abordase lucrurile greșit încă de la început. Fără să vrea, transformase o puștoaică de liceu într-o martiră și dacă lumea învățase un lucru de-a lungul timpului, acesta era că oamenilor le plăceau martirii. De la Iisus până la Gandhi, martirii erau la modă. Poate era timpul să bată în retragere.

Ethan se gândi un timp la asta, dar nu reuși să găsească vreo soluție. Era prea târziu ca el și Jackie să ajungă la un armistițiu. În plus, tactica sa dăduse roade. Cele două milioane de vizualizări de pe YouTube păleau în comparație cu zecile de milioane care urmăriseră emisiunea lui. Cifrele o demonstrau: conform focus grupurilor[1], Jackie pierduse zece procente în popularitate după ultimul episod. Trebuia să mențină cursul.

Când luă telefonul să-l sune pe Roger Stern, își recăpătase încrederea necesară spre a-și convinge șeful că situația era sub control. Telefonul lui Roger sună de cinci ori, apoi intră mesageria. Ethan tocmai voia să lase un mesaj, când ușa biroului său se trânti cu zgomot de perete, făcând să zornăie fotografiile înrămate în care Ethan poza alături de cele mai importante vedete ale televiziunii. Sări de pe scaun.

---

[1] Tehnică de cercetare a pieței care constă în discuții cu grupuri mici, de 8-10 persoane, dar diverse din punct de vedere demografic. Este o cercetare calitativă, menită să testeze reacțiile la un anumit produs (comercial, politic, cultural etc.) pentru a sesiza eventualele probleme și a permite modificări ulterioare de strategie.

Roger pătrunse în încăpere cu pași apăsați, strângând în dinți un trabuc stins. Silueta lui masivă aruncă o umbră peste Ethan, ca Hindenburgul[1] în flăcări asupra salvatorilor panicați de la sol. Se opri la marginea biroului lui Ethan și-l privi direct în ochi. Ethan se simți cuprins de o paralizie inexplicabilă.

— Overbee, începu Roger, tocmai am discutat la telefon cu directorii generali ai McDonald's și Apple.

Ethan se strădui din răsputeri să nu lase panica să i se citească pe chip în timp ce aștepta ca Roger să continue.

— Știi ce mi-au zis?

— Ascultă, Roger, începu Ethan. Știu despre filmulețul ăla. Puștoaica a avut ajutor din afară. Dar nici nu a apărut în el. A fost neutrali...

— Mi-au spus, zise Roger ignorându-l complet pe Ethan, că retrag sponsorizarea emisiunii începând de acum.

— Nu pot face asta, zise Ethan. Au semnat niște contracte.

Roger scoase un oftat adânc și clătină din cap.

— Da, bravo, zise el. Hai să îi amenințăm pe doi dintre cei mai mari sponsori ai tuturor emisiunilor noastre că o să îi târâm prin tribunale. Bună idee! Mi-am consumat până și ultimul strop de capital politic ca să îi conving pe cei de la Apple să nu ne dea în judecată.

— Să ne dea în judecată? De ce?

— Pentru că i-am încălcat puștoaicei drepturile garantate prin Primul Amendament[2] confiscându-i nenorocitul

---

[1] Dirijabilul Hindenburg, cel mai luxos mijloc de transport aerian al vremii sale, a explodat la andocare pe 6 mai 1937, făcând 35 de victime din totalul de 97 de pasageri și omorând și un mecanic aflat la sol. Accidentul a pus capăt erei dirijabilelor.

[2] Articolul prin care Constituția SUA garantează libertatea de exprimare.

ăla de iPhone! Te-ai consultat cu departamentul juridic înainte să faci chestiile astea?

Ethan nu se consultase.

— Roger, dă-mi voie să-mi sun contactele de la ambele companii. Poate o să găsesc o cale să...

— Prea târziu. *Variety* și *Entertainment Weekly* au scris deja despre asta pe blogurile lor. PR-ul nostru va spune că se mai întâmplă ca publicitatea să fie retrasă dintr-o emisiune sau alta, dar răul a fost deja făcut.

— OK, deci ce vrei să fac? întrebă Ethan.

— Ce să faci? Vreau să faci ordine în casa și în familia aia. Nu-mi pasă cum anume. Vreau să văd o familie îndurerată, unită în jurul patului de suferință al tatălui și vreau să îi văd vorbind din nou cu regizorii tăi. Ai douăzeci și patru de ore. Altfel o să vezi tu.

Și cu asta, Roger se îndreptă de spate și se răsuci, pornind spre ieșire.

Ethan, surprins poate de faptul că șeful său chiar rostise amenințarea și comițând una dintre cele mai mari greșeli ale unei cariere altminteri perfect calculate, întrebă:

— Ce-o să văd?

Roger se opri o clipă, fără să se întoarcă. Apoi își continuă drumul.

* * *

Încă de la debutul emisiunii *Pe viață și pe moarte,* văzând grămezile de scrisori de la fani – din care nu lipseau mesajele adresate fetelor ei de perverși sau pedofili –, Deirdre le protejase pe amândouă de lumea exterioară. Ea sau unul dintre regizorii de platou le duceau și le aduceau pe Megan și Jackie de la școală și de la orice altă destinație din afara casei. Pe măsură ce emisiunea se lungea, ieșirile lor deveniseră din ce în ce mai rare.

De când începuse toată nebunia, Deirdre, Jackie și Megan nu mai ieșiseră la mall, la poștă, la supermarket și nici măcar să ia masa în oraș.

Dar balanța se schimbase. Pericolul din casă era acum mai mare decât cel de afară.

Când Deirdre ieși de pe aleea casei ei, trei mașini – una aflată tot pe alee și alte două parcate pe stradă – se puseră în mișcare și o urmară.

— Fetelor, v-ați pus centurile? întrebă ea.

Ambele răspunseră că da.

— OK, bun. Țineți-vă bine!

— Mamă? zise Jackie întrebându-se ce avea de gând să facă mama ei.

— Suntem urmărite, Jackie, și m-am săturat.

— Ce contează? zise Jackie cu un ton inexpresiv, resemnat. Oricum ne ascultă chiar în clipa asta.

— Da, am uitat. Uită-te în jur până vezi camera!

— Ce?

— M-ai auzit. Începe să cauți!

Jackie, care se afla pe locul de lângă șofer, căută peste tot. Se uită în torpedou și pe după parasolare. Pipăi schimbătorul de viteze și radioul. Căută până și sub scaunul ei și al mamei sale. Tocmai voia să se dea bătută, când observă ceva.

— Mamă, oglinda retrovizoare trebuie să aibă chestia aia pe ea?

Jackie indică un mic întrerupător care comuta oglinda de pe modul de zi pe modul de noapte. Deirdre, care conducea, se uită o dată, de două ori, de trei ori. Gura ei, care de săptămâni întregi fusese o linie dreaptă, ca o tăietură, se arcui ușor la colțuri. Se întinse să smulgă oglinda, dar era prinsă bine.

— Jax, poți să mă ajuți?

Jackie se întinse și trase zdravăn. Dar oglinda nu cedă.

— Nu pot s-o apuc cum trebuie din cauza centurii de siguranță.

— Atunci dă-o jos.

Jackie se uită la mama ei nevenindu-i să creadă.

— E-n regulă, scumpo, n-o să pățești nimic.

Jackie făcu cum i se spusese, apoi se atârnă cu toată greutatea de oglindă, dar aceasta tot nu cedă. Încercă s-o lovească cu pumnul.

— Dă cu gheata, zise Deirdre.

Jackie încuviință și-și scoase gheata. La a treia lovitură, oglinda se desprinse, aterizând cu un bufnet pe bord. Jackie fu propulsată înainte, lovindu-se cu capul de parbriz, dar nu prea tare.

— Ești OK? întrebă Deirdre.

— Cred că da.

— Bravo! Acum pune-ți din nou centura!

Deirdre cercetă prin oglinda laterală mașinile care o filau: tustrele erau în continuare acolo. Tocmai trecea pe lângă un centru comercial al cărui garaj avea ieșiri și intrări pe toate cele patru laturi. Își zise că asta era șansa lor.

— Fetelor, țineți-vă bine! zise ea coborând fereastra de pe partea șoferului.

Așteptând până în ultima secundă, Deirdre făcu o întoarcere bruscă în U și intră în parcare. În timp ce cotea, aruncă pe fereastră oglinda retrovizoare, cât mai sus cu putință.

Numai una dintre cele trei mașini reuși să cotească pe urma lui Deirdre și oglinda aruncată se izbi cu toată forța de parbrizul ei. Oglinda făcu o crăpătură care brăzdă parbrizul de sus până jos, dar adevăratul dezastru se produse când șoferul, un paparazzo trimis de un tabloid să scrie despre familia Stone, apăsă zdravăn pe frână. Oprirea lui

bruscă declanșă o serie de tamponări, permițându-i lui Deirdre să traverseze parcarea mall-ului și să dispară.

Douăzeci de minute mai târziu, ea și fetele se aflau într-un local apatic de la periferia Portlandului. În afară de ele mai erau doar doi clienți și niciunul nu-și ridică privirea la intrarea lor. Nici chelnerița, când veni la masa lor, nu le acordă vreo atenție specială.

— Să vă aduc ceva de băut? întrebă ea cu tonul monoton al unui actor condamnat să rostească același monolog zi de zi pentru tot restul vieții.

În lipsa aglomerației și a intruziunilor grosolane în viața ei și a fiicelor sale, Deirdre se simțea descumpănită. De la începutul emisiunii trăiseră ca într-un glob de sticlă și uitase că, afară, viața își continua cursul ei firesc. Da, o mulțime de oameni urmăreau emisiunea, dar mulți alții n-o făceau. Mult mai mulți.

Asta o făcu să-și dea seama ce fragmentată devenise lumea. Pe vremea părinților ei, toți îi urmăreau pe Johnny Carson[1] și pe Walter Cronkite[2]. Și dacă n-o făceau, măcar știau cine erau aceștia. Azi, valurile repezi ale culturii populare purtau trei sute de milioane de americani într-un milion de direcții diferite.

Deirdre se adună și zise:

— Eu vreau o cafea. Și o omletă cu ardei verde.

Fetele cerură sandvișuri cu brânză la grill și milkshake cu ciocolată.

---

[1] Prezentator de televiziune, câștigător a șase premii Emmy pentru *The Tonight Show Starring Johnny Carson*, pe care a realizat-o timp de trei decenii.

[2] Probabil cel mai faimos prezentator de televiziune american, care prezenta știrile de seară la postul de televiziune CBS. Printre momentele pe care le-a transmis se numără asasinarea președintelui JF Kennedy, scandalul Watergate și războiul din Vietnam.

După ce dădură comanda și chelnerița plecă, timp îndelungat niciuna dintre ele nu zise nimic.

Deirdre sorbi cafeaua savurându-i gustul amărui. Era pentru prima oară după multe săptămâni când își permitea să se bucure de o plăcere atât de simplă ca o ceașcă de cafea. „E posibil să fie cea mai bună cafea pe care am băut-o vreodată", își zise ea.

Dar apoi își aminti de cea dintâi ceașcă de cafea pe care o băuse în timpul primei întâlniri cu Jared. Încă îi mai simțea aroma învăluindu-i, atrăgându-i unul către altul. Își dădu seama că, de când începuse tot acest coșmar, nu avusese parte de un moment în care să jelească. Jared al ei era pe moarte. Era deja mort.

Începu să plângă.

Jackie și Megan se priviră alarmate una pe alta.

— Mamă, ești OK? întrebă Megan.

Deirdre făcu semn că da, dar nu reuși să se oprească din plâns.

— E vorba de tatăl vostru, fetelor. Sunt tristă, atâta tot.

În curând, toate trei plângeau în tăcere în separeul lor. Chelnerița privi de câteva ori către ele, dar le lăsă în pace. Când veni mâncarea lacrimile secaseră deja. Mâncară în liniște.

— Și-acum ce facem? întrebă Jackie când masa se termină.

Deirdre își cântări fiicele din priviri înainte să răspundă.

— I-am făcut o promisiune tatălui vostru și acum trebuie să-l ajut.

Deirdre își dădu seama că Jackie înțelesese imediat. Ambele, Deirdre și Jackie, o priviră pe Megan sperând că va pricepe singură. Nu era cazul.

— Cum să-l ajuți pe tati? întrebă ea.

Deirdre era cât pe ce să răspundă, când Jackie zise:

— Să-i pună capăt suferinței, Meg.

Deirdre o privi pe Jackie. Da, copiii nu încetează niciodată să-și surprindă părinții. Nici nu apuci bine să-i cunoști și să-i înțelegi, că se și schimbă. Se întrebă dacă asta se termina vreodată.

— Așa-i, scumpa mea, zise ea pe un ton calm.

— Dar dacă tati se trezește? întrebă Megan. Sora Benedict a zis că se poate întâmpla.

— Și tare mi-aș dori ca sora Benedict să aibă dreptate, dar doctorii știu mai multe decât călugărițele, răspunse Deirdre. Draga mea, tati e foarte, foarte bolnav și n-o să se mai facă bine. Cel mai rău lucru pentru el, cel mai rău lucru pentru noi, ar fi să-l privim cum se stinge.

Deirdre se întinse peste masă și își prinse fiicele de mâini.

— Cea din urmă dorință a lui a fost să nu lăsăm să se întâmple așa ceva.

— Eu o să te ajut, mamă, zise Jackie.

— Și eu, șopti Megan.

Deirdre se rezemă de spătar și răsuflă ușurată.

— Dar, mamă, zise Jackie, mai întâi am ceva de făcut.

— Orice, scumpo, zise Deirdre.

— Trebuie să ajung la un computer. Putem să mergem la o bibliotecă?

* * *

Glio strălucea de încântare la vederea unei „bărcuțe de zăpadă“ nou-nouțe. Lucioasă, roșie și fără nicio zgârietură, ca decapotabilele cumpărate de bărbații loviți de criza vârstei mijlocii, sania era o frumusețe.

El, Glio, era din nou bebeluș. Își execută dansul lui specific de bebeluș, tropăind pe loc și râzând în timp ce strângea în pumnișor sfoara galbenă a saniei. Nu știa că aceasta trebuia folosită pe zăpadă, dar nu conta. Raportat

la scala lumii sale, era uriașă și era numai a lui. Simți o bucurie pură, sinceră.

Dar stai așa, ceva era în neregulă! Mai văzuse exact asta înainte. Mai simțise exact asta înainte. Ceva nu era deloc cum trebuie.

Glio își cercetă împrejurimile. Văzu cea dintâi întâlnire cu Deirdre. Îi cântă bebelușului Jackie în maternitatea spitalului. O câștigă pe Girafa Twiggy la sărbătoarea grecească. Mai fusese acolo, mai mersese dincolo, mai făcuse asta. Ce se petrecea?

Pipăi până în ultimul cotlon al creierului lui Jared și nu descoperi decât țesut mort, inutil. Glio era îngropat într-un sarcofag pe bază de carbon. Ajunsese să-și mănânce propriile amintiri.

Glio se autodevora.

* * *

Sora Benedict Joan le ura pe femeile din familia Stone. Tare mult le mai ura.

Sora și echipajul din carul de regie urmăriseră momentul intim pe care Deirdre, Jackie și Megan îl petrecuseră cu Jared. Văzuse că de-abia erau în stare să îl jelească pe omul care le asigurase hrana zilnică, le iubise, din ale cărui vintre fuseseră zămislite.

Și-apoi femeia aia zisese „Fetelor, haideți să ieșim să luăm masa“! Dezgustător! Chiar dacă nu simțeau nimic, ele nu știau că sunt urmărite de camerele alea? Nu le păsa de ceea ce aveau să creadă America și lumea-ntreagă?

Sora, care mai întâi obiectase față de ochii mereu deschiși ai camerelor de la ATN, ajunsese să le îndrăgească. Nu puteai să păcătuiești când erai supravegheat douăzeci și patru de ore pe zi. Își notă în minte să îi ceară cardinalului fonduri ca să instaleze camere în mânăstire.

Probabil că nu trebuia să le învinovăţească pe fetele Stone; în fond, nu erau decât nişte copile. Dar oricât se strădui, nu reuşi să găsească iertare în inima ei. Jacquelyn mai ales era o creatură infamă. Atât de plină de ură şi de fiere. O făcea să se întrebe ce fel de om fusese Jared Stone – ce fel de om este, se corectă ea – ca să fi crescut asemenea obrăznicături scârboase. Dar nu conta. Cea mai mare parte a vinei îi aparţinea mamei, sora era convinsă de asta. „Şi acum bietele fete o să rămână singure în grija ei", îşi zise ea. „Ce tragedie!"

Poate dacă încerca, ar fi putut s-o facă pe cea mai mică să vadă căile Domnului şi poate chiar s-o convingă să se alăture mânăstirii într-o bună zi. Ar fi fost un subiect grozav pentru televiziune.

Plimbă ideea prin minte în timp ce ştergea fruntea lui Jared cu un burete ud. „Mă întreb care-i unghiul meu favorabil", îşi zise ea ridicând privirea către camere.

* * *

Hazel fu atât de uşurată când zări numele lui Jackie în mesageria Facebookului, încât expiră zgomotos şi chicoti nervoasă.

Hazel

Jackie! OMG! Eşti teafără? Unde eşti?

Jackie

Bună, Hazel. Da, sunt bine. Mama a reuşit să ne strecoare afară din casă. Sunt la bibliotecă. Tata e în comă.

Hazel

Ştiu. Difuzează deja reclame pentru episodul din seara asta, spunând că se petrece ceva important, iar unul dintre

blogurile care se ocupă de emisiune l-a făcut să vorbească pe un membru al echipei de filmare. Jax, îmi pare sincer rău.

Un moment, niciuna nu mai scrise nimic.

Hazel
Ai văzut ultimul episod din *Adevărata familie Stone*?

Jackie
Daaaa! Era vocea ta?

Hazel
:)

Jackie
A fost super. Ăia de la televiziune o să-și iasă de tot din minți.

Hazel
Și-au ieșit deja.

Jackie
Ce?

Hazel
A! Tu nu știi! Apple și McDonald's și-au retras sponsorizarea.

Jackie
:) :) :) :) :) :) :) :) :) :) :) :) :) :)!!!!

Hazel
Poți să te întâlnești cu mine și cu Max în WoW mai târziu?

Jackie
Nu. Ne întoarcem să fim alături de tata și mi-au luat laptopul. Nu pot să intru online.

Hazel
OK, s-ar putea să nu fie nevoie. Cred că avem un plan ca să poți să mai filmezi niște imagini pentru următorul episod din *Adevărata familie Stone*. Dar o să te bage într-o grămadă de belele.

Jackie
Cu cât mai multe, cu atât mai bine. :)

Hazel tastă cu repeziciune, împărtășindu-i planul pe care îl puseseră la cale ea și Max. Avea șanse mici, știa, dar, în lipsă de altceva, măcar avea să-i ofere lui Jackie puţină speranţă.

* * *

— Cum adică le-ai pierdut?! întrebă Ethan.

Abia revenise de cinci minute acasă la familia Stone și deja situaţia o lua razna.

— Căţeaua aia ticăloasă, cu fetele ei cu tot! șuieră Andersona. A făcut o schemă ca în filmele cu polițiști într-o parcare și a scăpat de mașina care o fila.

Exagera puţin, dar numai puţin, de dragul impresiei artistice, dar și ca să-și salveze pielea.

— Dar jurnaliștii?

— A scăpat și de ăia.

— Dă-mi imaginile din mașină, zise Ethan făcând semn către monitoarele aliniate în carul de regie.

Andersona nu spuse nimic. Ceilalţi trei membri ai echipei de filmare prezenţi se uitau în podea.

— Ei?

— Phil, zise Andersona făcându-i semn directorului tehnic așezat în scaunul tapisat și perfect ergonomic.

Phil se învârti cu scaunul și apăsă pe câteva butoane. Cel mai mare monitor din perete se însufleţi. Arăta un plan detaliu al lui Jackie care privea direct în cameră cu limba iţindu-i-se printre dinţi. Camera se smucea din două în două secunde de parcă ar fi fost lovită.

— Astea-s imagini din mașină? întrebă Ethan.

— Uită-te, răspunse Andersona.

Zgâlțâitul se opri și se auzi o voce, probabil a lui Deirdre:

— Dă cu gheata!

Jackie dispăru pentru un moment. Când fața ei nu mai blocă obiectivul, restul mașinii deveni vizibil. Ethan abia o putea zări pe Megan pe locul din spate.

Chipul lui Jackie umplu din nou cadrul. Era atât de aproape și se ivise atât de brusc, încât Ethan tresări.

Camera se zgudui din nou, de data asta mai tare. La a treia lovitură, căzu. Urmă un vârtej de imagini cât timp oglinda retrovizoare, gazda clandestină a ochiului secret al ATN-ului, era luată și aruncată pe fereastră. Ateriză cu un trosnet pe o altă mașină. Imaginea finală înfățișa un jurnalist pe care Ethan îl cunoștea – un mercenar de presă mai degrabă – înjurând suficient de tare ca să fie auzit în ciuda grosimii parbrizului.

— Asta a fost acum mai bine de o oră. De atunci nu mai știm nimic de ele.

— Vrei să-mi spui că trei pătrimi din familia care e vedeta celui mai vizionat program din istoria televiziunii noastre, mai exact cele trei pătrimi care nu se află în comă, au dispărut fără urmă.

Nimeni nu zise nimic fiindcă nu era nimic de zis.

Apoi Ethan făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată. Își pierdu controlul.

— Futu-i pizda mă-sii! urlă el, deși îi ieși mai degrabă un schelălăit strident.

Lovi peretele cel mai la îndemână și urlă din nou:

— Futu-i pizda mă-sii!

De data asta, cu toată durerea provocată de o încheietură sucită și de un deget scrântit. Se lăsă într-un genunchi și își prinse pumnul în mâna cealaltă.

Nimeni din camera de control nu mișcă o geană.

— Nu stați așa, scânci Ethan. Chemați doctorul!

În timp ce Andersona suna la echipa de medici, Phil zise:

— Uite!

Ethan se întoarse către zidul de monitoare și văzu mașina lui Deirdre pătrunzând pe alee.

* * *

Megan se simțise umilită când ATN difuzase trădarea ei față de Jackie. Ar fi fost destul de rău dacă rețeaua s-ar fi mulțumit să arate ce se petrecuse cu adevărat – că Ethan o atrăsese pe Megan într-o conspirație exploatându-i vanitatea –, dar să vadă realitatea deformată în ceva de o mie de ori mai urât o zguduise profund.

Când încercă să le ceară iertare lui Deirdre și lui Jackie în mașină, pe drumul de întoarcere de la bibliotecă, izbucni în plâns. Hohotea atât de isteric, că Deirdre trase pe dreapta și se mută pe bancheta din spate ca să o ia în brațe. Preț de un moment, Megan fu din nou copil și își îngropă obrazul la pieptul mamei sale. Nu se mai simțise niciodată atât de în siguranță.

— Dacă îți pare rău cu adevărat, știu cum poți să ne ajuți, zise Jackie de pe scaunul ei după ce Megan se opri din plâns și mama ei trecu din nou la volan.

— Fac orice, zise Megan și chiar era sinceră.

Jackie le prezentă planului lui Hazel. La prima vedere, erau atâtea lucruri care puteau merge prost, încât amicii ei virtuali îl botezaseră „Cernobîl“. Implica furt, înșelătorie și o evadare îndrăzneață. Megan ascultă concentrată explicațiile lui Jackie.

— O echipă de editori video au revăzut filmările din *Pe viață și pe moarte* și filmările brute pe care le-am făcut eu pentru serialul de pe YouTube.

— O echipă de editori video?! întrebă Deirdre. Câți oameni sunt băgați în chestia asta?

— Mulți, mamă. N-aș fi putut face niciodată asta de una singură. Dar cel mai important a fost Max, amicul meu de pe Facebook, din Rusia.

— Ai prieteni în Rusia? întrebă Megan.

— Numai pe ăsta, răspunse Jackie, dar el e singurul de care am nevoie. Mă rog, de el și de prietena mea Hazel din Alabama. Noi trei suntem echipa de bază. Dar e un grup mai mare care lucrează cu noi.

Megan o privi pe Jackie, apoi pe mama ei și șovăi o clipă. După care, așa cum se întâmplă adesea între rude sau prieteni foarte apropiați, izbucniră toate trei în râs în aceeași clipă.

— Probabil că e cam greu de crezut, dar așa merge Internetul, zise Jackie. Cu ceva osteneală, oricine poate găsi alți oameni asemeni lui.

— Bun, deci există o echipă de editori, zise Deirdre.

— Da. Editorii ăștia au revăzut filmările de la noi de acasă, din platou – Jackie făcu cu degetele semnul ghilimelelor –, căutând orice vulnerabilități sau orice avantaj pe care l-am putea obține asupra lui Ethan și a echipei lui. Le-a luat mult, dar cred c-au găsit ceva. Un tip pe nume Harrison, un producător de emisiuni din Golful Biscayne sau ceva de genul e cel care a venit cu ideea.

Deirdre, care o luase pe străzi ocolite ca să lungească drumul de la bibliotecă spre casă, clătină din cap uluită, murmurând pentru sine:

— Golful Biscayne.

— În filmul făcut de mine, continuă Jackie, el a observat că, înainte să înceapă interviurile, Andersona își lasă iPhone-ul pe masa cu gustări, departe de cameră.

— Așa-i, zise Megan. Așa a făcut și când mi-a luat mie interviuri.

— Semnalul telefonului poate interfera cu microfoanele fără fir, așa că nu ai voie să ai telefoane mobile în platou, explică Jackie.

Megan mai aşteptă, dar Jackie nu mai adăugă nimic.

— Și? întrebă ea.

— Nu pricepi?

— Nu.

— Îi furăm telefonul Andersonei și filmăm cu el cadre pentru *Adevărata familie Stone din Portland, Oregon.*

La început nimeni nu zise nimic.

— Draga mea, nu sunt sigură la ce ar folosi asta, zise Deirdre cu blândețe.

Jackie nu răspunse, așa că mama ei continuă.

— În primul rând, Andersona nu o să te lase să te apropii de camera unde ia interviuri. Și chiar dacă ar vrea să-ți ia un interviu, nu cred că ar trebui să i-l dai. O să-l folosească iar împotriva ta. Și presupunând că îi iei mobilul, ce urmează? Au camere peste tot în casă și vor observa unde-i telefonul, nu?

Întrebările mamei ei erau de bun-simț, dar spre surprinderea lui Megan, Jackie izbucni în râs.

— Ce-i așa amuzant? întrebă ea.

Jackie îi povesti că o întrebase pe Hazel toate astea și încă și altele. Și Hazel avusese răspunsuri la toate. Echipa din Azeroth gândise totul până la ultimul detaliu. Avea să fie ca și cum ar fi trebuit să nimerești gaura de patru metri în diametru din sistemul de evacuare a gazelor de pe Steaua Morții, dar era realizabil. Ele trei trebuiau să fie Luke Skywalker, R2-D2 și Han Solo, dar planul putea funcționa.

— Trage pe dreapta, mamă, zise Jackie. Am nevoie de toată atenția ta.

Deirdre făcu ce i se ceruse și Jackie le prezentă planul până la ultimul detaliu. Pe măsură ce Jackie vorbea, Megan se simțea tot mai captivată.

Toate trei memorară planul, făcură diverse adaptări și îl recapitulară din nou.

După ce reveniră acasă, după ce mașina le fu controlată de parcă ar fi fost niște teroriști ce plănuiseră să arunce în aer clădirea Space Needle[1] din Seattle, după ce Ethan țipă la ele de parcă ar fi fost copii mici, cerându-le să nu mai facă așa ceva, Megan se uită la ceas și declanșă Planul Cernobîl.

* * *

Jared zăcea inert în patul său improvizat de spital. Unica mișcare era a pieptului său, care se ridica și cobora la unison cu aparatul ce îi umplea plămânii cu un amestec de aer hiperoxigenat.

Gândurile și amintirile lui pieriseră și unica scânteie de viață era o mică luminiță de veghe, adânc îngropată în centrul creierului său. Era o imagine, o fotografie a lui Deirdre, Jackie, Megan și Trebuchet pe plaja din Seaside, Oregon. O zi însorită și un moment plin de veselie. Jared, care făcuse poza, le spusese tuturor să zâmbească și să spună Gruyère. Era o glumă stupidă, dar le făcea pe fiicele lui să râdă de fiecare dată. Deirdre de obicei mârâia auzind-o, dar în ziua aceea râsese și ea. Viața lui Jared se stingea și acest unic moment de fericire era ultimul fir care-l mai lega de lumea pe care o cunoscuse.

Imaginea din Seaside era tot ce mai rămăsese din Jared Stone.

Neștiind ce altceva să facă, Glio o înfulecă și pe asta.

* * *

[1] Space Needle (*Acul Spațial*) este un turn de observare din Seattle, simbol și obiectiv turistic al orașului. Cu o înălțime de 184 de metri, turnul are o platformă de observare la înălțimea de 160 de metri și un restaurant rotativ (numit SkyCity) la 150 de metri.

Megan o descoperi pe Andersona în bucătărie, fumând o ţigară şi privind în gol în ceaşca de cafea. Personalul nu avea voia să fumeze în casă, dar Andersona părea prea necăjită ca să-i mai pese.

Megan fu încântată văzând-o pe Andersona atât de tulburată. Pentru planul lor, asta era de bine.

Aşa cum o sfătuise Jackie, Megan avea cu ea o revistă. „Nu contează care“, răspunsese Jackie întrebării lui Megan. „Trebuie să fie ceva ce Andersona şi Ethan să creadă că citeşti.“

Alesese *Entertainment Weekly*. Megan era suficient de deşteaptă ca să-şi dea seama cum anume o percepeau oamenii şi ştia că asta avea să corespundă imaginii pe care şi-o făcuseră despre ea. În plus, îi plăcea să se uite la pozele vedetelor, mai ales ale celor feminine. Uneori, după ce studia cu atenţie fiecare detaliu, îşi modifica opţiunile în materie de modă ca să fie mai „hollywoodiană“.

— Andersona, eşti bine? întrebă ea.

Andersona îşi ridică privirea. Îi trebui un moment până s-o recunoască pe Megan.

— Ce vrei?

— Nimic, numai că pari tristă.

— Tristă? se răsti Andersona. De ce aş fi tristă?! Tu, mama şi sora ta dispăreţi şi vina cade pe capul meu. O să-mi pierd postul, la fel ca Jo Garvin. La fel ca mulţi alţii.

Se întoarse la cafeaua ei.

— Îmi pare rău, zise Megan, deşi nu-i părea rău deloc. Dar cred că ştiu cum să te fac să te simţi mai bine.

Andersona îi aruncă o privire.

— Nu prea cred.

— Ei – aici Megan făcu o pauză, aşa cum repetase în maşină – dacă ţi-aş spune că mama şi sora mea m-au răpit şi m-au silit să părăsesc casa alături de ele?

— Scuze, zise Andersona începând să iasă din ceața autocompătimirii. Poți să repeți ce-ai zis?

— Mai bine de-atât. Pot s-o zic pe cameră.

* * *

Jackie o așteptă pe Megan într-unul dintre unghiurile moarte identificate de echipa din Azeroth, un colț al sufrageriei din apropierea bucătăriei. Era atât de agitată, că palmele îi transpiraseră și dinții îi clănțăneau. Nu avea un motiv valabil ca să stea rezemată de perete în acel loc. Mai devreme sau mai târziu, cineva avea să treacă pe acolo și s-o întrebe ce face. Atunci avea să fie silită ori să născocească o scuză, ori să revină în camera ei.

Avea în mână o carte, *Moby Dick*, al cărei interior fusese scobit. Ca să taie paginile, folosise un alt unghi mort, din pivnița neterminată, unde arareori intra cineva. Era un receptacul așteptând o comoară secretă.

În cele din urmă, după o așteptare ce păru să dureze o săptămână și jumătate, Jackie o auzi pe Megan apropiindu-se. O ascultă pe sora sa care se oprise și schimba politețuri cu un membru al echipei.

„Haide, vino mai repede-ncoace“, își zise ea în gând.

Dorința i se îndeplini o clipă mai târziu, când Megan dădu colțul cu mișcări degajate. Întinse revista cu un gest nonșalant, așa cum repetaseră, și lăsă iPhone-ul să alunece în mâna lui Jackie. Dacă făcuseră manevra cum trebuie, camera ratase întregul episod. Jackie așteptă încă două minute înainte să apară din nou în cadru, strângând cartea la piept.

Trebui să-și silească picioarele să se miște, unul înaintea celuilalt, către biroul tatălui ei. Nu-i venea să creadă ce noroc avuseseră. Furtul telefonului Andersonei era partea cea mai riscantă a planului și Megan o executase perfect.

Planul nu era complicat. Pusese revista peste telefon la începutul interviului și le luase pe amândouă, revista și telefonul, la ieșirea din cameră. Știau că Andersona va petrece alte câteva minute filmând reacții pe care să le introducă mai târziu în interviu, oferindu-i astfel un avans mulțumitor lui Megan.

Jackie intră în biroul/camera de spital a lui Jared, salutându-le din cap pe sora Benedict și pe asistenta medicală.

— E OK dacă-i citesc lui tati? întrebă ea.

Fu cât pe ce să se frece la ochi când văzu că sora își duce încheietura la gură și începe să vorbească de parcă era un agent al serviciilor secrete. Călugărița purta și o cască în ureche, remarcă ea. Sora vorbi din nou și își duse degetul la ureche, ascultând răspunsul. Încuviință și se întoarse din nou spre Jackie.

— Ar fi mai bine dacă i-ai citi din Biblie, răspunse sora.

— Asta a fost cartea lui favorită, zise Jackie ridicând-o și arătându-i-o.

Să ascundă la vedere obiectul furat fusese o sugestie asupra căreia ghilda din Azeroth insistase. „Nimeni nu crede că poate fi rănit de ceva ce vede cu ochii lui", îi spuseseră ei.

Sora citi titlul cu ochi mijiți și mârâi. Își reluă discuția cu asistenta, numai că acum vorbeau cu glas înăbușit, ca să nu le audă Jackie. Jackie le ignoră, concentrându-se asupra a ceea ce trebuia să facă.

După ce citi vreme de vreo două minute – când tăiase cartea, păstrase primele câteva pagini ca să îi poată citi cu adevărat tatălui ei – așteptă până nu se mai uita nimeni, scoase pe furiș telefonul din carte și îl ascunse sub salteaua tatălui ei. Această parte a planului implica anumite riscuri, dar Jackie era convinsă că odată ce toți cei din camera de control aveau să vadă că ea se mulțumea să-i

citească tatălui ei aflat în comă, n-aveau s-o mai bage în seamă. Și acum își ascundea acțiunile la vedere. Pentru asta îți trebuia tupeu, nu glumă, dar Jackie începea să capete rezerve ample de tupeu.

Nu putea să nu-și spună că tatăl ei ar fi fost mândru de ea. Îi strânse mâna, îl sărută pe obraz, închise cartea și ieși din încăpere.

În timp ce se întorcea în dormitorul ei, o văzu pe Andersona trecând în grabă, cu un asistent de producție pe urmele ei. Se răstea la el în șoaptă, dar cu frenezie. Jackie auzi numai două cuvinte: „Găsește-l!"

Fu silită să facă apel la toată voința ei ca să nu izbucnească în râs.

* * *

Ethan trebuia să recapete controlul. Ieșirea lui nervoasă din carul de televiziune fusese o greșeală și o știa. După discuția cu Roger, începuse să creadă că acționase greșit de la început. Incertitudinea aceasta, această lipsă de încredere fusese ceea ce-l făcuse să-și piardă cumpătul.

Să-i facă pe oameni să gândească la fel ca el, să-i determine să-i facă jocurile fără să știe, ăsta era stilul lui Ethan. Arareori izbândise intimidând și recurgând la forță. Căpătase ceea ce voia prin farmec și șiretenie. Era timpul să joace din nou după regulile lui și să înceteze să se mai abată de la ele.

Cheia, știa bine, era Deirdre. N-ar fi trebuit să interacționeze direct cu fiica cea mică. Cu Jared scos din joc, Deirdre era capul acestei familii și lucrând-o pe la spate, el îi subminase autoritatea. Ambele fete aveau să urmeze exemplul mamei lor, trebuia să creadă asta. Ethan trebuia să o facă pe Deirdre să fie din nou colaboratoarea lui, să se simtă din nou parte din echipă.

Nu avea să fie ușor. Ethan le făcuse pe toate cu ou și cu oțet – altă greșeală – când reveniseră din excursia lor. Se purtase destul de urât și acum trebuia să dreagă lucrurile.

Nu putea începe decât într-un singur fel: cerându-și scuze.

Știa din carul de regie că Deirdre stătea culcată în camera ei. Părea un loc prea intim ca să înceapă vindecarea rănilor, dar timpul era crucial. Trebuia să readucă lucrurile pe calea cea bună înainte să se aleagă praful de tot.

Ethan ciocăni la ușă. Nu primi răspuns. Văzuse pe monitor că Deirdre nu dormea. Citea. Știa până și ce citea. Ethan nu pricepea de ce își pierdeau oamenii timpul cu cărțile. Nu erau suficiente filme și seriale bune?

Ciocăni din nou.

— Deirdre, sunt Ethan! Ascultă, vreau să-mi cer scuze!

După o clipă, auzi pași și ușa se deschise.

Deirdre stătea în prag, iar limbajul trupului și expresia chipului spuneau că e obosită și agitată.

— Ai un minut? întrebă el.

— Are importanță dacă zic că n-am? răspunse ea.

— Uite, începu el, știu ce crezi despre mine și nu te acuz. Am fost un nemernic și-mi cer iertare.

— Mulțumesc, zise Deirdre și dădu să închidă ușa.

— Stai! Mai ascultă-mă un minut, te rog!

Deirdre se opri în ușa pe jumătate deschisă și își rezemă umărul de canat.

— Știu că nu e important pentru tine, mai ales că Jared este... este...

— Pe moarte, i-o tăie ea.

— Da, pe moarte, zise el.

Aici excela Ethan: când era vorba să se confrunte cu adevăruri dificile, reușind cumva să pară că împărtășește durerea celorlalți.

— În fine, știu că trebuie să ți se pară o prostie având în vedere prin ce trece familia ta, dar sunt sub o presiune imensă și încerc să fac serialul ăsta să continue. Mulți oameni depind de mine, depind de noi și de succesul acestei emisiuni.

Câștigase atenția lui Deirdre, dar aceasta nu-i răspunse.

— Uite, aș putea să-ți spun că America are nevoie să te vadă pe tine și familia ta, că s-a implicat în viețile voastre...

— Mi-ai spus-o deja.

— Și e adevărat. Sau poate, la un anumit nivel, e adevărat. Dar ca să fiu cinstit, am venit aici ca să-mi salvez propria piele.

Ethan tăcu și își privi pantofii.

— În fine, zise el fără să își ridice ochii, de aia am fost atât de dur cu tine și cu fetele. Fir-ar să fie, de aia am făcut asta.

Și își ridică mâna bandajată.

— Mi-ai zis că ți-a prins-o cineva cu portiera.

— Am mințit, Deirdre. Am tras un pumn în peretele carului de regie. N-am vrut să știi fiindcă mi-a fost jenă.

O altă săgeată din tolba lui Ethan: la nevoie, spune adevărul.

— Mi-am pierdut controlul cu tine și mi-am vărsat nervii pe echipa mea. O să le cer și lor scuze.

— Bine, Ethan, mulțumesc, zise Deirdre părând acum mai degrabă obosită decât agitată, ceea ce, știa el prea bine, însemna că făceau progrese.

Din nou, ea dădu să închisă ușa.

— Stai, mai e ceva, zise el.

Deirdre ținu ușa întredeschisă, în așteptare. Acum Ethan îi vorbea printr-o dâră îngustă de lumină.

— Aș vrea să stau de vorbă cu tine și cu fetele și să găsim o soluție. Voi vreți să vă trăiți viețile, iar eu am un contract

cu familia voastră ca să produc o emisiune. Și am niște sponsori care trebuie să fie mulțumiți. Spune-mi ce vrei, o să-ți spun și eu ce vreau și poate reușim să punem jos securile, dacă nu să le îngropăm. Deirdre, nu trebuie să-ți placă de mine, dar poate găsim o cale să lucrăm împreună. Ar fi mai bine pentru toți, nu crezi?

„Încheie întotdeauna cu o întrebare", își zise el. „Nu-i lăsa să plece pur și simplu, fă-i să-ți răspundă."

Deirdre tăcu un moment. Îi simțea privirea cercetându-l din cap până-n picioare.

— Bine, Ethan, răspunse ea. Mâine la prima oră. Ne întâlnim tuspatru la micul dejun și vedem ce putem face. E bine așa?

— E foarte bine. Îți sunt sincer recunoscător. Și îmi pare rău că te-am deranjat. Mulțumesc și noapte bună!

„Când ai terminat vânzarea, nu mai vinde", își zise el.

— Și ție, zise Deirdre și închise ușa.

Ethan suspină ușurat. Simțea cum norocul i se schimbă.

* * *

Deirdre știa că e urmărită pe camere, așa că avu grijă să nu-și trădeze emoțiile, dar în timp ce închidea ușa după discuția cu Ethan, îi veni să râdă. În parte ca eliberare de stres și în parte de bucuria de a ști că mai câștigase timp prețios pentru a face ce avea de făcut.

Ethan avea s-o slăbească până dimineață. Da, cei din carul de televiziune o monitorizau în continuare și da, trebuia ca ea și fetele să se miște cu atenție, dar vizita neașteptată a lui Ethan fusese un lucru bun.

Nu mai erau decât două ore până la emisiune și Deirdre era plină de adrenalină. Energia ei nervoasă atinsese o culme și era cu atât mai remarcabil că reuși să se întindă

în pat și să închidă ochii. Trecând în revistă tot ce se petrecuse în ultimele douăzeci și patru de ore, căzu într-un somn agitat.

* * *

Sora Benedict era îndrăgostită de echipamentul pe care îl purta. Se gândea la cască și la microfon ca la niște accesorii. Femeile vanitoase purtau ruj și tocuri înalte. Sora Benedict purta dispozitive sofisticate de comunicare, desigur, totul în slujba Domnului.

Deși sora nu se uita foarte mult la televizor cu excepția emisiunii lui Duke Hamblin, crezuse că știe suficient despre televiziune ca s-o considere o chestie efemeră. Greșise. „Mi-am pierdut timpul cu blogul ăla“, își zise ea. „Ăsta-i locul unde bate inima Americii.“

Sora primise aproape cincizeci de scrisori de la spectatori. Câteva nu erau departe de mesajele pline de ură de pe cadetiiluiiisus.blogspot.com – oameni răi și antipatici, fără iubire de Dumnezeu și cu prea mult timp liber –, dar unele erau pur și simplu minunate.

Un pensionar din Boston o binecuvânta și îi mulțumea că îl ajută pe Jared să-și pregătească sufletul pentru viața viitoare. Un cuplu căsătorit din Idaho o îndemna să le vorbească despre religie fetelor Stone (idee cu care sora era de acord din toată inima). O adolescentă din Indiana îi spunea că e o inspirație.

„Eu, sursă de inspirație pentru fetele din întreaga țară“, își zise ea. Era copleșitor.

O contactase chiar și un impresar. Prima ei reacție fusese să respingă ideea. Ea, Maica Stareță a Surorilor Adorației Perpetue, să aibă un impresar? Era ridicol!

Sau nu?

„Da, un impresar“, își zise ea. „Pot să le transmit mesajul Domnului oamenilor de pretutindeni. Pot fi vocea care îi va înălța.“

— Totul e în regulă, soră? zumzăi în urechea ei vocea din carul de televiziune.

— Totul e-n regulă, rosti ea către încheietură, aproape chicotind în timp ce o făcea.

Tânăra Jacquelyn părăsise încăperea de câteva minute și acum ea și Jared erau singuri. Sau atât de singuri pe cât pot fi doi oameni cărora cineva le urmărește fiecare mișcare.

Sora se gândi să folosească prilejul pentru a-i schimba cearceafurile lui Jared, dar cu cât se gândea mai mult la televiziune și la rolul pe care-l putea juca ea, pe atât devenea mai curioasă. Cearceafurile mai puteau s-aștepte. Se duse în bucătărie să-i scrie un răspuns impresarului.

Ochii sorei Benedict străluceau ca două stele.

* * *

Sosise clipa.

Jackie, mama și sora ei intrară în camera lui Jared și se instalară în jurul patului lui ca să urmărească noul episod din *Pe viață și pe moarte.* Ca în fiecare seară de când se alăturase familiei Stone, sora Benedict stătea într-un colț al încăperii, încălcându-le intimitatea, dar încercând să treacă neobservată. Nimeni nu zise un cuvânt.

Episodul începu cu interviul lui Megan.

Jackie privea și făcea eforturi să nu izbucnească în râs. Megan chiar că făcuse exces de zel.

— A fost *teribil*, zicea ea cu fața exprimând o emoție exagerată, ca o vedetă a filmului mut. Mama a zis că dacă nu plec cu ele o să mă trimită la o școală particulară numai

pentru fete și nu o să mai pot fi alături de tata. Acum că el e atât de aproape de sfârșit, n-am știut ce să fac, așa că am mers cu ele.

— Ce sperau să realizeze mama și sora ta? întrebă vocea Andersonei.

— N-nu pot să spun, răspunse Megan părând să se poticnească la fiecare cuvânt.

— E OK, Megan, o îndemnă Andersona. Mie poți să-mi spui.

— Păi, voiau să-i cumpere lui Jackie un alt telefon, de data asta unul mai bun, noul Samsung Galaxy.

Pe ecran se ivi un mesaj care îi îndemna pe telespectatori să afle mai multe despre acest model pe Internet.

— Au reușit?

— Nu. Tipul de la magazin văzuse emisiunea și nu a vrut să aibă de-a face cu noi. Chiar mi-a fost milă de mama și de sora mea.

Interviul mai continuă un timp tot așa, terminându-se cu laudele pe care Andersona i le aduse lui Megan pentru că avusese curajul de a mărturisi totul.

— O fac numai pentru tata, ca să se poată odihni în pace.

Se derulă genericul de deschidere.

Jackie se întinse și strânse mâna surorii ei. Megan își permise să schițeze un zâmbet.

Prima pauză publicitară era momentul așteptat de Jackie. Se întinse, își îmbrățișă tatăl, îi spuse: „Te iubesc, tati“ și se ridică să plece. Vocea îi tremură când îi zise surorii Benedict.

— Trebuie să mă duc la toaletă.

Sora Benedict ascultă ceva în căști și apoi făcu semn că da.

Jackie, care reușise să ia iPhone-ul de sub saltea, ieși pe coridor știind că nu avea să-și mai vadă tatăl în viață.

* * *

Ethan urmări emisiunea din carul de televiziune, împărțind complimente și laude întregii echipe de parcă ar fi fost acadele. Făcea eforturi să le reintre în grații. Andersona, care fusese prost-dispusă toată ziua – „probabil e la ciclu", își zise el – stătea ghemuită într-un colț revăzând filmările zilei.

— Relaxează-te, Andy, o îndemnă el. Poți să-ți faci griji mâine pentru cadrele zilei de mâine. În seara asta bucură-te de roadele muncii tale.

Andersona nu răspunse. În schimb, făcea o față din ce în ce mai lungă și obrajii i se înroșeau mai ceva ca o chintă roială de cupă. Ceva nu era în regulă.

— Futu-i! urlă ea.

Fusese o exclamație scurtă, dar expresivă.

— Ce-i? întrebă Ethan surprins și iritat.

Andersona șovăi o clipă, dar era prea supărată ca să ascundă adevărul.

— Târâtura aia mică mi-a furat iPhone-ul, zise ea inexpresiv.

— Poftim? exclamă Ethan și temperatura în încăpere păru să scadă cu vreo douăzeci de grade. Ce-ai zis?

— Azi, după interviul cu Megan, nu mi-am mai găsit mobilul. Târâtura aia mică l-a furat și i l-a dat soră-sii.

— Ești sigură?

— Da! țipă ea. M-am uitat la filmările astea până mi-au ieșit ochii din cap. Nu poți s-o vezi cum îl fură, dar toate indiciile sunt acolo. Sunt convinsă că Jackie tocmai l-a luat de sub perna tatălui ei.

— OK, haideți să ne păstrăm calmul. Phill, spune-i sorei Benedict să iasă discret din cameră și să se țină pe urmele lui Jackie până ajung eu acolo. Unde-i fata?

— Puștoaica tocmai a intrat în baia de lângă birou.

— Pune-o pe soră să stea în fața ușii și să nu o lase pe Jackie să iasă, sosesc într-un minut.

— Da, șefu'.

Ethan se răsuci. În timp ce ieșea, privi peste umăr.

— A, Andersona?

Ea știu ce urmează dinainte să-l audă spunând-o.

— Ești concediată.

* * *

Deirdre o văzu pe sora Benedict ducând un deget la ureche, ascultând concentrată și părăsind încăperea. Nu-i veni să creadă ce baftă avea.

În planul lor, sora Benedict era elementul neprevăzut. Deirdre avusese de gând să ceară să rămână un moment singură cu soțul ei, dar nu fusese sigură că sora avea să i-l acorde. Dacă asta nu mergea, era decisă să recurgă la forță. O cântărise din ochi pe călugăriță și era convinsă că poate s-o doboare.

Acum nu mai era nevoie. Suzeranii surorii – acesta fu cuvântul care se ivi în mintea lui Deirdre când se gândi la Ethan și la lacheii lui – o chemaseră afară din cameră. Acum era momentul să treacă la fapte.

— Meg, zise Deirdre cu o voce cât mai blândă, nu cred că trebuie să stai la partea asta. Poți să-ți iei rămas bun de la tati dacă vrei, dar repede. Probabil n-avem prea mult timp.

Megan aruncă o privire către tatăl ei, dar nu îndrăzni să se apropie. Începu să plângă.

— La revedere, tati, zise ea cu vocea sugrumată de suspine.

— OK, iubito, zise Deirdre trăgându-și fiica spre ea și îmbrățișând-o. O să fie OK, îți promit.

Deirdre se simțea de neclintit. Nu știa de unde îi venea hotărârea asta. Dragostea ne amețește și ne înmoaie genunchii, dar când trebuie, ne face mai tari ca oțelul, își zise ea.

Megan încă mai plângea, dar reuși să își recapete controlul.

— Așteaptă afară, îi zise Deirdre. Eu o să încui ușa. Sunt sigură că o să încerce s-o spargă, dar tu străduiește-te să-i ții pe loc. Numai dă-te la o parte înainte să-ți facă rău. OK?

Megan încuviință și își îmbrățișă mama, apoi părăsi încăperea fără să privească îndărăt. Deirdre era singură.

Încuie ușa, se apropie de soțul ei, îi luă mâinile într-ale sale și îl sărută pe buze.

— Asta e pentru tine, Jare. Te iubesc.

Deirdre se întinse peste trupul lui Jared, își apropie degetul de butonul aparatului de oxigen și se opri. Ajunsese în punctul culminant, dar nu se simțea în stare să ducă lucrurile până la capăt. Nu era în stare să pună capăt vieții soțului ei, tatălui copiilor ei.

Privi chipul lui Jared și se pomeni inundată de amintiri, de parcă viața lui i-ar fi trecut pe dinaintea ochilor.

Își aminti seara în care stătuseră pe un zid de piatră sus pe un deal, în parcul de lângă casa unde copilărise Jared și priviseră luna răsărind. Era toamnă și Deirdre se ghemuise lângă Jared ca să-i țină de cald. Priviseră timp de nouăzeci de minute luna urmându-și călătoria de pe linia orizontului până pe cer. Niciunul nu vorbise, niciunul nu se mișcase. Fusese o seară perfectă.

Își reaminti ziua în care Jared o dusese pentru prima oară la cinema pe Megan, în vârstă de trei ani. Jackie era la grădiniță și legislativul nu lucra. Amândoi, Jared și Megan, veniseră acasă mânjiți de unt de floricele și vată de zahăr, cântând, dansând și îmbrățișându-se. Până în

acea zi, Jared nu păruse să se poate conecta cu Megan și Deirdre chiar începuse să-și facă griji. Își spusese că poate în inima lui nu era suficientă iubire pentru doi copii, dar Megan era insistentă și îl cucerise.

Încă mai vedea cu ochii minții ziua în care o înmormântaseră pe mama ei. Jared fusese atât de puternic și de plin de compasiune, încât Deirdre se prăbușise pur și simplu în brațele lui. El era mai puternic decât orice altă persoană pe care o cunoscuse.

Și acum iată-l în ce stare ajunsese.

Deirdre trase aer adânc în piept și închise ochii, căutându-și curajul de a face ceea ce voia Jared. Dar curajul nu era acolo. Își retrase mâna.

Apoi deschise ochii și privi în sus.

Obiectivul unei camere – în camera bolnavului nu se deranjaseră să le camufleze – era ațintit asupra feței ei. Curbura sticlei îi distorsiona trăsăturile, lățindu-i-le ca o oglindă de bâlci. De cealaltă parte a obiectivului se afla restul lumii. Stăteau ca privitorii la zoo. Gândul o dezgustă. O înfurie.

Și-i dădu toată puterea de care avea nevoie.

Deirdre luă perna de sub capul lui Jared, scoase fața de pernă și o aruncă peste cameră. Apoi se aplecă, opri aparatul de oxigen și puse perna pe fața soțului ei. În dosul pleoapelor ei izbucni o durere cumplită, dar ea nu tresări. Era pregătită să stea astfel până la sfârșitul lumii.

* * *

— Tânără domnișoară! răsună prin ușă vocea surorii Benedict. Știm că ai luat telefonul Andersonei! Domnul Overbee vine încoace. Fii fată deșteaptă și dă-ni-l pur și simplu!

Jackie se panică. Știau! Știau și mama ei încă nu apucase să facă ceea ce trebuia! Poate știau și despre asta. Poate se terminase deja. Aruncă o privire către fereastra băii, încercând să-și dea seama dacă se putea strecura pe ea, dar era sigură că era prea mică.

— E încă înăuntru?

Asta era vocea lui Ethan. Sora nu răspunse, lucru care lui Jackie i se păru straniu. Neștiind ce altceva să facă, Jackie porni funcția de înregistrare video de pe telefonul Andersonei.

— Sunt Jackie Stone, șopti ea agitată, întorcând camera către fața ei. Sunt încuiată în baia casei mele cu un iPhone furat. Producătorul emisiunii *Pe viață și pe moarte*, Ethan Overbee, și călugărița aceea, sora Benedict, sunt în fața ușii și îmi cer să...

— Soră? întrebă Ethan alarmat. Ce e?

— NUUUUUUUU, se văită sora. Cei din carul de regie... spun... Deirdre! Ea... ea...

— Nu, futu-i, nu! urlă și Ethan.

Jackie îi auzi pe amândoi alergând pe coridor. Cu telefonul încă înregistrând, deschise ușa ca să vadă ce se petrecea.

* * *

Megan era depășită numeric. Sora Benedict ajunse la ușă cea dintâi, cu Ethan imediat în urma ei. Doctorii sosiră și ei cu numai câteva secunde după aceea. Toți strigau la Megan cerându-i să se dea la o parte.

— Dă-te din calea noastră! mugi sora.

— Megan, te rog! o imploră Ethan.

— Trebuie să intrăm, zise unul dintre doctori, cu un ton panicat.

Numai că vorbeau toți deodată, creând un vălmășag de sunete de neînțeles. Peste toate se ridică însă strigătul strident al sorei:

— De-ajuns! răcni ea și în hol se făcu tăcere. Dă-te la o parte, puștoaică obraznică! Mama ta comite o crimă acolo, înăuntru! Dă-te la o parte acum!

Și văzând că Megan nu avea de gând să se clintească, sora Benedict o plesni peste obraz. Fu o palmă zdravănă, dureroasă.

În tăcerea uimitoare de după palma al cărei ecou încă mai răsuna în întreaga casă, un zgomot de pe coridor le atrase atenția tuturor. Capetele se întoarseră toate ca unul, la timp pentru a o vedea pe Jackie ținând telefonul dinaintea ei și îndreptându-l asupra pâlcului de oameni. Ieșind din baie, fata coborî scările în fugă și ieși din casă.

Ethan se repezi pe coridor în urma ei, mai repede decât l-ar fi crezut Megan în stare.

Când sora își reîntoarse atenția către ușa biroului, Megan era pregătită. Pumnul ei o nimeri pe călugăriță drept în nas, făcând sângele să țâșnească și smulgându-i femeii un țipăt de durere.

— Asta e pentru tot, zise Megan și, copleșită de emoții, izbucni în plâns.

O asistentă o trase la o parte și o îmbrățișă în timp ce doctorii încercau să deschidă ușa încuiată. Megan își îngropă fața în umărul asistentei și plânse până nu mai putu.

* * *

Jackie alerga cu telefonul îndreptat în urma ei, filmându-și urmăritorii și încercând să relateze ce se petrecea.

— Mama încearcă să pună capăt suferinței tatei, spuse ea respirând cu greutate. Sora Benedict a agresat-o pe

sora mea, iar Ethan Overbee mă fugărește. Cred că vrea să-mi facă rău, poate chiar să mă omoare.

Jackie traversă curtea într-o clipită. Se opri lângă gardul de doi metri botezat Zidul.

— Jackie, dă-mi telefonul, zise Ethan, care gâfâia la rândul lui. N-ai unde să te duci. S-a terminat!

Jackie îi înfruntă privirea.

— Aproape s-a terminat, zise ea.

Apucă să vadă privirea lui perplexă, apoi se răsuci și aruncă telefonul peste gard. Amândoi îl priviră cum se răsucește în aer, profilat pe cerul nopții.

O clipă mai târziu, de cealaltă parte a Zidului răsună o exclamație de bucurie.

— L-am luat!

Era vocea lui Jason Sanderson. Era exact acolo unde îi promisese Hazel că va fi. Jackie nu se așteptase însă să audă uralele mulțimii care se adunase în jurul lui.

Se întoarse către Ethan.

— Ei, acum chiar că s-a terminat, zise ea.

Ethan căzu în genunchi, apoi în fund și rămase așezat în iarbă de parcă ar fi fost împușcat.

Jackie îl ocoli și reveni în casă.

* * *

Lui Deirdre i se părea că ținuse perna pe fața lui Jared vreme de o eternitate, deși ceasul de pe perete spunea că nu trecuseră decât nouăzeci de secunde. Atât dură până ce aparatele nu mai înregistrară niciun semn de viață. În tot acest timp, Jared nu mișcă, nu se zbătu. Peste patru minute, când doctorii sparseră ușa, Deirdre încă îi mai ținea perna pe față.

Se dădu la o parte din calea lor, știind că reușise. Jared murise.

Înțelegând gravitatea a ceea ce făcuse, se trase îndărăt cu pași împleticiți și se prăbuși pe un scaun, apoi izbucni în plâns și o ținu așa multă vreme.

* * *

Viața lui Glio luă sfârșit la câteva secunde după cea a lui Jared Stone. Dar pentru un glioblastom multiform de gradul 4, câteva secunde înseamnă o eternitate. Fără amintiri pe care să le devoreze, fără stimuli externi care să-i ocupe atenția, Glio căzu în groapa neagră a nimicniciei.

Unii ar spune că asta și merita, că așa trebuie să pățească o tumoare cerebrală, și probabil că au dreptate. Dar Glio se transformase. Devenise suma tuturor amintirilor lui Jared Stone. Ajunsese să le iubească pe soția și pe fiicele lui Jared Stone. Ajunsese să-l iubească pe Jared Stone.

Lui Glio nu-i părea rău că moare, dar regreta că nu trăise mai mult.

EPILOG

Mai târziu

Episoadele finale, atât cel al emisiunii *Pe viață și pe moarte*, cât și cel al *Adevăratei familii Stone din Portland, Oregon*, fură difuzate în ziua de după moartea lui Jared Stone. Televiziunea, care îi concediase pe Ethan și pe echipa lui fără să le facă măcar favoarea unei întâlniri în persoană, alese să nu folosească imaginile filmate în acea seară cumplită în casa familiei Stone. În schimb, într-o mișcare îndrăzneață, Roger Stern făcu un interviu în direct cu Deirdre, Jackie și Megan, în timpul căruia își ceru scuze pentru comportamentul ATN și îi oferi unei Deirdre în stare de șoc cecul de cinci milioane de dolari care îi fusese promis.

Ea și fetele fură rezervate, dar politicoase. Îi mulțumiră lui Roger, însă nu avură mare lucru de adăugat. Restul orei – lipsită de pauze publicitare – fu umplut cu imagini și filmulețe înfățișând familia Stone în vremurile ei bune. Mare parte a acestui material le fusese furnizat producătorilor cu săptămâni mai înainte, când Jared semnase contractul, pentru a fi folosite ca imagini de umplutură.

Episodul din *Adevărata familie Stone din Portland, Oregon* fu la fel de simplu. Difuză filmările lui Jackie, needitate, începând cu ea încuiată în baie și terminând cu iPhone-ul ridicat triumfător deasupra capului lui Jason Sanderson. Imaginea finală fu cea a mulțimii adunate – inclusiv colegi de școală de-ai lui Jackie, alături de

doamna Onorati şi alţi câţiva profesori – aclamând. Nu exista comentariu din studio, nici titluri sau generice, numai un cuvânt scris cu litere simple, banale: SFÂRŞIT.

* * *

Jared fu înmormântat în cadrul unei ceremonii private discrete, la care participară numai familia şi prietenii foarte apropiaţi. Tipic pentru Portland, ploua. Deirdre, Jackie şi Megan stăteau înghesuite sub o singură umbrelă şi plângeau, luându-şi rămas bun de la soţul şi tatăl lor.

Ceremonia fu scurtă, elegantă şi tristă.

După aceea toată lumea merse să prânzească acasă la familia Stone, de unde acum dispăruseră echipamentele de televiziune.

* * *

Lobbyul în favoarea eutanasiei organiză un serviciu public, inclusiv un marş solemn pe Burnside Avenue, dar Deirdre, Jackie şi Megan refuzară să participe. Avuseseră parte de spectacol cât pentru trei vieţi.

Sora Benedict Joan fu de faţă, rugându-se pentru sufletul omului pentru care făcuse o obsesie inexplicabilă şi pentru sufletele acelora care tratau viaţa ca pe un bun de care te puteai descotorosi. În general, lumea o ignoră.

După ce frenezia mediatică se potoli, sora fu convocată în biroul cardinalului Trippe. Filmul cu purtarea ei din noaptea morţii lui Jared Stone ajunsese cumva la cardinal. Acesta rămăsese fără cuvinte. Clătină din cap dezamăgit.

— Îmi pare rău, soră, zise el.

— Pentru ce, Sfinţia Voastră?

— Că te-am judecat greşit.

În gâtul sorei se formă un nod cât o minge de golf.

— Am o nouă misiune pentru tine.

— O nouă misiune? întrebă sora îngrozită.

Şi cu asta, sora Benedict nu mai puse piciorul în partea continentală a SUA. Ca penitenţă pentru faptele ei, cardinalul o trimise la o mânăstire din Fairbanks, Alaska. Sora Benedict avea să îşi petreacă nesfârşitele nopţi de iarnă deplângând faptul că avusese de a face cu Jared Stone şi cu familia lui.

* * *

Ethan Overbee înjura ca un marinar în timp ce îşi conducea Tesla acasă de la studio, transportându-şi puţinele bunuri în două cutii de carton. Fusese condus afară din incintă de personalul de securitate.

Cele şaizeci de ore de dinainte erau o ceaţă. Nu era sigur ce anume se petrecuse.

Când furia i se domoli, începu să-şi treacă opţiunile în revistă. Fără să ştie sau să înţeleagă ce făcea, Ethan căzuse înapoi la baza piramidei necesităţilor elaborată de Maslow[1]. Inconştient, se gândea la siguranţa sa. Bifat. Mâncare, haine, adăpost. Bifat, bifat, bifat. Dorinţa sa fizică însă nu se potolise. Luă telefonul şi o sună pe Monique.

Intră mesageria.

— Bună, sunt Monique. Nu pot vorbi acum, aşa că lăsaţi un mesaj. Şi dacă eşti fostul meu şef, Ethan Overbee – apăsase pe cuvântul „fostul“ – am auzit că ţi-au dat un şut în dosul ăla penibil. Să nu mă mai suni niciodată!

---

[1] Conform psihologului american Abraham Maslow, ierarhia nevoilor umane este o piramidă având la bază nevoile primare (apă, aer, somn, sex, adăpost etc.). Pe nivelul următor sunt lucrurile care ţin de siguranţa personală, apoi cele legate de apartenenţa socială, de recunoaşterea socială şi, în vârful piramidei, cele legate de dezvoltarea personală.

Ethan ar fi vrut să fie furios pe Monique, s-o distrugă, dar știa că nu e în postura de a distruge pe nimeni, chestie care îl înfurie și mai tare. Trebuia să scape din coșmarul ăsta. Era numai vina lunaticului ăluia de Kingsborough. De atunci începuseră lucrurile să deraieze. De ce mama dracului pătrunsese un tânăr miliardar în casa lui Jared Stone în miezul nopții și-i înjunghiase câinele? O luase lumea cu totul razna?

Măcar Kingsborough avea să primească ce merita. Ethan știa că Sherman Kingsborough era închis fără posibilitatea eliberării pe cauțiune, într-un loc secret, și că avea să treacă în curând prin coșmarul procesului, condamnării și închisorii.

— Bietul ticălos habar n-are ce drum îl așteaptă, zise Ethan cu voce tare. Habar n-are ce drum îl așteaptă, repetă el.

Revăzând din nou scenariul în cap, zâmbi pentru prima oară după multe zile. Lăsă să-i scape un chiot triumfător, suficient de sonor ca să fie auzit de două fete pe patine cu rotile aflate pe trotuarul ce mărginea Autostrada Coastei Pacificului.

— Habar n-are ce drum îl așteaptă! strigă el în timp punea din nou mâna pe mobil.

De data asta își sună un cunoscut care era membru în consiliul director al televiziunii rivale, Global Television Network. „Tipii ăștia“, își zise Ethan fericit. „Tipii ăștia chiar n-au scrupule.“

Dar n-a fost să fie.

Ethan Overbee se chinui timp de un an să vândă *La răcoare*, un reality show cu Sherman Kingsborough, înainte să se dea bătut. Nimeni nu voia să audă de Ethan sau de emisiunea lui. Era *persona non grata* în universul emisiunilor de televiziune și orice proiect cu numele lui

era condamnat să eşueze. Neavând încotro să se îndrepte şi cu coada între picioare, Ethan îşi găsi drumul către ultimul refugiu al profesioniştilor din această industrie. Fu angajat ca director al Asociaţiei Naționale a Producătorilor de Televiziune.

* * *

Sherman Kingsborough execută o condamnare de douăzeci de ani pentru tentativă de omor de gradul unu. Scrie o carte despre experiența sa. Se așteaptă ca aceasta să îi aducă drept avans o sumă cu șapte cifre.

* * *

După difuzarea ultimului episod din *Pe viață și pe moarte*, Deirdre și avocatul ei au mers la sediul central al poliției din Portland, unde ea s-a predat autorităților pentru uciderea soţului ei, Jared Stone.

Procurorul districtual, un veteran al aplicării legii și un negociator talentat, luase legătura cu avocatul lui Deirdre după ce vestea eutanasierii lui Jared ajunsese la biroul lui, și propusese o întâlnire discretă în trei.

Îi explicase lui Deirdre că, deși n-ar fi vrut s-o facă, nu avea de ales și trebuia s-o pună sub acuzare.

Deirdre fu pusă sub acuzare și eliberată fără cauțiune. Dată fiind natura crimei ei, procurorul și judecătorul căzuseră de acord că Deirdre nu era un pericol pentru ea sau pentru societate și că nu exista riscul să fugă.

Ea și avocatul ei respinseră ofertele de a pleda „vinovat“ în schimbul reducerii pedepsei, fapt ce ar fi implicat ca ea să petreacă măcar șase luni în închisoare. Apărarea lui Deirdre fu finanțată de lobbyul privind dreptul

de a muri, grupare care, în parte și mulțumită lui Jared, dispunea de fonduri impresionante. Pentru ei, procesul lui Deirdre era un mod de a testa atât părerea oamenilor legii, cât și opinia publică.

Procesul, care nu începu decât la un an de la moartea lui Jared, dură șase săptămâni. Apărătorii lui Deirdre aleseră o strategie neobișnuită. Susținură că ea apăra drepturile lui Jared Stone. Recunoșteau de bunăvoie că Deirdre oprise aparatul de oxigen și îl sufocase pe Jared cu perna, provocându-i moartea. (Nu aveau de ales, căci procurorii prezentară filmările obținute de toate camerele din încăpere, mai puțin cea acoperită cu fața de pernă.) Deirdre vru să își protejeze fetele, dar raportul poliției le menționa, așa că procurorii le citară ca martori ostili.

Procurorul avu o pledoarie simplă: înfuriată de intruziunea camerelor de televiziune în viața ei – fapt pentru care avea toată înțelegerea –, Deirdre Stone își ucisese soțul și recunoștea asta. Acest fapt era împotriva legilor statului Oregon. Procuratura nu putea să nu îi ceară socoteală.

Oficiali ai bisericii fură chemați să depună mărturie despre natura îngrijirilor pe care i le acordaseră lui Jared Stone pe platoul emisiunii *Pe viață și pe moarte*. Apărarea contraatacă spunând că Biserica își folosise influența pentru a-i convinge pe medici să prelungească artificial viața lui Jared Stone, folosindu-se de el ca să-și promoveze convingerile.

În final, juriul se poziționă de partea lui Deirdre. Aceasta fu declarată nevinovată. Principiul *dublei incriminări*[1] prevăzut atât în Constituția SUA, cât și în cea a

[1] Principiu juridic conform căruia nicio persoană nu poate fi judecată de două ori pentru aceeași crimă (cu condiția să se fi pronunțat o sentință definitivă).

statului Oregon, îl împiedica pe procuror să o acuze de ucidere din culpă – ceea ce oricum nici nu avea de gând să facă –, așa încât coșmarul lui Deirdre se termina definitiv.

Ca și Sherman Kingsborough, Deirdre scrie o carte. Se cheamă *Casă de piatră* și e dedicată memoriei soțului ei.

* * *

Când întâmplările din acea noapte din Portland ajunseră la știri, Hazel se pomeni jucând un rol important. Până atunci, părinții ei știuseră prea puține despre implicarea ei în cazul lui Jackie Stone. Știau că se străduise să strângă fonduri, dar credeau că totul se oprise aici.

Hazel nu știa cum aveau să reacționeze, dar cei doi Huck erau oameni de treabă. Descoperiseră la fiica lor rezerve de tandrețe și iubire pe care nu le mai văzuseră până atunci. Drept răsplată, îi cumpărară lui Hazel un câine: un mops pe care ea îl boteză Max.

Hazel se îndepărtă încet de Azeroth. Lumea reală îți oferea prea multe aventuri ca să merite să pierzi timpul vânând șiruri de zero și unu în formă de dragoni și comori. La școală, noua ei celebritate îi atrase mai multă atenție decât voia, dar deschise totodată poarta către noi prietenii. Nu trecu mult și începu să se vadă cu un băiat pe nume Richie McGill. Era toboșar într-o trupă punk și o idolatriza pe Hazel.

Ea și Richie se îndrăgostiră unul de altul. Fură acceptați amândoi la facultăți din Boston, ea la Colegiul Emerson, el la Universitatea din Boston. În toamna următoare, încărcându-și mașina cu toate lucrurile lor și cu mopsul Max, plecară amândoi în nord.

Jackie și Hazel se întâlniră doi ani mai târziu, când Jackie făcea turul facultăților ca să decidă pe care o va

urma. Cele două prietene virtuale se bucurară să se vadă în carne şi oase şi Hazel fu încântată să-i facă lui Jackie cunoştinţă cu Bostonul. Dar adevărul e că tinerele nu aveau foarte multe în comun. Ţinură legătura mai bine de un an după această întâlnire, dar în cele din urmă se îndepărtară una de alta. Aşa cum se întâmplă adesea, timpul şi distanţa se dovediră mai puternice.

* * *

La prima vedere, Megan Stone nu se schimbă prea tare. Era oricum vedetă dinainte să înceapă totul şi aşa rămase şi după atenţia fără precedent pe care o primise din partea media. Celelalte fete populare de la şcoală roiau în jurul ei şi băieţii populari voiau să-i fie iubiţi.

Dar Megan se schimbase. Nu numai că vorbea în continuare cu Jackie, dar erau prietene. Şi adesea Megan refuza o invitaţie la o petrecere cu gaşca pentru a-şi petrece timpul cu sora ei mai mare. Revăzând în mintea ei peripeţiile acelor câteva săptămâni, se minuna de puterea şi curajul de care dăduse dovadă Jackie când înfruntase televiziunea şi luase partea tatălui lor.

Şi nu era vorba numai de Jackie, ci şi de Deirdre. Megan făcu tot ce putu ca să-şi sprijine mama pe durata procesului. Ca familie, erau mai apropiate ca oricând. Şi asta, mai mult ca orice, o făcea pe Megan să simtă lipsa tatălui ei.

* * *

Maxim Andreievici Vasilcinov se pomeni transformat peste noapte din nimeni în vedetă. Vestea despre amestecul lui în saga familiei Stone – cea mai importantă poveste pe Internet timp de o săptămână – ajunse la Sankt

Petersburg și la școala lui Max. Deodată, toți voiau să-i fie prieteni.

Mai întâi, Max fu copleșit și nu știu cum să se poarte. Dar nu trecu mult și își dădu seama că trebuia pur și simplu să fie el însuși.

Trei săptămâni mai târziu, când lumea parcă începea să-și recapete echilibrul de odinioară, Max fu chemat în biroul directorului. Nu i se mai întâmplase asta niciodată, așa că în timp ce străbătea coridorul cel lung, își frământă creierii ca să își dea seama unde greșise.

— A, Maxim, zise directorul când se ivi Max. Intră, te rog.

În încăpere era o femeie. Max își zise că era frumoasă ca o vedetă de cinema.

— Dânsa este domnișoara Petrașkaia de la Universitatea Politehnică din Moscova.

— Te rog, spune-mi Liuba, zise ea întinzându-i mâna.

Max dădu mâna cu ea și se așeză.

La specializarea Film a universității se vorbea numai despre montajul său din cadrul *Adevăratei familii Stone din Portland, Oregon*, îi explică Liuba, care îl întrebă dacă nu era interesat de o bursă ca să studieze Regia de film și televiziune după ce termina liceul.

Max leșină.

Când își veni în fire, acceptă. Avea să devină unul dintre cei mai celebri regizori din istoria cinematografiei ruse.

* * *

Jackie Stone își văzu de viața ei. Nu trecea o zi în care ceva să nu-i reamintească de tatăl ei – un cântec difuzat la radio, o referire la un joc de cărți pe care îl jucaseră sau un miros nedefinit purtat de vânt. Pe măsură ce trecu timpul, amintirile se încețoșară și durerea pierderii lui se

domoli. Jackie nu-și dorea așa ceva. Voia să simtă durere, furie și tristețe pentru tot restul zilelor. Credea că acesta era unicul mod de a-și onora tatăl. Dar nu așa-i mersul lumii: chiar dacă timpul nu vindecă neapărat orice rană, îi permite să se cicatrizeze suficient pentru ca oamenii să-și continue viețile.

După ce coșmarul procesului ei se încheie, Deirdre o întrebă pe Jackie ce și-ar dori dacă ar fi să aibă o singură dorință.

— Singurele lucruri bune care s-au întâmplat în ultimul an ți s-au datorat ție, scumpo, îi spuse Deirdre. Zi-mi ce vrei.

Jackie nu trebui să se gândească prea mult.

Trei luni mai târziu, după ce vizele fură cerute și acordate, Max și mama sa traversară bariera de siguranță a aeroportului din Portland, Oregon, pătrunzând în terminal. Max se duse țintă la Jackie, care încerca să se uite dincolo de el, căutându-l pe băiatul a cărui fotografie o văzuse atât de des online.

— *Solniciko*, zise el.

Jackie fu surprinsă și îi trebui o secundă ca să se concentreze asupra băiatului din fața ei. Cam grăsun, cu părul nesupus și un ten rugos ca suprafața lunii.

— Max? întrebă ea.

— Da.

Tonul lui era resemnat.

— N-am știut cum să-ți spun că nu sunt băiat din poză.

Jackie izbucni în râs, iar Max își plecă rușinat capul. Fu șocat când Jackie îl cuprinse într-o îmbrățișare care ar fi făcut mândru un urs din Rusia.

— Nu înțelegere, murmură el cu obrazul pe umărul ei.

— Vai, Max, ce bine-mi pare să te văd!

Cei doi adolescenți petrecură o săptămână explorând fiecare colțișor al Portlandului, ba chiar făcură o excursie de o zi la Seattle. Se ținură de mână, dar nu se sărutară. Niciunuia dintre ei nu i se păruse că era cazul.

Când își luară rămas-bun la aeroport, își promiseră să țină legătura și să se revadă.

A fost o promisiune pe care au respectat-o de multe ori de-a lungul vieții lor.

Jackie păși pe urmele tatălui ei. Absolvi Politici publice la Colegiul de Stat Hood River și urmă o carieră politică.

Vizita mormântul tatălui ei în fiecare an la comemorarea morții sale. O vreme, Megan și Deirdre o însoțiră, dar după vreo doi ani le pieri entuziasmul. Jackie însă nu încetă să meargă și nu îl uită pe tatăl ei. Era întotdeauna alături de ea.

* * *

Deși glioblastomul multiform de gradul 4 nu avu urmași în sensul convențional al cuvântului, sămânța sa fusese plantată în Megan și Jackie Stone. Se afla acolo sub forma unei mici variații identice a ADN-ului celor două fete. Era ca un semn așteptând să fie remarcat. Precum cocoșul unui pistol așteptând trăgaciul.

Dar nu toate semnele sunt remarcate și nu toate trăgacele sunt apăsate. Aveau să treacă mulți, mulți ani înainte ca vreuna dintre fete să descopere dacă propriul ei Glio avea să se trezească.

Dar astea sunt povești pentru altă dată.

MULȚUMIRI

Lucrul la cartea asta a durat mult timp. Povestea a fost refăcută de câteva ori înainte ca măcar să ajungă pe masa vreunei edituri. În prima variantă, Glio nici măcar nu fusese antropomorfizat... era numai o tumoare pe creier.

Am recalibrat, am scris, am rescris. De-a lungul acestui drum, un grup de prieteni și rude mi-a oferit un feedback neprețuit. Le ofer mulțumirile mele cele mai sincere următorilor cititori ai primelor versiuni ale manuscrisului:

Celor o sută de studenți ce au urmat cursurile din 2014 la Denver Publishing Institute, lui Bob Almassy, Carol Almassy, Bobby Gilligan, Tom „71" Gilligan, Carl Lennertz, Tess Murch și Matt Strollo.

Mulțumiri amicilor mei librari Janet Geddis, Paul Hanson, Allison Hill și Christine Onorati, care au citit prima variantă și mi-au oferit tot sprijinul lor.

Mulțumiri lui Katya Gonella pentru că m-a ajutat cu expresiile rusești folosite de Max.

Mii de mulțumiri redactorului și editorului meu Cindy Loh de la Bloomsbury Children's, care a crezut în acest proiect de la început, care mă tratează ca pe o vedetă rock și datorită căreia această carte este mai bună. Redactorii sunt eroii nerecunoscuți ai lumii editoriale. Și nu numai Cindy. Le sunt îndatorat tuturor celor de la Bloomsbury. Mulțumiri speciale corectoarei

Wendy Dopkin, redactorului coordonator Diane Aronson și lectorului Melissa Kavonic pentru că au făcut ordine după mine. Designerului Jessie Gang și directorului artistic Donna Mark pentru coperta frumoasă. Ericăi Barmash, lui Lizy Mason, Cristinei Gilbert și tuturor celor de la marketing pentru că au ajutat această carte să-și găsească drumul către voi. Și mulțumiri ochiului de vultur al Jessicăi Mangicaro, care a identificat toate greșelile pe care le-am făcut scriind despre *World of Warcraft*. (Am jucat jocul timp de trei luni ca parte a cercetării mele și am ajuns până la nivelul doisprezece înainte să-mi dau seama că eu trebuia de fapt să scriu, nu să adun aventuri virtuale.)

Mulțumesc agentului meu îndrăzneț, Sandra Bond. Sandra mi-a fost o prietenă și un susținător constant de dinainte să am o carieră.

Și, ca de fiecare dată, mulțumiri familiei mele: lui Kirsten, cel dintâi și cel mai bun cititor al meu, lui Charlie și lui Luke. Fără ei, toate astea nu înseamnă nimic.

Cuprins

Când Jackie află că tatăl ei suferă de o tumoare la creier, întreaga ei lume se prăbușește. „Cum se va descurca familia mea după ce eu nu voi mai fi?“ se frământă Jared Stone. Într-o încercare disperată, decide că, dacă tot mai are de trăit numai câteva luni, o să-și vândă viața la licitație pe eBay oricui oferă mai mult. Prețul de pornire: un milion de dolari. Așa se face că în viața lui își fac apariția tot felul de personaje, nu toate cu intenții bune. Iar într-o lume în care veștile circulă atât de rapid, gestul lui Jared nu poate rămâne ascuns opiniei publice prea mult timp... În curând, întreaga Americă va fi cu ochii pe familia Stone.

Viața într-un acvariu este o tragicomedie fantastică, scrisă pe mai multe voci, care pune în dezbatere subiecte serioase – viața și boala, religia, politica – cu mult umor.

„Len Vlahos surprinde ce e mai rău și ce e mai bun în societate... Numeroasele momente în care râzi în hohote și personajele minunat conturate se reunesc în această călătorie semnificativă, care nu se va șterge prea repede din memoria cititorilor.“

Publishers Weekly

„O meditație neliniștitoare asupra spectacolului pe care-l reprezintă tragedia.“

Kirkus Reviews

young art

LEGĂTURI DE FAMILIE INDESTRUCTIBILE

14+

PREMISĂ *surprinzătoare* & UMOR *negru*

